

373.14044

๖386๗

1,2

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

ที่มีต่อวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนอุตรดิตถ์ อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

4 ก.ย. 2538

ปัทมาธิพนธ์

รอง

วิทยากร แม่โจ้

เสนอขอมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นสำนักพิมพ์ของวิทยานิพนธ์

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2538

194551

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาในกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญหน้าทาง

ที่มีต่อทัศนคติในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บทคัดย่อ

ของ

วัชรินทร์ แก้วมณี

เสนอต่อวิทยาลัยในศตวรรษที่ 21 ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2538

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล แบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาสรรค์ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีส่วนในตนเองด้านการเรียน ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากกลุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบเครื่องหมายวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) และการทดสอบทอแมนวิทนี (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากการได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF GROUP AND INDIVIDUAL COUNSELING
BASED ON REALITY THERAPY ON SELF-DISCIPLINE LEARNING
OF MATHAYOM SUKSA II STUDENTS OF ANUTHAJANUSORN
IN AMPHOE PRANAKORN SRI AYUTHAYA,
CHANGWAT PRANAKORN SRI AYUTHAYA

AN ABSTRACT

BY

WATCHARIN YAMSOPEE

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of
Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1995

The purpose of this experimental research was to compare the effects of group and individual counseling based on Reality Therapy on self-discipline learning of Mathayom Suksa II students of Ayuthayanusorn in Amphoe Pranakorn Sri Ayuthaya Changwat Pranakorn Sri Ayuthaya in academic year 1994. The subjects were 16 students whose self-discipline learning were lower than the percentile rank of 25. Then the subjects were divided into two experimental groups, each group was consisted of eight students. The experimental group I was exposed to group counseling based on Reality Therapy while the experimental group II was exposed to individual counseling based on Reality Therapy. The ABA reversal design was a research design. The instrument was self-discipline learning observational record. The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test and the Mann-Whitney U test were used to analyze the data.

The results were as follows:

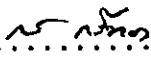
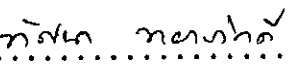
1. Self-Discipline learning of the students who were exposed to group counseling based on Reality Therapy was significantly increased before the experiment at .01 level.

2. Self-discipline learning of the students who were exposed to individual counseling based on Reality Therapy was significantly increased before the experiment at .01 level.

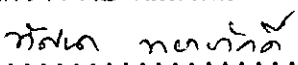
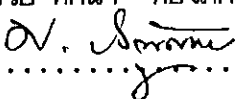
3. There was no significantly difference of self-discipline learning between the students who were exposed to group and individual counseling based on Reality Therapy.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง)
.... กรรมการ
(อาจารย์ ทัศนา ทองกักดี)

คณะกรรมการสอบ

.... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง)
.... กรรมการ
(อาจารย์ ทัศนา ทองกักดี)
.... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธิรินทร์ ภิญฺชน)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ .๙. เดือน มีนาคม 2538

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ อมลรัตน์ กรีทอง อาจารย์ที่ศนา ทองักดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธิรินทร์ ภิญโญ ที่กรุณาให้คำปรึกษา พร้อมทั้งให้แนวคิดและข้อเสนอแนะตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งงานพระคุณเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ อาจารย์วิไลลักษณ์ หงษ์สีภา และอาจารย์ไพศาล ถิ่นประเสริฐ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการท้าววิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะจารย์โรงเรียนอนุบาลสุพรรณ ที่ได้กรุณาให้ค่าบช่วยเหลือในการดำเนินการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณอาจารย์ สุจารี คล้ายสังข์ อาจารย์ สัตตา เต็มพุ่ม และอาจารย์ฐจิตต์ สันติสุข ที่ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการท้าววิจัยครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสุพรรณ อำเภอดุสิตนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดี

คุณประโยชน์อันเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอบแต่คุณแม่ผู้เป็นพระผู้ประเสริฐของคุณแม่ นื่อง สามี และบุตร ที่ให้การสนับสนุนให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

วัชรินทร์ แฉ่มโสภา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิยามตนเอง	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา	
แบบเผชิญความจริง	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังเกตุ	44
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	52
ประชากร	52
กลุ่มตัวอย่าง	52
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	53
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	53
ขั้นตอนในการฟังเกตุและบันทึกเหตุการณ์	57
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	59
แบบแผนการทดลอง	59
วิธีการดำเนินการทดลอง	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	64
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	64

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า	66
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	73
บทย่อ	73
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	73
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	73
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	74
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	74
การดำเนินการทดลอง	74
การวิเคราะห์ข้อมูล	77
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	78
อภิปรายผล	78
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	85
ภาคผนวก ก	94
ภาคผนวก ข	110
ภาคผนวก ค	119
ประวัติย่อของผู้วิจัย	164

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เปรียบเทียบวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ก่อนและหลัง การทดลอง	67
2	เปรียบเทียบวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ก่อนและหลัง การทดลอง	68
3	เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	69
4	แสดงวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มตลอด 3 ระยะ	113
5	แสดงวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลตลอด 3 ระยะ	114
6	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม	115
7	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล	116
8	แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง การทดลอง	117

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	60
2 ภาพแสดงการเปลี่ยนแปลงของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ	70
3 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	94
4 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	95
5 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	96
6 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	97
7 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	98
8 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	99
9 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	100

10	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ทดลอง 3 ระยะ	101
11	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ	102
12	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ	103
13	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ	104
14	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ	105
15	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ	106
16	ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ	107

- 17 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ 108
- 18 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
เป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ 109

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในปัจจุบันก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทั้งงานด้านเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา เป็นเหตุให้การดำเนินชีวิตต้องปรับเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว และหลากหลาย คุณภาพชีวิตของคนในสังคมถูกกระทบกระเทือนจากการเปลี่ยนแปลง อาทิ จากสังคมชนบทมาเป็นสังคมเมือง รวมทั้งความไม่มั่นคงของสถาบันครอบครัว เป็นเหตุให้เกิดปัญหาเด็กและเยาวชน ปัญหายาเสพติด ปัญหาผู้สมรสหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ ปัญหาการอพยพ ซึ่งจะละทิ้งผู้สูงอายุและเด็กไว้เบื้องหลัง (ครอบครัวศึกษา. 2535 : ปกหน้าด้านใน) ปัญหาดังกล่าวเกิดจากสมาชิกในสังคมขาดคุณธรรม โดยเฉพาะด้านวินัยธรรมสำหรับใช้ในการดำเนินชีวิต ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเน้นการวัดนาจิตาใจให้มีวินัยและคุณธรรมควบคู่ไปกับการแก้ปัญหาของสังคม (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535 - 2539)

วินัยธรรมเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องปลูกฝังให้สมาชิกของสังคม โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เพราะถือว่าเป็นผู้รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างจากผู้อื่น และเป็นกำลังของชาติ การปลูกฝังวินัยนั้นต้องเริ่มตั้งแต่เด็ก และดำเนินไปตลอดชีวิต (ทศ ภูมิภาค. 2525 : 135) เพราะวินัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวเบื้องต้นในการฝึกฝนบังคับใจตนเองให้รู้จักชีวิต เข้าใจสังคม และสิ่งแวดล้อมเพื่อนอยู่เป็นหนทางสำเร็จของการทำงานเป็นหมู่ ดังนั้นการอบรมปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนของชาติมีวินัย รู้จักเคารพสิทธิและหน้าที่ความรับผิดชอบของตน เป็นสิ่งที่พึงกระทำอย่างยิ่งเป็นลำดับแรก (นิภา เพชรรม. 2523 : 48)

วินัยที่ต้องการให้เด็กและเยาวชนมีมากที่สุดก่อนถึงขั้นน้ำใจคือ วินัยในตนเอง เพราะถ้าบุคคลในชาติทุกคนต่างมีวินัย ทุกคนช่วยกันรักษามลประโยชน์ส่วนรวม รู้จักควบคุมตนเองทำานสิ่งที่ถูกที่เหมารวม เคารพกฎระเบียบข้อบังคับของสังคมก็ย่อมทำให้ชาติบ้านเมืองประสบความสำเร็จรุ่งเรืองและสังคมนั้นก็จะมีแต่ความสงบสุข วินัยในตนเองเป็นวินัยที่ต้งขึ้นมาก่อนความคุม

ความประพฤติและการปฏิบัติของตนเอง โดยเกิดความรู้สึกขึ้นมา มีความมั่นใจและสามารถ
 ตัดสินใจอะไรถูก อะไรผิด ไม่มีการบังคับฝืนใจทำ ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัยก็คือ การ
 ที่ได้เกิดความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดี และเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง มิใช่มาจกสิ่ง
 แล่งแถมหรือจากการบังคับจากคนใกล้ชิด วินัยที่ดีมีลักษณะที่เกิดจากแรงผลักดันภายในตัว
 เด็ดมากกว่าแรงบังคับจากภายนอกและเมื่อใดก็ตามที่ได้พัฒนาลักษณะดังกล่าว พฤติกรรม
 ของเด็กก็จะออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ เด็กจะมีความสุขในตนเอง และพฤติกรรม
 จะเป็นแบบแผนเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้ใหญ่ (นวลศิริ เปาโรหิตย์ และ
 คนอื่น ๆ. 2520 : 177 - 180)

การปลูกฝังวินัยแก่เด็กและเยาวชนไม่ใช่เป็นงานยากจะเกินไป ถ้าทุกฝ่ายได้ประสาน
 ความคิด และความร่วมมืออย่างจริงจัง ไม่ตั้งแต่สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบัน
 ศาสนา ตลอดจนสถาบันสังคม ซึ่งสถาบันเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลในการเสริมสร้างวินัยอย่างยิ่ง

สถาบันการศึกษา คือ โรงเรียนเป็นจุดสำคัญและมีบทบาทมากในการปลูกฝังวินัย ดังที่
 สุภา จันทน์เอม (2511 : 49) กล่าวว่าภารกิจการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนนอกเหนือจาก
 การสอนให้เด็กมีความรู้ มีทักษะในวิชาต่าง ๆ แล้วยังจะต้องสอนให้เด็กรู้จักการควบคุมตนเอง
 หรือที่เรียกว่าวินัยในตนเองด้วย และ นึกา เพชรสม (2523 : 51) กล่าวว่า สมควรให้
 โรงเรียนนับเป็นสถาบันที่มีบทบาทมากในการปลูกฝังความมีวินัยครู ผู้บริหาร ตลอดจนผู้เกี่ยวข้อง
 จะได้อธิบายวิชาความรู้ทั้งหลายที่สั่งสอนอบรมเด็กจะไร้คุณค่า ถ้าเด็กของเราขาดวินัย ขาดความ
 รับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคม ไม่เข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ของตัวเองที่จะต้องประพฤติปฏิบัติ
 โรงเรียนจึงควรจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศให้เอื้อกับการปลูกฝังวินัย และควรจัดกิจกรรม
 ต่าง ๆ ที่จะทำให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่เคารพสิทธิของผู้อื่น เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม และ
 ทม ภูนิภาค (2525 : 136) กล่าวถึงวินัยในตนเองว่า ต้องเริ่มตั้งแต่ในวัยเรียน
 ตั้งผลการวิจัยของ นพเยาว์ เกาหัดเพ็ทอง (2534 : 13) การสร้างระเบียบวินัยในโรงเรียน
 จำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน การเรียนการสอนจะดำเนินไปด้วยดีก็ต้องมีวินัยดีควบคู่
 ไปด้วย การสร้างวินัยในโรงเรียน ครูต้องร่วมกับเด็กสร้างวินัยขึ้นมาเพราะวินัยที่ดีนั้น จะต้อง
 เกิดจากสัมผัสกับสภาพที่สอดคล้องกันระหว่างครูและเด็ก ซึ่งเป็นผลที่สนับสนุนให้เด็กเกิดวินัยในตนเอง

จากการที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนอยุธยาบุรี พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำ ร้อยละ 60 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำ ร้อยละ 75 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำ ร้อยละ 55 และเมื่อผู้วิจัยไปสังเกตพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน ผลการสังเกตพบว่าสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาบุรีมีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำ ทั้งในขณะครูสอนและในขณะให้ครูมอบหมายให้ทำ ทั้งนี้ นุดคุ้ย นอดก๊อ ห่าเสียงดัง ร้อยละ 88 ลูกจากที่นั่งโดยไม่ขออนุญาต ร้อยละ 83 กั่นแก่ง รบกวนเพื่อน ร้อยละ 75 นุดสอแดรกครู ร้อยละ 70 นำนงานขึ้นกินมาห่าในขณะครูสอน ร้อยละ 40 ห่านงานไม่เสร็จตามที่ครูกำหนด ร้อยละ 35 ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้แสดงออกถึงความไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียน แต่อย่างไรก็ดีพฤติกรรมเหล่านี้ ผู้วิจัยเชื่อว่าสามารถแก้ไขและพัฒนาให้ดีขึ้นได้ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาหาแนวทางในการแก้ปัญหา เพื่อให้มีวินัยในตนเองด้านการเรียนดีขึ้น ซึ่งวิธีหนึ่งที่จะพัฒนานักเรียนตนเอง ด้านการเรียนได้ดียิ่งขึ้น คือ การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษาคือกระบวนการให้ความช่วยเหลือของผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนมีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง สามารถพัฒนาตนเองได้

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการและวิธีการการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ซึ่งพัฒนาโดย กลาสเซอร์ (Glasser, 1955 : 74 - 79) มาใช้ ทั้งนี้เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียน เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบัน ให้เปลี่ยนเป็นพฤติกรรมที่ตนต้องการ ถูกต้อง และเหมาะสม ตลอดจนช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิถีทางที่จะ เปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง ลงท้าย การพิจารณา วางโครงการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน ซึ่งสามารถปฏิบัติจริงได้โดยมีกระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจน มีขั้นตอนและเป็นระบบ

ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการให้คำปรึกษาเป็น 2 วิธี คือ การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนานิสัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล ทั้งนี้เพราะ แบทเทอร์สัน (นเชาว์ นุลเจริญ, 2525 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Patterson, 1973 : 176 - 178) ได้อธิบายความเหมือนความแตกต่างของการให้คำปรึกษาทั้งสองแบบว่า ในด้านความเหมือน ทั้งการให้คำปรึกษาได้พัฒนาตนเอง ในด้านความแตกต่างของการให้คำปรึกษาทั้งสอง คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น ผู้ให้คำปรึกษาดึงสนใจเป็นพิเศษในเรื่องสัมพันธภาพระหว่าง ผู้ให้คำปรึกษากับสมาชิกแต่ละคนด้วย และในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสมาชิกจะมีประสบการณ์ตรงในการรับฟัง การยอมรับผู้อื่น การเข้าใจผู้อื่น ได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมของตน และพฤติกรรมของผู้อื่นที่มีผลต่อกัน แล้วหาทางปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งในการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลไม่ได้ให้ประสบการณ์ในเรื่องนี้ แต่ในบางสถานการณ์การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล จะได้ผลดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เช่น ในกรณีที่ผู้มารับคำปรึกษากำลังอยู่ในภาวะวิกฤต หรืออาการที่ต้องปกป้องคุ้มครองผู้มารับคำปรึกษา ด้วยการรักษาความลับในข้อดีที่สุด (Mahler, 1969 : 18 - 21)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์จะเปรียบเทียบวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล ว่าวิธีใดที่ใช้ในการพัฒนานิสัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้ดีกว่ากัน

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ว่า

1. เพื่อเปรียบเทียบนิสัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบนิสัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

3. เพื่อเปรียบเทียบวิธีนักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มกับรายบุคคล

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวิธีเรียนตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีวิธีเรียนตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล มีวิธีเรียนตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูแนะแนวที่มีความชำนาญในการนำหลักการและวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้พัฒนาความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 148 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่สมัครเข้าศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีบ้านตนเองด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นกลุ่ม

3.1.2 การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้ให้คำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษานั้น คือ นักเรียนเข้าใจตนเองยอมรับตนเองว่ามีความสามารถ มีคุณค่า และมีความเชื่อมั่นในความสามารถที่จะปกครองตนเองได้ มีความสามารถในการตัดสินใจและมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน โดยผู้ให้คำปรึกษาให้เทคนิคในการให้คำปรึกษาต่าง ๆ ได้แก่ การตั้งคำถาม การให้ข้อมูล การให้กำลังใจ เพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน สาเหตุและปัจจัยทางพฤติกรรมของตนเอง ตลอดจนกำหนดแผนการปฏิบัติหรือแนวทางการปรับปรุงพฤติกรรมของตนไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและเหมาะสม

ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงทั้ง 2 กลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งเป็น 6 ขั้นตอน จะใช้วิธีการตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังนี้คือ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพ และบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนความมั่นใจในการที่จะพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน เป็นอย่างไร โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถามต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจพฤติกรรมของตนในด้านวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนในปัจจุบัน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตัดสินคุณค่าของพฤติกรรม ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาพฤติกรรมวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของตนเองตัดสินพฤติกรรมของตนเองว่า พฤติกรรมเหล่านี้มีข้อดีหรือไม่ดีอย่างไรต่อตนเองและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นหรือไม่

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผน ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาความมีวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน ซึ่งแผนการนั้นอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของผู้รับคำปรึกษา ที่ปฏิบัติจริงได้ มีความชัดเจนและมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างกำลังใจหรือสัญญา ในขั้นนี้ผู้รับคำปรึกษาได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนของตนเองวางไว้ เมื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน โดยผู้รับคำปรึกษา เขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษารายงานผล การปฏิบัติ และผู้ให้คำปรึกษาได้ติดตามผลการปฏิบัติตนตามแผนการปฏิบัติในการพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของผู้รับคำปรึกษา

งานวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

1.1 การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งมีความต้องการที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน มาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะได้มีโอกาสแสดงออกถึงความรู้สึก และความคิดเห็นของตน วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา

เพื่อช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้ตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน ได้สำรวจและพิจารณาพฤติกรรมของตนตามความเป็นจริง ตลอดจนกำหนดแผนการปฏิบัติ หรือแนวทางไปสู่เป้าหมาย ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและเป็นไปได้ ในการที่จะแก้ไขปัญหาคือหรือพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

1.2 การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล หมายถึง การพบปะการให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม และตระหนักถึงพฤติกรรมของตนในปัจจุบัน ได้สำรวจและพิจารณาพฤติกรรมของตนตามความเป็นจริง ตลอดจนกำหนดแผนการปฏิบัติหรือแนวทางไปสู่เป้าหมาย ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและเป็นไปได้ ในการที่จะแก้ไขปัญหาคือหรือพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

2. วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนในการบังคับ และควบคุมตนเองด้านอารมณ์และพฤติกรรม ให้ปฏิบัติตามอยู่ในกฎระเบียบและข้อบังคับอย่างถูกต้องเหมาะสม ในขณะที่มีการเรียนการสอนหรือในขณะที่จบมอบหมายงานให้ทำ และการปฏิบัตินี้เกิดจากการสำนึกขึ้นมาเองไม่ได้เป็นการบังคับหรือเกรงกลัวการลงโทษหรือถูกตำหนิ แม้จะมีสิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ ครู เพื่อน หรือสิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ ความคิด ความรู้สึก ความปรารถนา เป็นคู่สรวทที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ๆ

งานที่ผู้วิจัยแบ่งวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนเป็น 2 ช่วง ดังนี้

2.1 วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่ ไม่มั่วซั่ว หลงล่อหลอกเสียงดัง ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ ไม่ลุกจากที่นั่งก่อนได้รับอนุญาต ไม่กลั่นแกล้ง รบกวนเพื่อน ในขณะที่เพื่อนกำลังตั้งใจเรียน และไม่พูดสอดแทรกขณะที่ครูอธิบาย

2.2 วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ได้แก่ ลงมือปฏิบัติงานตามคำสั่งของครู ทำงานเสร็จทันเวลาที่ครูกำหนด ไม่นำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องมาทำ ที่ครูมอบหมายขึ้นมาทำ และไม่สวนเถียงคุยเล่นส่งเสียงดังรบกวน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับวินัยในตนเอง
 - 1.1 ความหมายของวินัยในตนเอง
 - 1.2 การส่งเสริมและปลูกฝังวินัยในตนเอง
 - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
 - 2.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล
 - 2.3 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 2.4 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.4.1 ความเข้าใจของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.4.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และความจำเป็นของการให้คำปรึกษา
 - 2.4.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.4.4 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.4.5 กระบวนการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.4.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต
 - 3.2 หลักในการสังเกตเหตุการณ์
 - 3.3 หลักการบันทึกเหตุการณ์
 - 3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จาก การบันทึกเหตุการณ์

ขอสงวนลิขสิทธิ์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง

1.1 ความหมายของวินัยในตนเอง

อิงลิชและกิงลิช (สุภาพร จันทร์ศิริโยธิน. 2526 : 10 ; อ้างอิงมาจาก English and English. 1958 : 487) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็น ลักษณะของการนำตนเอง ความคุมหรือบังคับตนเอง โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับ คุณค่าที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตาม ความตั้งใจ

วินเซนต์ (Vincent. 1961 : 42 - 43) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลไม่ทำการใด ๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคตหรือการ ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว และสิทธิของผู้อื่น จากทั้งการที่บุคคลละทิ้งสิ่งที่ไม่ดี อยากทำ แต่การกระทำนั้นช่วยให้ความต้องการและสิทธิของผู้อื่นได้รับการตอบสนองหรือกระทำ อันเป็นผลให้ผู้ไม่ประสบผลสำเร็จในอนาคต

ดวงเดือน เกษมณารัตน์ (2523 : 2 - 3) ได้ให้ความหมายของคำว่า วินัยแห่งตน หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการที่จะนำรางวัลตนเองเมื่อตนทำดีและลงโทษตนเองเมื่อ ตนทำชั่ว ซึ่งหมายถึงความสามารถในการควบคุมตนหรือความสามารถที่จะรับผิดชอบในตัว ของตัวเอง

ชม ภูมิภาค (2525 : 134) ได้กล่าวถึงความมีวินัยในตนเองว่าวินัยเป็นความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบ กฎเกณฑ์ โดยที่ตนเองเห็นความสำคัญและ มีความเข้าใจในระเบียบต่าง ๆ นั้น มีระเบียบข้อต่อทั้งตนเองและสังคมโดยรวม มีท่าปฏิบัติ ตามระเบียบและกฎเกณฑ์เพราะกลัวถูกลงโทษ กลัวถูกตำหนิ กลัวถูกดุด่าว่ากล่าว แต่สิ่งที่ใจได้ไปทำตามกฎและระเบียบ ก็คือจิตใจผู้กระทำเองเป็นเครื่องบังคับตนเอง ไม่ว่า จะอยู่ต่อหน้าหรือหลังตนกับปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ยอมรับเข้าเป็นระเบียบว่า "วินัยในตนเอง"

ภุคฺคา กิจฺจยฺนํ (2517 : 6) ได้ให้นิยามของวินัยแห่งตนไว้ว่า คือความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอกเป็นบุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเอง เช่น อุปสรรคหรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังไว้

วิวัฒน์ อัมระวิชัย ^(๑๓) (2533 : 6) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า คือความสามารถที่บุคคลผู้รู้ถึงจุดประสงค์เวลาในการแสดงพฤติกรรมทางด้านความเป็นผู้นำ ความรับผิดชอบ ความอดทน ไม่ท้อถอย มีความเชื่อมั่นในตนเองความเห็นใจไม่เกรงใจโดยปราศจากเหตุผล มีความตั้งใจและความเพียรพยายามภายในตนเองซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ตนต้องการแต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ที่ควรปฏิบัติตามของสังคมทั่วไป รวมถึงการปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมวางไว้

สุภากร จันทร์ศิริโยธิน (2526 : 6) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่น บุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเองเป็นอุปสรรคก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ตนมุ่งหวัง

จากความหมายดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า วินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการบังคับหรือควบคุมตนเองด้านอารมณ์ หรือพฤติกรรมให้ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับหรือวางไว้ โดยที่ตนเองเห็นความสำคัญและมีความเข้าใจในระเบียบกฎเกณฑ์นั้น ๆ จากการสืบทอดด้วยตนเอง ไม่ได้เป็นการถูกบังคับหรือเกรงกลัวถูกลงโทษหรือถูกตำหนิ แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่นบุคคลอื่นหรือสิ่งเร้าภายในตนเอง เช่นอุปสรรคหรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการต่าง ๆ สรุปนิยามในตนเอง ไว้ดังนี้

ภุคฺคา กิจฺจยฺนํ (2517 : 21) ได้สรุปเกี่ยวกับความมีวินัยแห่งตนไว้ว่า บุคคลที่มีวินัยแห่งตนจะมีลักษณะและพฤติกรรมดังนี้

1. มีความรับผิดชอบ
2. เชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความรู้สึกผิดชอบ

4. ไม่กังวลใจ
5. มีความตั้งใจจริง ใจคอมั่นคง
6. มีลักษณะความเป็นผู้นำ
7. มีความซื่อสัตย์ จริงใจ มีเหตุผล
8. กล้าคิด กล้าพูด และกล้าทำ
9. มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
10. มีความอดทน

นิภา เพียรสม (2523 : 47 - 56) ได้กล่าวว่า จากการศึกษาค้นคว้าในแง่บวกต่าง ๆ ของผู้มีวินัย นอกจากจะมาเป็นเหตุการณ์ดังนี้

1. การแสดงออกหรือการกระทำตามหัวหน้า หรือยึดมั่นตามคำสอนของผู้อื่น จะเห็นได้จากการกระทำของทหารและตำรวจที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด เพื่อความเรียบร้อยและไม่ประมาทถึงภารกิจของกองทัพบก
2. การแสดงออกถึงการปฏิบัติตามฝึกหัด การอบรมคุณศาสนา หรือการสั่งสอน ซึ่งเกิดแก่น้ำใจของบิดามารดา ครูอาจารย์หรือผู้นำที่จะสั่งฝึกหัดอบรมสั่งสอนให้แก่นักเรียน นักศึกษา ลูกศิษย์ของผู้อื่น เข้าใจความหมายและเหตุผลของความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ อดทนต่อการฝึกหัดอบรมสั่งสอนนี้ได้นักศึกษาคิดด้วยตัวเองด้วยความรู้สึกที่เป็นอิสระว่าสิ่งไหนควรประพฤติปฏิบัติอย่างไร
3. การแสดงออกในการรู้สึกดีและหน้าที่ของตนว่าควรประพฤติปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้สังคมเกิดความร่มเย็นเป็นสุข
4. การแสดงออกในการเคารพกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ หรือระเบียบที่สังคมตั้งไว้ เช่น ไม่ทิ้งขยะเรี่ยราดบนถนน เวลาใช้รถไม่ฝ่าฝืนจราจร ไม่ลักขโมยสิ่งของของผู้อื่น
5. การแสดงออกในการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะของการแสดงออกทางด้านจิตใจ โดยเกิดจากสัจนึกขึ้นมา มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถจะตัดสินใจทำอะไรผิดอะไรถูก เป็นการปฏิบัติที่เกิดจากความรู้สึกภายใน ไม่มีการบังคับ เช่น การตรงต่อเวลา การรับผิดชอบต่อหน้าที่

ช. ชนบท (2529 : 22) กล่าวว่า บุคคลจะมีวินัยในตนเองได้นั้นจะต้องอาศัยหลักธรรมที่ช่วยให้คนอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบและมีความสุข ได้แก่ นิริโธปปะ เพราะนิริคือ ความรู้สึกละอายตนเองที่จะกระทำอะไรไม่ถูกต้อง เช่น ทำผิดระเบียบ ทำผิดกฎหมาย เป็นต้น โธปปะ คือ ความรู้สึกกลัวว่าถ้าทำผิดระเบียบ ทำผิดกฎหมายแล้วจะมีผลร้ายตอบมาภายหลัง นิริ โธปปะ จึงเปรียบเสมือนสิ่งที่ยึดควบคุมความประพฤติของบุคคลที่อยู่ภายในซึ่งสามารถควบคุมบุคคลได้ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง

1.2 การส่งเสริมและการปลูกฝังวินัยในตนเอง

กาญจนา หาสิตะพันธุ์ (2510 : 193) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีวินัยในตนเองไว้ว่า ครูและผู้ปกครองจะต้องให้เด็กเข้าใจว่าอะไรเป็นสิ่งดีสำหรับเด็กและสำหรับผู้อื่นด้วย และหาวิธีที่จะให้เด็กได้กระทำการสิ่งที่ดี โดยยึดมั่นกับการตัดสินใจของตนเอง ระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นต้องให้เด็กได้มีส่วนเสนอขึ้นมาเอง อภิปรายและเห็นชอบด้วยเด็ก จึงไม่ผ่านาน เรื่องการฝึกให้เด็กได้รู้จักรับผิดชอบ ไม่กระทำความผิดเพราะสามารถบังคับตนเองได้

สุชา จันทน์เอม (2511 : 52 - 53) ได้กล่าวถึงวิธีจะสนับสนุน หรือส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้จักบังคับตนเองว่า อาจทำได้หลายวิธีด้วยกันทั้งที่บ้านและโรงเรียน คือ

1. พ่อแม่จะต้องสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีกับลูกของตน ไม่ควรบังคับอยู่เฝ้าให้เด็กทำอะไร กฏบังคับที่วางไว้ หรือปล่อยให้ละเลยเด็กจนเกินไป การทำให้เด็กทำอะไรสักอย่างหนึ่งการจะให้ความแนะนำและชี้แจงแต่โดยดี เพื่อทวนให้เด็กเข้าใจสิ่งทำทำนั้นอย่างแจ่มแจ้ง

2. พ่อแม่จะต้องยอมให้ลูกมีอิสระในการพัฒนาตนเอง ไม่ควรจะควบคุมเด็กอยู่ตลอดเวลา ควรให้โอกาสเด็กที่จะออกไปเล่นหรือเข้าสังคมกับเพื่อน ๆ บ้าง เพื่อเขาจะได้รู้จักอยู่กับเด็กอื่น ๆ รู้จักการเป็นผู้ให้ และผู้รับ ทั้งยังเป็นการส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของเด็กด้วย

3. จงพยายามศึกษาเด็กดูว่ามีความสามารถทำอะไรได้บ้าง และพยายามส่งเสริมให้เด็กทำ ไม่ควรมองความรับผิดชอบให้แก่เด็กจนเกินกำลังของเด็ก

4. ช่วยเหลือเด็กเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยการกระทำ

5. ต้องอธิบายคำถามต่าง ๆ ที่เด็กสนใจ และมีความเต็มใจที่จะอธิบายหรือขบถึงเหตุผลต่าง ๆ ของเด็ก และนำเสนอให้นำมาพิจารณาอีกครั้ง

6. จงมีความนับถือในตัวเด็ก อย่าบังคับเขาจนเกินไป ควรปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง

7. ควรยกย่องหรือให้คำชมเชยเด็กในโอกาสอันสมควร เพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจจนแสดงความสามารถต่อการกระทำของเด็ก

8. จงเป็นคนมีเหตุผล และสามารถอธิบายเหตุผลต่าง ๆ ว่าเด็กเกิดความรู้สึกก่อนหน้าเด็กจะเชื่อฟังและกระทำตาม

9. จงเป็นคนที่เห็นคงว อย่าแสดงอาการว่าไม่ดี ฟุ้งนี้ร้าย หรือว่ามีสิ่งไหนทำอย่างนี้แต่รุ่งนี้สั่งให้ทำอีกอย่างหนึ่ง

10. อย่าทำการลงโทษเด็กเมื่อมีการโกรธ

11. การยกบุคคลที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง

12. การฝึกกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จะต้องใช้เวลาที่เหมาะสม

13. การทำโทษเด็กเมื่อทำผิด ควรจะเป็นการสั่งสอน ไม่ควรทำอย่างดุร้ายหรือทำรุนแรงต่าง ๆ หรือทำเป็นเวลานาน การทำโทษควรกระทำอย่างคงเส้นคงวาและทันทีที่ผิดเมื่อจะรู้ว่าทำผิดเขาจึงถูกทำโทษ

14. ควรจะเข้าใจว่า ไม่มีใครบนโลกที่จะสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามกฎที่ตั้งไว้ ดังนั้นควรสอนให้รู้จักกับคำว่าให้ เข้ากับกฎเกณฑ์และการใช้อำนาจต่าง ๆ เมื่อดำรงไว้ซึ่งสถานการณ์อันสมบูรณ์

ชม ภูมิภาค (2525 : 136) ได้กล่าวว่า การปลูกฝังวินัยต้องทำได้ทั้งหลักการและปฏิบัติ หลักการเกี่ยวกับการฝึกวินัยที่ทุกคนควรมีในใจ คือ

1. ความมีวินัยช่วยประหยัดเวลาและทำให้ทำงานด้วยความเร็วด้วยความเรียบร้อย
2. ผู้มีวินัยกับตนเองมีความตรงต่อเวลาและหน้าที่
3. การมีวินัยกับตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้
4. ความมีวินัยก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
5. การขาดระเบียบวินัยทำให้เป็นผลเสียแก่งาน

กาญจนา หาลิตะพันธุ์ (2510 : 203 - 204) ได้เสนอข้อควรปฏิบัติของครูตามหลักประชาธิปไตย ที่สอดคล้องกับการปลูกฝังให้เด็กมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. ครูควรใช้วิธีแนะแนวทางนักเรียน ซึ่งอาจจะแสดงให้เห็นว่าครูเชื่อมั่นคุณค่าของนักเรียนแทนที่จะใช้วิธีการซึ่งเป็นการดูถูกความมั่นใจในตนเอง
2. ครูพิจารณาเหตุการณ์ที่ละเมิดเหตุการณ์ เมื่อมีการทำผิดทางวินัยขึ้น พิจารณาความต้องการและประวัติชีวิตของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดนั้นจะไม่มี การลงโทษเพื่อเป็นตัวอย่างแก่กลุ่ม แต่จะช่วยให้การเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่หาผิดนั้น
3. จัดโรงเรียนและห้องเรียนให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความเคารพและเชื่อต่อกัน
4. ครูยอมรับเด็กทุกคนซึ่งจะช่วยให้เด็กเกิดความสบายใจในสังคมของตนที่ต่างจากเพื่อน ๆ ทุกคน
5. ครูช่วยให้นักเข้าใจเหตุผลของมาตรฐานและกฎต่าง ๆ และชี้ให้เห็นเหตุผลของพฤติกรรมของตน ครูออกข้อบ่งชี้กว้าง ๆ ของพฤติกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคมต่อนั้น ให้นักช่วยกันวางกฎเอง
6. ครูช่วยให้นักรู้จักการปกครองตนเอง จัดหน้าที่งานกิจกรรมกิจกรรมของตนเอง จัดเครื่องใช้ภายใน และประดับตกแต่งห้อง เด็ก ๆ โตขึ้นจะได้รับการฝึกการปกครองตนเองไว้มากขึ้น
7. ครูศึกษาพฤติกรรมของเด็กตามวิชาฟาสต์ หากเหตุผลของพฤติกรรมและวิธีเปลี่ยนพฤติกรรม
8. ครูช่วยให้นักเข้าใจขั้นตอนของพฤติกรรมของตน และของผู้อื่นและหาทางที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้ง

สม ภูมิภาค (2525 : 139) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูที่มีต่อนักเรียนในเรื่องระเบียบวินัย ดังนี้

1. ครูต้องเป็นนักศึกษาค้นหาความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก ทั้งนี้เพื่อให้จะได้ศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ เพราะเด็กบางคนอาจมีบางสิ่งบางอย่างที่ถ่วงเร้นอยู่ในจิตใจของเด็ก และเมื่อแสดงออกก็อาจจะขัดต่อระเบียบวินัยที่วางไว้

2. ครูจะต้องเป็นนักวิจัยและสนใจในเรื่องวิจัยทุกแง่ทุกมุม ทั้งนี้ก็เพื่อจะนำผลการวิจัยมาแก้ปัญหา หรือคาดการณ์ไว้ล่วงหน้านั่นเอง

3. ครูต้องเปรียบเสมือนผู้นำทางของหมู่คณะหรือนักเรียน ทั้งนี้ เพื่อจะพาคณะเรียนไปสู่ทางที่ดี และถูกต้อง ไม่ทำให้เกิดปัญหายุ่งยากแก่นักเรียนในภายหลัง

4. ครูต้องถือว่าระเบียบวินัยของหมู่คณะหรือของนักเรียนไม่ใช่เรื่องที่จะมาขัดแย้งกัน ที่เห็น: ทั้งนี้เพราะนักเรียนทุกคนเป็นผู้สร้างวินัย และทุกคนยอมรับวินัยที่สร้างขึ้นนั้นสมควรที่จะยึดมั่นกันนานเมื่อนักเรียนคนหนึ่งคนใดทำผิด

และการปลูกฝังความมีวินัยนั้นจะต้องกระทำด้วยวิธีการและกิจกรรมต่าง ๆ ปรากฏกับมา อาทิ เช่น

1. ให้นักเรียนรวบรวมเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงที่แสดงถึงผลดีของวินัย และผลเสียของการฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนได้อภิปรายกัน
2. ให้นักเรียนกำหนดเวลาและหน้าที่ เช่น จัดเวลาหาความสะอาดวางระเบียบปฏิบัติงานชั้นเรียน
3. ให้นักเรียนทำงานเป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม โดยกำหนดเวลาและหน้าที่ของสมาชิกทุกคนของกลุ่มไว้แล้ว ให้นักเรียนรายงานความก้าวหน้าของงานที่ทำไป
4. ให้นักเรียนร่วมกันจัดทำนิเทศแสดงประโยชน์ของความมีวินัย
5. ให้นักเรียนรวบรวมสถิติักเรียนที่มาสาย ให้นักเรียนหาความรับผิดชอบ แล้วพิจารณหาทางแก้ไขให้ดีขึ้นร่วมกัน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า วินัยในตนเองจะทำให้บุคคลมีอิสระและบุคลิกภาพที่เหมาะสม และสามารถพัฒนาพฤติกรรมของบุคคลไปสู่ทางที่ถูกต้องกันเป็นผลมาจากการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังและส่งเสริมของครอบครัว คือ พ่อแม่ หรือผู้ปกครองและโรงเรียนครูเป็นสำคัญ

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง

งานวิจัยในประเทศ

ไบรอันท์ (Bryant. 1971 : 4854-B) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่มีความเกี่ยวข้องกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นครู 20 คน และนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจจากภายในตนกับนักเรียนที่เชื่ออำนาจจากภายนอกตน กลุ่มละ 20 คน โดยศึกษาครูและนักเรียน

กรรอกแบบสอบถามการรับรู้ความเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Perception method) และให้กรรอกแบบสอบถามและบรรยายลักษณะของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม จากการแปรผลปรากฏว่า ครูบรรยายว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนจะมีวินัยมากกว่า ปรับตัวได้ดีกว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีความอดทนมากกว่าเด็กที่มีความเชื่ออำนาจภายนอก จะมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับครู

วิกกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ได้อ้างถึงการศึกษาของกิกซ์ (Gough) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีภายในตนเอง พบว่าผู้ที่มีความไว้วางใจตนเองสูงจะมีความไว้วางใจคนอื่นมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน เป็นเหตุผลของตนเองมีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และยังพบว่าโดยทั่วไปจะมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่วางใจในตนเองอีกด้วย

เวลเกอร์ (Welker. 1972 : 7328-B) ได้ศึกษาความเชื่ออำนาจภายในตนของชายและหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย 240 คน เครื่องมือที่ใช้ คือแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI และให้กลุ่มตัวอย่างเล่นเกมสปีดที่ปรึกษาหนึ่ง โดยให้จับกลุ่มและเป็นผู้ ๆ กันระหว่างผู้เชื่ออำนาจภายในตนและนอกตน โดยจัดแบ่งเป็นชาย-ชาย หญิง-หญิง และชาย-หญิง ผลปรากฏว่าผู้ที่มีความเชื่อมั่นอำนาจภายในตนเองทั้งชายและหญิงจะมีความไว้วางใจผู้อื่น มีความสุขอารมณ์ ความคุมตนเองได้ดีกว่าพวกที่มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน นอกจากนี้ยังมีความเปิดใจในการปรับตัว มีความวิตกกังวลและมีความพึ่งพาผู้อื่นน้อยกว่าพวกที่เชื่ออำนาจภายนอกตนที่ระดับความเชื่อมั่น .001

งานวิจัยภายในประเทศ

กรุณา กิจวชิณ (2517 : 79) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจในตนเอง ความไว้วางใจในตนเอง-ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 300 คน พบว่าคุณธรรมแห่งพลเมืองดีและความไว้วางใจในอำนาจภายในตน มีความสัมพันธ์เป็นเส้นตรงในทางบวกกับความไว้วางใจในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิวัฒน์ ภัคชาณิษฐ์ (2523 : 55 - 56) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างไว้วางใจในตนเองกับความไว้วางใจผู้อื่น พบว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิชาวัน มุสสถาน (2523 : 109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีวินัยในตนเอง โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูในมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามความมีวินัยในตนเอง จำนวน 23 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2521 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 443 คน ชาย 221 คน หญิง 222 คน พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับตัวพยากรณ์ทั้งหมด คือ จำนวนที่น้องในครอบครัว ลำดับการเกิด สถานภาพสมรสของพ่อแม่ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ อาชีพของพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลยมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง นั่นคือ สามารถสร้างสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองได้ และสมการพยากรณ์สามารถในการพยากรณ์ ร้อยละ 14.95

สัสดาธรรม ฐ วรรณง (2525 : 52 - 54) ได้ทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม เพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพมหานคร จำนวน 28 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 14 คน จากการทดลองพบว่าหลังจากฝึกกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนมีการพัฒนาด้านความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ยุพดี เดชะรังกูร (2525 : 42 - 44) ได้ทดลองในการฝึกหัดนั่งตะลุง เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลปากเหมือง 2 อำเภอปากเหมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2524 จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 20 คน กลุ่มทดลองได้ให้ความสนใจการฝึกหัดนั่งตะลุง กลุ่มควบคุมไม่ได้ให้ความสนใจเท่าใดนัก ใช้เวลาในการทดลอง 5 ครั้ง ผลการทดลองสรุปได้ว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีวินัยแห่งตนสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความมีวินัยแห่งตนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สุภาพร จันทร์ศิริโชติ (2526 : 127) ได้ทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ม.2) โรงเรียนบางกะปิ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2526 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ได้รับการควบคุมแบบธรรมชาติ โดยให้นักเรียนทำงานที่ตนได้รับมอบหมาย หรือทำการบ้านอยู่ในโรงเรียนใช้เวลาในการทดลอง 10 ครั้ง ผลจากการทดลองสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กันยา ประสงค์เจริญ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองใช้เทคนิคแม่แบบนิทานประกอบหุ่น เพื่อพัฒนานิสัยในตนเองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ใช้เวลาทดลอง 7 ครั้ง ผลการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

กู๊ด (วชิร ทรัพย์มี. 2525 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Good : 1945) ได้ให้คำจำกัดความของการให้คำปรึกษาไว้ว่าบทบาทของการศึกษาของเขาว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้รับบริการในปัญหาด้านการศึกษาอาชีพและส่วนตัว ซึ่งเป็นการแก้และวิเคราะห์ข้อขัดข้อง ตลอดจนเป็นการแสวงหาสู่ทางในการแก้ปัญหา ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการให้ความช่วยเหลือ และพยายามช่วยให้ผู้รับบริการสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง

กิงลิช และกิงลิช (เจียมณี ทรงชัยกุล. 2532 : 732 ; อ้างอิงมาจาก English and English. 1958) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธ์ทางซึ่งเกิดขึ้นโดยบุคคลผู้หนึ่งได้พยายามช่วยเหลือบุคคลอีกผู้หนึ่ง ให้เข้าใจและสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวของเขา ซึ่งครอบคลุมทั้งการให้บริการด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และสังคมส่วนตัว

จาเนียร ช่างโซติ (2524 : 15 - 16) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง หนทางการที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมา โดยเฉพาะ สัมพันธภาพที่มีพื้นฐานระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา การเป็นสัมพันธภาพของความช่วยเหลือ มีความร่วมมือเข้าใจกัน มีความยกย่องนับถือกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักตนเอง ยอมรับตนเอง และรับรู้สาเหตุที่ต้องยิ่งขึ้นจนสามารถนำไปสู่การเลือกและการตัดสินใจอย่างฉลาดและนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

วิชรี พันธ์ยี่ (2525 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของ สัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรม กับผู้รับบริการซึ่งต้องการความช่วยเหลือ เพื่อทำหน้าที่ผู้รับบริการเข้าใจตนเองมากขึ้น ปรับปรุงทักษะในการตัดสินใจ และทักษะในการแก้ปัญหา ตลอดจนปรับปรุงความสามารถในการที่จะทำให้นิตย เองพัฒนาขึ้น

ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์ (2529 : 124) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาว่า เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือและในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพไม่มีความสับสนใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางโครงการของตนเองในอนาคตได้

คมเพชร นัตรศุภกุล (2530 : 8) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการ ซึ่งอยู่ในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน บุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญา ซึ่งไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ส่วนอีกบุคคลหนึ่งนั้นก็จะเป็นผู้ที่มีวิชาชีพขั้นสูง ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ตลอดจนมีประสบการณ์ที่จะทำให้นายมีความสามารถช่วยเหลือแก้ไขปัญาของบุคคลหลาย ๆ ประเภท

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 724) สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดี ระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติส่วนตัวและ

คุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ในความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหา ต้องการพัฒนา และต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้เขามีความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม ได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุขตามควรแก่ชีวิต

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปความหมายของการให้คำปรึกษาได้ว่า การให้คำปรึกษาคือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป คือผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ประสบการณ์ ทักษะ และได้รับการฝึกฝน พร้อมทั้งจะให้ความช่วยเหลือเพื่อที่จะช่วยเหลือผู้ให้คำปรึกษาให้มีความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และเข้าใจสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสม มีการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก พฤติกรรมให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนา

2.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2526 : 176) ได้ศึกษาความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือตัวบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมสามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนีย์ ทรงวิทยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล คือการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาโดยการให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

กิบสัน และมิเชลล์ (ศิริบุรณ์ สายโกสุม. 2531 : 195 ; อ้างอิงมาจาก Gibson and Mitchell. 1986 : 107) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เผชิญ เข้าใจและยอมรับข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เพื่อให้สามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

เจียรไนย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรง ด้วยความละเอียด ครอบคลุมและรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรได้รับผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษาที่จะช่วยในการวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากผู้ให้คำปรึกษาเพียงคนเดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในด้านมนุษยสัมพันธ์หรือบุคลิกที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาเพียงผู้เดียว ในระหว่างการให้คำปรึกษา

จากความหมายของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลจะสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือบุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาโดยผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม สามารถเผชิญปัญหาที่ประสบอยู่ สามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและหันมาตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลแบบเผชิญความจริง คือ ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถ เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาและการปรับปรุงตนเอง โดยใช่วิธีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ได้แก่ การสร้างสัมพันธภาพ การสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน การตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรม การวางแผนและสร้างข้อผูกพันเพื่อพัฒนาพฤติกรรม และประเมินติดตามผลการปฏิบัติ

2.3 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คมเพชร นัตรศุภกุล (2521 : 90) สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มีลักษณะที่ควรจะต้องเข้าใจอยู่ 3 ประการ คือ

1. การชักกลุ่มเพื่อแก้ปัญหา ข้อแตกต่างระหว่างการให้คำปรึกษารายบุคคลกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มข้อหนึ่งคือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นสมาชิกทุกคนมีปัญหา นำปัญหา มาอภิปรายและมีการแสดงความคิดเห็นร่วมกันด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน แต่การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น จะไม่ได้รับความคิดอย่างกว้างขวาง ผู้มีปัญหาจะต้องคิดมาก เพราะจะต้องแก้ไขด้วยตนเอง ดังนั้นอาจจะช่วยแก้ปัญหาได้ยากในบางกรณี

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมุ่งช่วยเหลือปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น การปรับตัว กับเพื่อนเพศตรงกันข้าม การเรียน การทำกิจกรรม เป็นต้น ความจริงแล้วการให้คำปรึกษาโดยทั่วไปก็เป็นการแก้ปัญหาปกติอยู่แล้ว และไม่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาโรคประสาท โรคจิต เพราะถือว่าไม่อยู่ในขอบเขตของการให้ความช่วยเหลือได้โดยผู้ให้คำปรึกษา แต่ควรจะเป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญ

3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมุ่งช่วยเหลือสมาชิกกลุ่มที่มีสภาพปกติในที่นี้หมายความว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นจะไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่มีความปกติทางด้านจิตใจ ถ้าหากสมาชิกคนใดก็ตามมีความผิดปกติเกิดขึ้น ถ้าไม่มีความมาเป็นสมาชิกในกลุ่มก็จะไม่เข้ามามีส่วนร่วม เพราะอาจจะมีอาการรับรู้มีความคิดทั้งหลายผิดปกติไป การสื่อสารในกลุ่มก็จะมีความผิดปกติไป เนื่องจากการพูดหรืออภิปรายแล้วสมาชิกไม่สามารถ เข้าใจร่วมกันได้

วัชรี ฐะวศา (2532 : 52) ได้สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ การที่ผู้แนะนำให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษารั้งละมากกว่า 1 คน ด้วยจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล คือมุ่งที่จะช่วยคนดังต่อไปนี้

1. ให้สำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองมากที่สุด
2. ให้สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองและนำตนเองได้ สามารถเจริญและดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้
3. ให้สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

วัชรี ทรัพย์มี (2525 : 329) อธิบายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือต้องการจะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง กับทั้งได้รับความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีความรู้สึกขัดแย้งหรือความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน ไม่ว่าเขาคนเดียวกันที่มีปัญหา และอย่างน้อยก็มีผู้ใหญ่คนหนึ่งที่เขาใจเขา

พลองพรรณ เกิดนิทัศน์ (2529 : 180) ได้ให้ความหมายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการของบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้ายกันมาปรึกษาหรือร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ร่วมให้ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 414) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าเป็นการให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษารั้งละหลาย ๆ คน ที่มีความประสงค์ตรงกันหรือคล้ายคลึงกันไม่ว่าปัญหา หรือปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีอิสระในการเสนอความคิดเห็นและการแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ต้องการแก้ไข และเมื่อได้รับปฏิกิริยาโต้ตอบกันที่จากสมาชิกผู้อื่นในกลุ่ม รวมถึงผู้ให้คำปรึกษาด้วย แล้วก็จะช่วยให้เกิดการสำรวจความคิด สำรวจตนเอง เกิดการยอมรับตนเอง ยอมรับในความคิดเห็นของผู้อื่นและเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น เมื่อผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสิ่งแวดล้อม เขาก็จะสามารถแก้ไขปัญหานหรือปรับปรุงตนเองได้

ทองเรือน อมรชกุล (2530 : 88) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาร่วมกันสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษาจำนวนหนึ่ง เพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน โดยอาศัยความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มเป็นแรงผลักดันที่สำคัญ

เชอร์ทเชอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1968 : 448 - 449) สรุปเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังนี้ การให้คำปรึกษา หมายถึงการที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในด้านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาร่วมกันมาปรึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย บทบาทของผู้ให้คำปรึกษาเปลี่ยนจากผู้นำเป็นศูนย์กลาง (Leader centered) เป็นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง (Group centered) สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความรู้สึก และความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีปัญหาเหมือนกันไปๆ ตนเองมีปัญหาคงเดียว วิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความภาคภูมิใจว่า ตนสามารถให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม

จากความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาร่วมกันสร้างความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม ภายใต้บรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน มีความเข้าใจ อ่อนน้อมและเป็นกันเอง ซึ่งสมาชิกในกลุ่มมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองหรือต้องการที่จะแก้ปัญหาร่วมกันมาปรึกษาร่วมกัน และกันเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ตลอดจนมีโอกาสสำรวจและประเมินตนเอง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงพฤติกรรมในทางที่เหมาะสม สามารถตัดสินใจด้วยตนเองและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนเองและของกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีเป็นผู้นำกลุ่ม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง คือ ท้าทายให้สมาชิกในกลุ่มได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็นและประสบการณ์ด้านพฤติกรรมของตน ได้สำรวจพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบันและสามารถประเมินพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มเปลี่ยนพฤติกรรมหรือปรับปรุงพฤติกรรมไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง ผู้วิจัยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีความรับผิดชอบในการทำงาน การตัดสินใจ และให้วางโครงการที่จะเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมของตนในรูปของสัญญา โดยใช้ชีวิตการการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบ
เผชิญความจริง อันได้แก่การสร้างสัมพันธภาพ การสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน การตัดสินใจคุณค่า
ของพฤติกรรม การวางแผน และสร้างข้อผูกพันเพื่อพัฒนาพฤติกรรม และประเมิน ติดตามผล
การปฏิบัติ

2.4 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.4.1 ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเซอร์ (Glasser) จิตแพทย์ชาวอเมริกัน เป็นผู้ริเริ่มการให้
คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงขึ้น (Reality approach to counseling) เขาเกิดในปี
ค.ศ. 1925 ในสหรัฐอเมริกา จบปริญญาตรีทางวิศวกรรม ปริญญาโททางจิตวิทยาคลินิก
และได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต เขามีประสบการณ์ในการทำงานด้านจิตเวชในโรงพยาบาล
แห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ซึ่งขณะนั้นนิยมใช้วิธีการทางจิตวิเคราะห์ ในการบำบัดรักษาคนไข้
กลาสเซอร์พิจารณาว่า ประสิทธิภาพของวิธีการแบบดั้งเดิมที่นิยมใช้รักษาค่อนข้างน้อย
ประสิทธิภาพเพียงพอ เขาจึงคิดเริ่มหาทางพัฒนาวิธีการบำบัดรักษาแบบใหม่

ในปี ค.ศ. 1957 เขาได้รับตำแหน่งหัวหน้าจิตแพทย์ประจำสถาบันยูอาชญากร
านรัฐแคลิฟอร์เนีย เขาจึงได้พัฒนารูปแบบการช่วยเหลือยูอาชญากรเหล่านั้นด้วยวิธีการของเขา
โดยเน้นให้เด็กเกิดความรับผิดชอบให้เด็กวางแผนโครงการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาเอง
และให้เขาว่าจะดำเนินการตามโครงการนั้น เขาจะไม่ยอมรับผิดชอบต่อชีวิต ๗ ทั้งสิ้นของเด็ก
ถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามสัญญา แต่พยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษเด็ก ผลปรากฏว่าวิธีการของเขา
ได้ผลดี อัตราความไม่เชื่อถือนลามของเด็กลดลงถึงร้อยละ 20

การให้คำปรึกษาแบบนี้ไม่จำเป็นต้องดำเนินการในห้องแนะแนว แต่ผู้นำคำปรึกษา
อาจจะออกไปเล่นกับเด็กหรือหาหน้าที่เป็นครูของเด็ก ซึ่งเท่ากับเป็นตัวแทนของการเป็นคนที่มี
มีความรับผิดชอบให้เด็กเห็น วิธีการของกลาสเซอร์เป็นวิธีการที่สามารถป้องกันปัญหาพฤติกรรม
ของเด็กได้เป็นอย่างดี และยังส่งเสริมให้เด็กมีความรับผิดชอบและฝึกทักษะในการหาเหตุผล

การให้คำปรึกษาแบบเพชฌิความจริงเป็นการผสมผสานระหว่างการให้คำปรึกษาแบบ
 ภาณิยม (Existential Approach) และการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล-อารมณ์ (Rational
 Emotion Therapy) บางครั้งเรียกการให้คำปรึกษาแบบนี้ว่า การให้คำปรึกษาแบบพิจารณา
 ความเป็นจริง (Reality Therapy)

การให้คำปรึกษาแบบเพชฌิความจริง เป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นพฤติกรรมปัจจุบัน
 ของผู้รับคำปรึกษา เพื่อที่จะพัฒนานพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการ
 ของผู้รับคำปรึกษา ภายใต้บรรยากาศของความอบอุ่นและการยอมรับ และในการเปลี่ยนแปลง
 พฤติกรรมนั้น ผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้วางแผน หรือวางโครงการภายหลังที่ได้ประเมินพฤติกรรม
 ของตนเองอย่างมีระบบและมีเหตุผล

2.4.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และความต้องการพื้นฐาน ของมนุษย์

กลาสเซอร์ และซูนิ (สุดฤทัย มุขยวงศา. 2523 : 11 - 12 ;
 อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) กล่าวถึงมโนทัศน์พื้นฐาน (Basic Concept) เกี่ยวกับ
 ธรรมชาติและความต้องการของมนุษย์ไว้ว่า มนุษย์แต่ละคนมีพลังแห่งการคิดหาและลงมือทำ
 โดยพื้นฐานแล้วบุคคลต้องการที่จะมีเอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ ต้องการแสดงพฤติกรรมที่มีความ
 รับผิดชอบ และมีความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ๆ กลาสเซอร์ได้อธิบายว่าแรงจูงใจที่ทำ
 ให้บุคคลกระทำการต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ถูกผลักดันมาจากภายในของบุคคลนั่นเอง ทั้งประสบการณ์
 ของตัวเขาเอง และจากการอภิปรายร่วมกับบุคคลอื่น ๆ เขาพบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล
 ถูกผลักดันด้วยความต้องการพื้นฐาน 5 ประการ ได้แก่ ความต้องการอยู่รอดตามธรรมชาติ
 ความต้องการความรัก และความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความต้องการอำนาจ ความต้องการเป็นอิสระ
 และความต้องการสนุกสนาน การที่บุคคลจะตอบสนองความต้องการเหล่านี้ได้โดยการเข้าไป
 เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในสังคม ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีความต้องการพื้นฐานเหมือนกันแต่
 มนุษย์ก็มีโลกส่วนตัวของเขาเอง ที่มีการพัฒนารูปแบบของการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของ
 ตนที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลหนึ่งได้ อาจจะไม่สนอง
 ความต้องการของอีกคนหนึ่งได้เช่นกัน

ความแตกต่างในการสนองความต้องการพื้นฐาน ซึ่งประเมินได้จากความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับแต่ละคนมีต่อคนอื่น เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลแต่ละคนพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองและกำหนดเอกลักษณ์ของตนเอง (Need for an identity) ซึ่งกลาสเชอร์ได้อธิบายถึงเอกลักษณ์ของบุคคล โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success identity) เป็นลักษณะที่บุคคลกำหนดหรือมองเห็นว่าตนเองมีความสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง มีคุณค่าและมีความสำคัญต่อตนเองและบุคคลอื่น มีพลังในการจัดการต่อสภาพแวดล้อมและมีความรับผิดชอบและเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตของตนเองและความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง

2. เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure identity) บุคคลประเภทนี้มักจะกำหนดหรือประเมินตนเองในทางลบ จากการที่ไม่สามารถสร้างความสำเร็จกับผู้อื่น รู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่ต้องการ ไม่มีคุณค่า ง่ายเหลือตนเองไม่ได้ ไม่มีความสามารถที่จะรับผิดชอบต่อตนเอง หรือทำตามข้อกำหนดใด ๆ ไม่มีความหวังในการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า ป่วยให้สภาพแวดล้อมหรือบุคคลมีอิทธิพลและความคุมชีวิต

การที่จะช่วยบุคคลโดยเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะหรือเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว ซึ่งไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ เช่น คนป่วยที่สิ้นหวัง คนเปื้อนภาพชีวิต คนที่ติดยาเสพติด นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก็ควรจะช่วยเหลือเขาให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่จะช่วยให้เขาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2530 : 153) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ (View of Human Nature) ว่า การบำบัดรักษาแบบเผชิญความจริงอยู่บนรากฐานของเหตุผลที่ว่า มนุษย์มีความต้องการด้านจิตใจเพียงอย่างเดียวตั้งแต่เกิดจนตาย และไม่จำเป็นที่คนชาติใดก็ตามก็จะมีความต้องการเหมือนกัน ความต้องการดังกล่าวแล้วคือ ความต้องการมีเอกลักษณ์ (Need for an identity) ซึ่งเป็นความต้องการของบุคคลที่อยากที่จะรู้ว่าตัวเองนั้นมีความแตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ และแยกออกจากบุคคลอื่นในโลกนี้

กลาสเซอร์ มีความคิดคล้ายกับโรเจอร์ส (Rogers) ตรงที่มนุษย์นั้นมีความสามารถที่จะนำศักยภาพ (Potential) ที่หลายออกมาใช้เพื่อการเรียนรู้และความเจริญงอกงาม บุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถในการตัดสินใจด้วยตนเอง บุคคลจะทำอะไรก็ตามที่เขาเห็นความสำคัญในการตัดสินใจมากกว่าความสำคัญของสถานการณ์ที่เขาเข้าไปเกี่ยวข้อง เขาจะเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ ประสบความสำเร็จและมีความพึงพอใจในชีวิต

กลาสเซอร์ เชื่อว่าบุคคลจะเป็นอย่างไรก็ต้องดูที่การกระทำของเขาและการที่เขาทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่เขาตัดสินใจด้วย ในการนี้ที่การดำเนินชีวิตของเขาไม่เป็นที่พึงพอใจของเขา ย่อมจะสามารถตัดสินใจใหม่หรือตัดสินใจ ซึ่งแตกต่างไปจากเดิมได้ เพื่อให้สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยทำให้เกิดความพึงพอใจได้ดีกว่าเดิม

เมื่อทุกคนมีลักษณะเหมือนกับการกระทำ หรือพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้นบุคคลแต่ละคนจะต้องสร้างความรู้สึกขึ้นมาว่า เขาเป็นคนอย่างไร บุคคลจะต้องสร้างความคิดเกี่ยวกับตนเองว่าเขามีเอกลักษณ์แห่งตน เป็นอิสระจากบุคคลอื่น ดังนั้นบุคคลจะต้องระลึกเสมอว่าการที่เป็นอิสระแห่งตนนั้นจะต้องคำนึงถึงภาวะที่แอลเลอร์เรียกว่า "ความสนใจทางสังคม" ด้วยเสมอ การที่กลาสเซอร์กล่าวว่า บุคคลจะมีเอกลักษณ์หรือไม่เหมือนคนอื่น มิได้หมายความว่า จะต่อต้านความเป็นมนุษย์ของคนโดยทั่วไป แต่จะเป็นเรื่องของความรับผิดชอบเกี่ยวกับตนเองเป็นของตนเอง ซึ่งจะเลือกเอาความสามารถเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นได้ในเรื่องความต้องการ เกล็ดลักษณะแห่งตนนี้จะปรากฏกับบุคคลในทุกรัตนธรรม

นอกจากนี้ กลาสเซอร์ (วัชร ทรัพย์มี, 2525 : 225 - 228 ; อ้างอิงจาก Glasser, 1969) ได้อธิบายว่า ผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีการนิยามมนุษย์และมีหลักการดังนี้คือ

1. กลาสเซอร์ (Glasser) มองมนุษย์ในแง่ดีกว่า มีความสามารถในการตัดสินใจ แก้ไขและใช้วิธีการแทนที่เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เขาไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของนักการศึกษาบางคน ที่เปรียบผู้เรียนเหมือนแจกันว่างเปล่า ซึ่งครูจะนำข้อเท็จจริงและแนวคิดต่าง ๆ ไปใส่ให้ กลาสเซอร์เชื่อว่า ครูเปรียบเหมือนผู้จัดสภาพสิ่งแวดล้อม หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพ

อย่างเต็มที่ มนุษย์แต่ละคนมีความสามารถที่จะตัดสินใจได้ด้วยตนเองมากกว่าขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ มนุษย์มีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ มีความรับผิดชอบต่อการพฤติกรรมของตน และมีความสัมพันธ์ภาพอันดีต่อผู้อื่น

2. การที่มนุษย์รู้สึกตนเองว่า มีความสามารถที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้หรือมีรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จจะสร้างกำลังใจให้บุคคลกล้าสู่ปัญหาการที่จะหาหนทางไม่คำกั้นอยู่กับการกระทำของบุคคลนั้นว่าหาสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด

3. การได้รับความรักและมีโอกาสให้ความรักแก่ผู้อื่น เป็นความต้องการของมนุษย์ บุคคลที่รักผู้อื่นและได้รับความรักจากผู้อื่นจะรู้สึกว่าตนมีค่า กลาสเซอร์พิจารณาความรักจากการกระทำของบุคคลมากกว่าความรู้สึกของบุคคลสำหรับชีวิตในโรงเรียนหรือในวัยเรียน "ความรักคือ ความรับผิดชอบต่อสังคมอันที่เด็กยินดีที่จะเหลือผู้อื่นที่มีปัญหาด้านสังคมและการเรียน"

ความว่าเหว้เป็นผลมาจากการประสมความล้มเหลวในการมีสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่น การขจัดความว่าเหว้ทำได้โดยการที่บุคคลนั้นมีทักษะในการสร้างในความสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยความจริงจัง ซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและลดความคับข้องใจ

4. ปัญหาในการปรับตัวหลายประการเกิดจากการใช้ความสามารถในการสนองความต้องการ อากการของการปรับตัวไม่ได้จะหายไป เมื่อบุคคลสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ บุคคลไม่สามารถจะสนองความต้องการมีแนวโน้มที่จะปิดป้องสภาพความเป็นจริง เขาจะตำหนิผู้อื่นและลืมไปว่า เขามีความรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาโดยพิจารณาจากสภาพความเป็นจริง

5. แม้ว่าอารมณ์จะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เหตุผลเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำเหตุการณ์ของบุคคลมีประสิทธิภาพ และทำให้บุคคลประสบความสำเร็จการปล่อยให้อารมณ์มาครอบงำจะนำไปสู่ความล้มเหลว อารมณ์ส่งผลถึงพฤติกรรม ดังนั้นการปรับปรุงถึงพฤติกรรมจึงจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม

6. หลักการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เน้นพฤติกรรมในระดับจิตสำนึก เป็นพฤติกรรมที่ได้มีการวางโครงการ ไม่ได้ปล่อยชีวิตให้ล่องลอย ไม่เน้นอดีตแต่เน้นปัจจุบันและอนาคต

7. องค์ประกอบที่จะทำให้อันปรับตัวได้ดีคือ ความรับผิดชอบ ความเป็นจริงและ การประเมินพฤติกรรม ดังจะกล่าวในรายละเอียดดังนี้

ความรับผิดชอบ (Responsibility)

กลาสเชอร์ ได้ให้คำจำกัดความว่า "ความรับผิดชอบ" (Responsibility)

คือ การที่บุคคลสามารถสนองความต้องการของตน ซึ่งการกระทำนั้นจะต้องไม่กระทบกระเทือน สิทธิของผู้อื่น

บุคคลต้องมีความรับผิดชอบในการสนองความต้องการของตน โดยไม่มีข้อแก้ตัวถึง อุปสรรคในอดีต ปัจจุบันหรืออุปสรรคที่เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้กระทำ กลาสเชอร์กล่าวว่า ถ้าบุคคลไม่มีความรับผิดชอบก็จะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เราต้องสอนเด็กให้มีความ รับผิดชอบที่จะช่วยตนเองตั้งแต่เล็ก ๆ บุคคลยิ่งมีความรับผิดชอบมากเพียงใดก็ยิ่งมีสุขความจิตดี ขึ้นเพียงนั้น

ความเป็นจริง (Reality)

บุคคลจะสามารถแก้ปัญหาตนเองได้ ถ้าเขาเผชิญสถานการณ์ความเป็นจริงพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ตามที่เป็นจริงและตระหนักถึงความจริงว่า เขามีหน้าที่ต้องหาทางสนองความต้องการของเขาเอง โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่นแม้ว่าหนทางที่จะสนองความต้องการนั้น จะมีอุปสรรค ทขวางอยู่ก็ตาม

นอกจากนั้นทฤษฎีเชื่อว่าเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีต จะเน้นการคิดถึงแต่อดีตไม่ใช ่หนทางแก้ปัญหา แต่อาจเป็นข้ออ้างที่บุคคลจะไม่ยอมเผชิญสถานการณ์ความเป็นจริงในปัจจุบันของชีวิต

การประเมินพฤติกรรม (Right and Wrong)

บุคคลจะต้องรู้จักพิจารณาสิ่งถูกผิด การประเมินพฤติกรรมจะเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคล เปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง แม้ว่ากลาสเชอร์จะไม่ได้ตั้งเกณฑ์ขึ้นมาว่า อะไรถูก อะไรผิด อะไรควรทำอะไรไม่ควรทำก็ตาม แต่เขาเชื่อว่าผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ควรสนับสนุนหลักการของศีลธรรมจรรยาที่ยอมรับกันทั่วไป เช่น การคดโกงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ถูกต้องและในเวลาเดียวกันผู้ให้คำปรึกษาที่ควรทำตัวอย่างที่ดีแก่ผู้รับบริการ

เช่น สุนัข หางในทุกข์สุขของผู้อื่น ชื่อสัตย์ มีความมุ่งมั่นในการกระทำตามที่ได้วางโครงการไว้แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ตาม กลาสเซอร์ระมัดระวังที่จะไม่นำค่านิยมของตนไปมอบให้ผู้รับบริการ โดยผู้รับบริการไม่มีโอกาสได้กลั่นกรอง เขาให้ข้อเสนอแนะว่าผู้ให้คำปรึกษาอาจก็ปรายกับ ผู้รับบริการถึงการเลือกค่านิยม และชี้ให้ผู้รับบริการพิจารณาผลที่มาจาก การเลือกค่านิยม เหล่านั้น

2.4.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเพชฌัญญุตาความจริง

วัชร ทรัพย์มี (2525 : 230 - 231) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาแบบเพชฌัญญุตาความจริง มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ

1. การช่วยให้บุคคลรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาและมีทักษะในการแก้ปัญหา โดยพิจารณาความเป็นจริง
2. ป้องกันไม่ให้เกิดการปล่อยปละละเลยชีวิตาให้ล่องลอย โดยสนับสนุนให้วางโครงการในอนาคต และมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการไปตามโครงการที่วางไว้
3. ส่งเสริมให้บุคคลมีวุฒิภาวะ คือเป็นตัวของตัวเองและสามารถช่วยเหลือตนเองได้
4. ช่วยให้ผู้บุคคลรู้จักตนเองว่าเขาเป็นใคร เขาต้องการอะไรในชีวิต
5. ช่วยให้ผู้บุคคลค้นพบวิธีสนองความต้องการของตนเอง อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น
6. ให้บุคคลตระหนักในคุณค่าของตน โดยแนะแนวทางให้ผู้รู้จักวิธีสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีกับบุคคลอื่นให้ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม การให้ และการได้รับความรักจากผู้อื่นซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีค่า
7. ช่วยให้ผู้บุคคลรู้จักประเมินค่านิยม รู้จักพิจารณาว่าอะไรถูกต้องอะไรผิด สิ่งใดควรกระทำหรือไม่ควร

สรุปได้ว่า จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ การสนับสนุนให้บุคคลรู้จักตนเอง (Identity) มีความรับผิดชอบ (Responsibility) พิจารณาสິงต่าง ๆ ตามสภาพความเป็นจริง (Reality) และรู้จักประเมินถึงถูกสิ่งผิด (Right and Wrong) ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับบริการ

นอกจากนี้ สุดฤทัย มุขยางศา (2525 : 15 - 16) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า มีเป้าหมายในการช่วยบุคคลให้พิจารณาและกำหนดเป้าหมายหรือความต้องการของตนทั้งในปัจจุบัน และระยะยาวอย่างชัดเจน และช่วยให้เขาได้พิจารณาสิ่งที่เป็อุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายหรือความต้องการนั้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นผอสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีวัตถุประสงค์ที่เน้นให้ผู้รับบริการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบันให้เป็นพฤติกรรมนั้นสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ ซึ่งประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความจริงและความถูกต้อง

2.4.4 ลักษณะ บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชร หวังชัย (2525 : 231) ได้สรุปลักษณะและบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังนี้คือ

1. เป็นผู้ขอติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น สนใจผู้อื่น ไม่ใส่ใจตัวเอง เฉพาะงานห้องแนะแนวเท่านั้น
2. เป็นผู้ที่มีความเชื่อว่าการช่วยบุคคลเผชิญความจริงเป็นวิธีการช่วยบุคคลเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นผู้ที่เต็มใจจะเปิดเผยและอภิปรายเรื่องต่าง ๆ กับผู้รับคำปรึกษา ตลอดจนให้ความอบอุ่น เป็นมิตร เปิดเผย มีความจริงใจและมองโลกในแง่ดี
4. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นคนที่มีความรับผิดชอบในการสนองความต้องการของตนเองโดยไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น
5. ในการให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคงกับผู้ที่รับคำปรึกษา
6. ผู้ให้คำปรึกษาจะสอนวิธีการประพฤติปฏิบัติแก่ผู้รับคำปรึกษาด้วย

การสอนโดยตรง ด้วยการเป็นตัวแบบให้หรือโดยการสนทนากันในเรื่องจิตใต้สำนึกประจำวัน ชีวิตการแต่งงาน ศาสนาและประเด็นที่น่าสนใจต่าง ๆ

7. ผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาจะช่วยกันวางโครงการเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษามีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามโครงการที่วางไว้ โดยไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้น

คอปเพอร์ จักรกฤษกุล (2530 : 162 - 163) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะเป็นครูซักถามคำถามต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จริงใจของผู้มีปัญหา คำถามเหล่านี้จะนำไปสู่การรับรู้ถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรมของผู้มีปัญหาลงทุนการวางแผนชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ การหาคุศลสนทนาของผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะของความกระตือรือร้น เขาจะหาคุศลเรื่องต่าง ๆ แม้จะไม่ได้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาเป็นปัญหา บางทีจะใช้อารมณ์ขันเข้ามาแทรกแต่ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่ใช้คำพูดที่เยาะเย้ยเสียดสีผู้มีปัญหา ในการนี้ที่ผู้มีปัญหากระทำการอะไรไม่สำเร็จและพยายามแก้ตัว ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้เทคนิคการเผชิญความจริงเพราะเป็นการไม่ยอมรับข้อแก้ตัว

จากการช่วยกันบุคคลที่มีปัญหาพัฒนาความสามารถที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ ได้ นั่น ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีลักษณะต่าง ๆ ตามความคิดของกลาสเชอร์ ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นผู้ที่มีความอดทนมีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ มีความแตกต่างจากคนอื่น ๆ และไวต่อความรู้สึกของผู้มีปัญหา
2. สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ มีความเต็มใจในการที่จะแข่งขันหรือต่อสู้กับบุคคลอื่น ๆ
3. สามารถสื่อสารความเห็นอกเห็นใจและการยอมรับให้ผู้มีปัญหาทำใจได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีปัญหานั้น เรื่องของการมีเอกลักษณ์แห่งตนล้มเหลวหรือผู้ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว
4. สิ่งสำคัญประการสุดท้ายคือ สามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์กับผู้มีปัญหาได้ แต่จะต้องเป็นไปในลักษณะการช่วยเหลือไม่ใช่การทำลาย

คอร์เลย์ (Corley. 1991 : 376) ได้อธิบายถึงบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่าเป็นภาระของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ การเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับผู้รับคำปรึกษาและการพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการกระทำนี้จะเป็นการวางรากฐานไปสู่กระบวนการของการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะทำหน้าที่ในฐานะครูผู้หนึ่งด้วยการเป็นผู้มีความคล่องแคล่วในการให้คำปรึกษา ผู้รับคำปรึกษากำหนดแนวทางการปฏิบัติงานเสนอให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามทางเลือกอื่น ๆ รวมทั้งการสอนให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

ผู้ให้คำปรึกษาจะอาศัยคำถามพื้นฐานของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เมื่อถามผู้รับคำปรึกษาดังนี้ "สิ่งที่คุณกำลังเลือกที่จะกระทำนี้? มารกทำให้คุณได้งานสิ่งที่คุณต้องการหรือไม่" ถ้าผู้รับคำปรึกษาพิจารณาว่าสิ่งที่เขากำลังทำนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องแนะนำทางเลือกอื่นในการปฏิบัติ ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะต้องสอนให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้วิธีที่จะเรียนรู้วิธีจะสร้างความสำเร็จด้วยการฝึกและรับผิดชอบในสิ่งที่เขาเองเป็นผู้เลือกทำ

ดังนั้น คอร์เลย์ ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาไว้ดังนี้

1. จัดหาแบบอย่างของพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ และแบบอย่างของชีวิตโดยยึดตามพื้นฐานของความสำนึกเฉพาะคน
2. สร้างสายสัมพันธ์ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเอาใจใส่และความเคารพ
3. สนับสนุนการพิจารณาพฤติกรรมใหม่ๆ ของผู้รับคำปรึกษา รวมทั้งการนำประสบการณ์แก่ตัวสำหรับพฤติกรรมที่ไม่มีความรับผิดชอบหรือพฤติกรรมที่ไม่ได้ประสิทธิภาพ
4. แนะนำและสนับสนุนการระดมการประเมินพฤติกรรมตามสภาพความเป็นจริง เพื่อให้บรรลุตามความต้องการ
5. สอนให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแผนการปฏิบัติและดำเนินการตามแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
6. สร้างโครงร่างและขอบเขตสำหรับการให้คำปรึกษา
7. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาหาวิธีทางที่จะสนองความต้องการของตนเองและปฏิเสธที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาล้มเลิกความตั้งใจอย่างง่ายตาย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะเกิดความวิตกกังวล

2.4.5 กระบวนการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเชอร์ ได้เสนอหลักการเพื่อเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษา

ดังต่อไปนี้ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล. 2530 : 158 - 161 ; อ้างอิงจาก Glasser. 1956)

1. ความเกี่ยวข้องกับผู้มีปัญหา (Involvement) โดยหน้าที่ผู้ให้คำปรึกษาต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นกับผู้ที่มีปัญหา หากการสื่อสารให้รู้ว่าคุณให้คำปรึกษาเห็นอกเห็นใจ มีความสนใจและความเอาใจใส่ต่อผู้มีปัญหา ในโรงเรียนนั้นก็ควรจะสร้างบรรยากาศทำให้เขาเรียนจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนนั้นจะเป็นผลทำให้เกิดความรู้สึกอยากเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ดังนั้นทักษะที่จะเกี่ยวข้องกับผู้มีปัญหาจึงมีความสำคัญมากต่อผู้ให้คำปรึกษา

2. พฤติกรรมในปัจจุบัน (Current behavior) ไม่มีใครเลยที่จะได้รับความสำเร็จในเรื่องเอกลักษณ์แห่งตน ถ้าหากบุคคลเหล่านั้นไม่ตระหนักถึงเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้มีปัญหาแล้วจึงช่วยเขาให้บุคคลได้รับรู้พฤติกรรมของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ด้วย เช่น ผู้ให้คำปรึกษาอาจจะใช้คำถามต่าง ๆ "ท่านกำลังทำอะไร" และจะไม่ถามว่า "ท่านได้ทำอะไรไปแล้ว" หรือ "ท่านเคยทำอะไรบ้าง"

3. การตัดสินคุณค่า (Value judgement) ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ผู้มีปัญหาได้มีโอกาสพิจารณาพฤติกรรมของตนเอง ตัดสินพฤติกรรมโดยมองในแง่ของจุดมุ่งหมายของพฤติกรรมและความต้องการในโลกที่เป็นจริง ผู้มีปัญหาคงตัดสินว่าพฤติกรรมนั้นมีข้อดีอย่างไรสำหรับตนเองและบุคคลที่สำคัญในชีวิตของเขา นอกจากนี้จะต้องตัดสินด้วยว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นที่ยอมรับทางสังคมหรือไม่

4. การวางแผนพฤติกรรม (Planning responsible behavior) เมื่อผู้มีปัญหาได้ตัดสินคุณค่าของพฤติกรรมแล้วว่าพฤติกรรมอะไรดีหรือไม่ดี ผู้ให้คำปรึกษาก็จะช่วยต่อไปอีกโดยให้เขาได้มีการวางแผนที่เป็นจริงเพื่อจะดำเนินการสิ่งที่เขาตัดสินใจไปแล้ว อีกประการหนึ่งก็ต้องพิจารณาว่าแผนการนั้นไม่เกินความสามารถของผู้ที่มีปัญหาที่จะกระทำได้อย่างสำเร็จและมีความแน่ใจว่าผู้มีปัญหา มีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามแผนการที่วางเอาไว้ ถ้าหากแผนการนั้นไม่สำเร็จควรจะทิ้งไปและสร้างแผนการใหม่ขึ้นมาแทน

5. **ข้อผูกพัน (Commitment)** ในบางครั้งแม้จะมีแผนการที่ดี อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจกล่าวได้ว่า บุคคลจะประสบความสำเร็จ ดังนั้นหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การสร้างข้อผูกพันกับผู้ให้คำปรึกษาแต่ในระยะต่อไป เมื่อผู้มีปัญหาได้รับความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าข้อผูกพันทั้งหลายก็จะเป็นข้อผูกพันกับตนเอง

6. **การไม่มีข้อแก้ตัว (No excuses)** เมื่อผู้มีปัญหาจะกระทำตามข้อผูกพันได้อย่างสำเร็จ ผู้มีปัญหาคควรระมัดระวังในการพิจารณาคุณค่าของพฤติกรรมในแง่ที่คิดไว้ ถ้าหากว่าสิ่งมีพฤติกรรมนั้นใช้ได้ ก็จะต้องตรวจสอบดูแผนการที่วางไว้และถ้าหากว่าแผนนั้นยังเป็นแผนที่ดีมีเหตุผล สิ่งที่มาตามคือ การสร้างข้อผูกพันใหม่หรืออาจจะไปยอมรับของผูกพันนั้นก็ได้ งานกรณีที่ผู้มีปัญหาปฏิเสธที่จะสร้างแผนใหม่จะทำให้การให้คำปรึกษาลิ้นสุดลง ถ้าผู้มีปัญหายินดีที่จะสร้างข้อมูลใหม่ ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเขาและให้เขายอมรับว่าจะไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ อีกถ้าหากแผนนั้นล้มเหลวไป

7. **ไม่มีการทำโทษ (No punishment)** การทำโทษจะสร้างความเจ็บปวดทั้งด้านร่างกายและจิตใจ โดยทั่วไปมนุษย์จะให้การลงโทษเมื่อมีสิ่งผิดพฤติกรรมของการถูกทำโทษ แต่จริง ๆ แล้วการทำโทษนั้นจะมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญก่อนเริ่มอยู่ด้วยคือ การทำให้ผู้ปัญหารับรู้ว่าเขามีความผิดจริง ๆ ไม่ว่าการทำโทษจะเข้าในการฝึกก็ตาม การทำโทษจะทำลายโอกาสที่บุคคลจะมีความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ

คอร์ลีย์ (Corley, 1991 : 379 - 383) ได้กล่าวถึงหลักการทำงานของคำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้คือ

1. **สำรวจความต้องการและการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา (Exploring needs and perception)** ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้ทักษะในการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ตระหนักถึงความต้องการของตนเอง ตลอดจนวิธีการในการตอบสนองความต้องการนั้น ส่วนหนึ่งของการให้คำปรึกษารวมทั้งการกำหนดของพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้ความต้องการของเขาใกล้เคียงกับความจริง ทักษะของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ การไม่วิพากษ์วิจารณ์แต่จะยอมรับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาได้เปิดเผยโลกส่วนตัวของเขา ทำให้ผู้ให้คำปรึกษามีโอกาสได้สำรวจชีวิตของเขาในทุก ๆ ด้านรวมทั้งสิ่งที่เขาต้องการจากครอบครัว เพื่อนและงาน ยิ่งไปกว่านั้นคือเขามีความคาดหวังสิ่งใดจากผู้ให้คำปรึกษาและจากตนเอง

การสำรวจนี้ควรจะกระทำต่อเนื่องตลอดกระบวนการให้คำปรึกษาเพราะสภาพต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ คำถามที่เป็นประโยชน์ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาข้อสรุปได้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการ คือ "ถ้าคุณเป็นคนที่คุณต้องการจะเป็นได้ คุณจะคนแบบไหน" "ถ้าคุณสามารถมีในสิ่งที่คุณต้องการจะมี คุณอยากจะมีอะไร" "ครอบครัวของคุณเป็นอย่างไร ถ้าบังเอิญความต้องการของคุณและเขาเป็นสิ่งที่เดียวกันพอดี" "คุณคิดว่าคุณกำลังหาอะไรอยู่ถ้าในขณะที่คุณมีชีวิตอยู่บนเส้นทางที่คุณปรารถนา" ภายหลังการสำรวจเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมของเขาเพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังหาอยู่นี้จะนำไปสู่ความต้องการของเขาได้หรือไม่

2. แบ่งความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบัน (Focus on current behavior)

การให้คำปรึกษาแบบเพิกเฉยความจริงจะเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบันและจะสนใจเรื่องราวในอดีตก็เพียงแต่เฉพาะในแง่ของสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของผู้มารับคำปรึกษาในปัจจุบันเท่านั้น การแบ่งความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบันนี้ทำได้โดยการให้คำถามที่มักใช้บ่อย ๆ สำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ก็คือ "คุณกำลังหาอะไร แม้ว่าปัญหาหลายปัญหามักมีรากฐานมาจากอดีตก็ตามแต่ผู้รับคำปรึกษาก็จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้วิธีจัดการกับปัญหาเหล่านั้นในปัจจุบันด้วย ทางเลือกที่ดีกว่าเพื่อที่จะนำเข้าไปสู่ความต้องการได้สำเร็จ กลาสเซอร์กล่าวว่า ความล้มเหลวในอดีตจะเป็นเช่นไรนั้นไม่สำคัญ เพราะไม่ว่าผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้รับคำปรึกษาก็ไม่สามารถจะจัดการอะไรกับสิ่งเหล่านั้นได้ สิ่งที่สามารถทำได้ในปัจจุบันคือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างทางเลือกที่น่าพอใจกว่า การนำเอาอดีตมาอภิปรายนั้นสามารถทำได้ในจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนสำหรับอนาคตที่ดีขึ้น ภาระของผู้ให้คำปรึกษาคือ การมุ่งหน้าที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับสถานการณ์ปัจจุบันของตนเอง

ในตอนนี้เป็นต้นของการให้คำปรึกษาจำเป็นจะต้องพูดคุยกับผู้รับคำปรึกษาให้ครอบคลุมเกี่ยวกับชีวิตของเขา การสำรวจนี้จะเพิ่มขึ้นเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การประเมินพื้นที่ที่ค่าไปว่าสิ่งต่าง ๆ ที่นำเขาไปสู่ทิศทางที่ผิดประสงค์หรือไม่ ผู้ให้คำปรึกษาหาหนทางที่โดยการถือกระบอกตรงหน้าผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งถามว่า "คุณมองเห็นอะไรเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและอนาคตบ้าง" การสะท้อนความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระจำแจ้ง

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะแบ่งความสนใจที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบัน ไม่เพียงแต่การเปลี่ยนทัศนคติและความรู้สึกเท่านั้นแต่ไม่ได้หมายความว่าทัศนคติไม่มีความสำคัญ แต่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและถือว่าเป็นคุณค่าในกระบวนการให้คำปรึกษา แม้ว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะมีการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาก็ปรายถึงความรู้สึกอยู่บ้างก็เพื่อที่จะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระจำในการกระทำที่สอดคล้องกับความรู้สึก จุดมุ่งหมายก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจในความรู้สึกที่กระทบต่อความรู้สึกของตนเอง คำถามที่อาจจะนำมาใช้ถามก็คือ "คุณกำลังทำอะไรอยู่" "ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณต้องการทำอะไร เช่นเดียวกับกำลังทำอะไรบ้าง" "อะไรทำให้คุณไม่สามารถทำในสิ่งที่คุณต้องการทำ" "คุณจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้บ้าง"

3. ผู้ให้คำปรึกษาประเมินพฤติกรรม (Getting clients to evaluate their behavior) ประเด็นสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การใช้คำถามเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินค่าพฤติกรรมของตนเองว่า "พฤติกรรมในปัจจุบันของคุณส่งผลอย่างไรในสิ่งที่คุณต้องการหรือไม่และพฤติกรรมนี้จะนำไปสู่ทิศทางที่คุณต้องการหรือไม่"

ทักษะในการตั้งคำถามของผู้รับคำปรึกษาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเองได้ เช่น "สิ่งที่คุณทำนี้ ทำให้คุณมีความสุข หรือความทุกข์" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นสิ่งที่คุณต้องการทำหรือไม่" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นการขัดต่อระเบียบหรือไม่" "คุณจะสามารถหาหลักฐานที่จะปฏิบัติตนอย่างไรในการให้คำปรึกษา และจะปฏิบัติอย่างไร เมื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเอง" ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจคุณค่าได้โดยการถามเขาเกี่ยวกับความต้องการ การรับรู้และผลของพฤติกรรมเป็นภาระของผู้ให้คำปรึกษาที่จะเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมของเขา ถ้าปราศจากการประเมินตนเองนี้ผู้รับคำปรึกษาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

ผู้รับคำปรึกษาบางคนยืนยันว่าเขาไม่มีปัญหาและพฤติกรรมของเขาที่ไม่ได้ทำให้เขาประสบกับปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องระลึกว่าเขาประเมินพฤติกรรมไปตามการรับรู้ของเขา การให้คำปรึกษาจะไม่สามารถยอมรับว่าสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษารับรู้นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาและผู้ใกล้ชิดผู้รับคำปรึกษารับรู้ ในกรณีเช่นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอาศัยทักษะในการตั้งคำถามความอดทนเป็นสิ่งสำคัญในการที่พบผู้รับคำปรึกษาที่มีความยุ่งยาก ต้องอาศัยเวลา

ทำให้เขาตระหนักในพฤติกรรมของตนเองว่าไม่สามารถทำให้เขาได้รับสิ่งที่เขากำลังทำได้ และไม่สามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่เขาต้องการได้

4. การวางแผนและข้อผูกพัน (Planning and commitment) เมื่อผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจได้แล้วว่า อะไรคือสิ่งที่เขากำลังจะเปลี่ยนแปลง เขาจะต้องมีคนที่จะสามารถติดตามทางบวกอื่น ๆ และกำหนดแผนการปฏิบัติภายหลังจากแผนที่ได้กำหนดลงภายใต้การร่วมมือระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษาแล้วจะต้องทำข้อผูกพันเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

งานสำคัญสำหรับการให้คำปรึกษา คือ การช่วยผู้รับคำปรึกษากำหนดแนวทางที่จะตอบสนองความต้องการของเขา กระบวนการของการวางแผนตลอดจนการดำเนินการตามแผนที่แนบ คือ วิธีที่ผู้รับคำปรึกษาควบคุมชีวิตของตนเอง วิธีนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้เตรียมให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อมูลใหม่และช่วยเขาให้ได้ค้นพบทางเลือกใหม่ที่มีประสิทธิภาพที่สามารถสนองความต้องการของเขาได้ จุดมุ่งหมายของการวางแผน คือ การเตรียมการเพื่อประสบความสำเร็จ ในระยะนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษานึกถึงความท้าทายที่เผชิญในการเลือก และปฏิบัติตัวอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตือนให้ผู้รับคำปรึกษาระลึกว่าไม่มีผู้ใดในโลกที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเขา เขามีชีวิตอยู่เพื่อเขา

ลักษณะของการวางแผนมีลักษณะดังนี้

1. แผนที่ควรระบุภายใต้ขอบเขตความสามารถของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้แผนที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการที่จะตอบสนองเขา
2. แผนที่ควรจะต้องเข้าใจง่าย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะต้องการแผนที่เฉพาะเจาะจงเห็นชัดเจน ประเมินผลได้ก็ควรที่จะยืดหยุ่นและเปิดโอกาสให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขได้
3. แผนที่ควรเป็นแผนที่สามารถปฏิบัติจริงได้ ผู้ให้คำปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นว่าแม้จะเป็นแผนที่เล็ก ๆ แต่ก็ช่วยให้เขาเปลี่ยนแปลงไปตามที่เขาต้องการได้
4. แผนที่ควรมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ดีและกำหนดสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษามีความเต็มใจที่จะทำ
5. ผู้ให้คำปรึกษาควรกระตุ้นผู้รับคำปรึกษาตามแผนที่ โดยไม่ต้องบังคับอยู่กับผู้ใดแผนที่สร้างขึ้นมาโดยขึ้นอยู่กับผู้อื่นเปรียบเหมือนเรือไม่อาจแล่นเองได้ หากต้องการความช่วยเหลือจากมหาสมุทรนั่นเอง

6. แผนที่มีประสิทธิภาพ คือ แผนที่จะต้องทำซ้ำได้เหมาะสมที่จะนำไปปฏิบัติทุกวัน
7. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถจะปฏิบัติได้นานเท่าที่ต้องการ ผู้ให้คำปรึกษาสามารถถามผู้รับคำปรึกษาได้ว่า "วันนี้คุณตั้งใจที่จะทำอะไร เพื่อเป็นการเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงชีวิตของตน" "คุณพูดว่าคุณอยากจะหยุดความโกรธเคืองเสียใจแล้วตอนนี้คุณกำลังทำอะไรเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น"
8. แผนที่มีประสิทธิภาพจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรม เช่น ผู้รับคำปรึกษาวางแผนต่าง ๆ ดังนี้ หางาน เขียนจดหมายถึงเพื่อน ฝึกโยคะ สละเวลาสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เพื่อทำางานอาสา
9. ก่อนที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติตามแผนนั้น ควรให้เขาร่วมประเมินแผนที่เขากำหนดไว้ว่า สามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่ มีความสัมพันธ์กับความต้องการของเขาหรือไม่ และภายหลังจากการวางแผนปฏิบัติจริงแล้วการทบทวนมาประเมินใหม่อีกครั้งก็ยังคงเป็นประโยชน์ ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องถามผู้รับคำปรึกษาว่า "แผนของคุณสามารถทำได้หรือไม่" ถ้าแผนนั้นทำได้แล้วจะมีการกลับไปประเมินใหม่และพิจารณาทางเลือกใหม่
10. เพื่อที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาผูกพันตนเองกับแผนที่กำหนดไว้จะต้องให้เขาเขียนข้อผูกพันด้วย ความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้จะมีความหมาย ถ้าปราศจากข้อผูกพันของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตามกลวิธีและเทคนิค การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจึงมุ่งหมายหลักเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถทำตนเองได้ มีความรับผิดชอบและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง

เทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

คอร์เลย์ (Corley, 1991 : 383 - 385) ได้กล่าวถึงเทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังนี้

1. คือระบในการตั้งคำถามด้วยความชำนาญ

เพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงการตั้งคำถามนั้นจะได้มากกว่าการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทักษะในการตั้งคำถามให้

กว้างขวาง วัตถุประสงค์หลัก 4 ประการของการให้คำปรึกษาคือ เพื่อเข้าสู่โลกส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษา เพื่อรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ข้อมูลและช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถควบคุมวิถีชีวิตของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. เทคนิคการช่วยตนเองในโปรแกรมการพัฒนาตนเอง

โปรแกรมการพัฒนาตนเองเป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาเกี่ยวกับการตอบสนองความต้องการเท่า ๆ กับการพิจารณาเหตุการณ์ที่กำหนดไว้เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง "การเปลี่ยนแปลง" นั้นรวมถึง "การกระทำเหตุการณ์" แทนที่ "การยกเลิกเหตุการณ์" และ "เหตุการณ์ที่พึงประสงค์" แทนที่ "เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์"

ในการปฐมนิเทศนั้น ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้คำถามเหล่านี้เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินความต้องการของตนเอง "คุณต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณจริง ๆ หรือไม่" "ถ้าในตอนนี้มีสิ่งที่คุณต้องการ คุณลองจินตนาการดูว่าชีวิตคุณจะแตกต่างไปอย่างไร" "อะไรคือสิ่งที่คุณต้องการที่สุด เหมือนว่าคุณจะไม่ได้รับสิ่งนั้นจากชีวิตคุณ" "คุณคิดว่าอะไรที่ยับยั้งคุณไม่ให้เปลี่ยนแปลงไปตามที่คุณอยากเป็น" และคำถามต่อไปนี้จะช่วยผู้รับคำปรึกษาตัดสินว่าเขากำลังกระทำอยู่ ลองบรรยายถึงช่วงเวลาที่คุณรู้สึกถึงความหมายของความสนใจ และบอกด้วยว่าช่วงเวลาที่คุณกำลังทำคืออะไร" "ถ้าคุณมีเวลาเหลือเฟือจะไปทำอะไรที่ไม่มีชีวิตอยู่ คุณอยากจะทำอะไรที่แตกต่างไปจากที่เป็นอยู่บ้าง"

คำถามเหล่านี้จะช่วยผู้รับคำปรึกษาแบ่งความสนใจไปยังสิ่งที่เขากำลังทำ กำลังคิด และกำลังรู้สึก ยุทธวิธีในการตั้งคำถามจะมีประสิทธิภาพในการทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาทางเลือกใหม่ ซึ่งจะนำมาแทนที่ความล้มเหลวแทนการติดต่อกับเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ ผู้รับคำปรึกษาจะสามารถพัฒนาเหตุการณ์ที่พึงประสงค์ได้

3. การใช้อารมณ์ขัน

การใช้อารมณ์ขันอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องใช้อย่างเหมาะสมและต้องช่วยทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถมองสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อารมณ์ที่จำเป็นจะต้องนำมาเกี่ยวข้องกับความเครียด การเขินอายหรือขาดความเคารพ

ในทางตรงกันข้าม การวินิจฉัยอารมณ์ที่ก่อให้เกิดอันตรายมาจากการเผชิญกับปัญหาของผู้รับคำปรึกษา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองภายในจิตใจของผู้รับคำปรึกษาและการทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกไม่พอใจ

อารมณ์นั้นที่กระทบกับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้รับคำปรึกษาด้วยการทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกตนเองน่ารังเกียจและรู้สึกอับอายนั้นเป็นการวินิจฉัยอย่างไม่เหมาะสม และเป็นการกระทำที่ผิดไปจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา

ดังนั้น เทคนิคการให้คำปรึกษาที่สามารถนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้ ได้แก่ การตั้งคำถาม การเผชิญหน้า การสะท้อนความรู้สึก การหาความกระส่ำจ การให้กำลังใจ

2.4.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิจัยการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮาร์ท-เฮสเตอร์ (Hart-Hester, 1936 : A ; 2599) ได้ทำการศึกษาผลของการเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียน ระดับประถมศึกษาที่อยู่ในสภานัดล้อมทางการเรียนต่างกัน ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งที่จะปรับปรุงพฤติกรรม การทำงาน การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนของนักเรียนที่เรียนกับครูโดยตรง กับนักเรียนที่ทำงานอย่างอิสระ โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหา เช่น ต้อต้อ ก้าวร้าว ไม่ทำงานตามที่มอบหมาย ไม่เรียน ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ความสามารถเพิ่มพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนทั้งกลุ่มได้ส่วนการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และการมีความสัมพันธ์กับครูนั้นไม่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นอย่างชัดเจน

แอบบัท (Abbott, 1983 : A ; 1989) ได้ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ของเด็กนักเรียนเกรด 6, 7 และ 8 ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้สึกในตนเองต่ำ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

สเปน และ แวนแดต (Spain and Vandett, 1982) ได้ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและประจักษ์ผลดีในการเรียนสูงขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

สุดฤทธิ์ มุขวงศา (2533 : 46) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยอาศัยแนวความคิดแบบพิจารณาความจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ผ่านประสบการณ์ของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยแนวความคิดแบบพิจารณาความจริง สามารถเปลี่ยนแปลงนิสัยและทัศนคติในการเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม

จันทร์รัตน์ ยี่ธุศิริ (2536 : 64) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิกิเบสร์ จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงภายหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศจะเห็นได้ว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก นิสัย ทัศนคติ และพฤติกรรมของบุคคลในด้านการเรียนและการทำงานได้ ผู้วิจัยจึงคาดหวังว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงของกลาสเปอร์ สามารถนำมาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1. ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527 : 30) ได้ให้ความหมายของการสังเกต คือ การพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลาย ๆ สิ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยการใช้อวัยวะรับสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งห้าส่วน (หู, ตา, จมูก, ลิ้น, ผิวหนัง) โดยเฉพาตาและหูในการพิจารณาสิ่งนั้น ๆ

พลพรรณา เกิดศิริ (2530 : 35) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรมและตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกต ต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลจะตั้งใจแสดงออก กระทำหรือโต้ตอบสิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งงานสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ ให้ได้ ได้ยินได้ และจับได้

สำหรับจุดมุ่งหมาย 1 ได้มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการสังเกตโดยเฉพาะจุดมุ่งหมายในการสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวว่า

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้ เป็นครั้งแรกหรืออาจได้เมื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่นเป็นการหาความถูกต้องและความเชื่อถือในข้อมูลนั้น ๆ

2. เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้สังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ มีพัฒนาการเหมาะสมกับเพศและวัยเพียงใด เพื่อให้ประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป เพื่อให้หาข้อบกพร่องที่ดีที่สุด

3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบหรือสงสัยมาก่อน เพื่อนำมาใช้ในการวินิจฉัยปัญหาและแนะแนวต่อไป

4. เพื่อหาให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิสัมพันธ์ต่อมาจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดีและรวดเร็วในแง่ละ ทัศนคติการ

พ่องธรรมชาติ เกิดนิทัศน์ (2530 : 35) ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกต คือ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์ศึกษาและนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะรับในเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงในทิศทางใด

สมภักชนี เข้มมสุภาภิต (2524 : 264) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น เพื่อทำให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลง และทำให้ครูสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องว่าการจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่กล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย ลักษณะพฤติกรรมที่สังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้ ได้ยิน และวัดได้ สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ว่าความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดและ เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตเหตุการณ์

กมลรัตน์ หล้าสว่าง (2527 : 37) ได้กล่าวถึงหลักในการสังเกตว่า

1. การมีการวางแผนเป็นขั้นตอนในการดำเนินการสังเกต โดยยึดจุดมุ่งหมายเป็นเกณฑ์เพื่อบรรลุตามจุดมุ่งหมายนั้น ๆ
2. ในการสังเกตครั้งหนึ่ง ๆ การสังเกตเพียงบุคคลเดียวในแต่ละสถานการณ์ ไม่ควรสังเกตหลาย ๆ คนในเวลาและสถานการณ์เดียวกัน เพราะจะทำให้ข้อมูลไม่ละเอียด และอาจจะจำเหตุการณ์สับสนกัน ทำให้มีการตีความและแปลความหมายของเหตุการณ์ผิดไปจากข้อเท็จจริง แต่ถ้าจำเป็นต้องสังเกตหลาย ๆ คนในเวลาและสถานการณ์เดียวกัน ควรแบ่งเวลาในการสังเกตให้เรียกว่า การสุ่มเวลา (Time sampling)
3. การสังเกตสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่ถูกสังเกตเป็นประกอบ การพิจารณาว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหมาะสมหรือสอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่ ก่อนที่จะตีความหรือแปลความหมายของเหตุการณ์ต่อไป จะทำให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากขึ้น
4. การสังเกตบุคคลหนึ่งไม่ควรสังเกตเพียงสถานการณ์เดียว ควรสังเกตหลาย ๆ สถานการณ์ จึงจะเข้าใจเหตุการณ์ของบุคคลได้ละเอียด เพราะบุคคลอาจมีการแสดงเหตุการณ์แตกต่างกันเมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์เปลี่ยนแปลง
5. การสังเกตบุคคลในสถานการณ์เดียว ควรสังเกตหลาย ๆ ครั้งเท่าที่จะทำได้
6. การสังเกตที่ดีต้องมีการบันทึกการสังเกตไว้เป็นหลักฐานทุกครั้งที่สังเกต เมื่อช่วยบันทึกความจำและจดหมายเหตุหรือความเกี่ยวข้องของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแต่ละครั้ง จะทำให้ผู้สังเกตเข้าใจเหตุการณ์ของผู้ถูกสังเกตได้ละเอียดมากขึ้นทุกแง่มุม
7. ในขณะที่สังเกตควรทำให้เป็นกลาง ไม่ใส่อคติหรือความคิดเห็นส่วนตัว เพราะอาจทำให้อายุข้อมูลที่ได้ไม่ตรงไปจากข้อเท็จจริงได้

สมภวนันท์ เข้มสุภาภิต (2524 : 264) กล่าวถึงหลักในการสังเกตเหตุการณ์ว่า ผู้สังเกตเหตุการณ์ถึงวัดหน้ากังวลต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดเหตุการณ์ที่ต้องสังเกตให้เด่นชัด พฤติกรรมที่ควรระวังเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของห้องเรียน และครูคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนี้เหตุการณ์ที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ

2. เลือกสังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือ การให้ผู้ที่จะสังเกตหรือพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครู หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะสังเกตหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะได้ข้อมูลละเอียดเชิงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรกเพราะว่า ผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่าผู้ที่ต้องการพัฒนาตนเองอีกทั้งวิธีนี้สามารถที่จะตรวจสอบความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไป สังเกตพฤติกรรมเดียวกันของตน ๆ เดียวกัน ซึ่งผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกันหรืออย่างน้อยที่สุดเห็นต้องกันไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ถ้าถือว่าข้อมูลทำได้นั้นมีความเที่ยงตรง

ข้อควรพิจารณาว่าใครจะเป็นผู้สังเกตนั้นอยู่ 4 ข้อด้วยกัน คือ

1. ผู้ที่จะสังเกตพฤติกรรมนั้นไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับหรือไม่เห็นคุณค่าของการสังเกต พฤติกรรมก็ไม่ควรที่จะให้เป็นผู้สังเกต

2. ผู้ที่จะสังเกตพฤติกรรม สามารถอยู่ในเวลา และสถานการณ์ที่เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นได้หรือไม่

3. ผู้ที่จะสังเกตพฤติกรรมจะรู้ได้ไหมว่าพฤติกรรมที่ตนกำลังสังเกตอยู่นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด

4. ผู้ที่จะสังเกตพฤติกรรมมีความอดทนและรู้ถึงกระบวนการสังเกตพฤติกรรมเพียงใดไหม

5. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่าต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนในสถานที่ใด อาจจะเป็นห้องเรียนในห้องสมุดหรือบ้านของนักเรียนก็ได้

6. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกต การเลือกเวลานี้ควรจะเลือกที่เหตุการณ์ที่ต้องการจะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานี้ควรจะใช้วิธีการสุ่มเวลา ซึ่งหมายความว่าผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งงานเวลาเดียวกันซ้ำกัน แต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวกันได้ ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น การสังเกตโดยการสุ่มเวลานี้ทำให้นักวิจัยข้อมูลที่ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด เนื่องจากไม่มีเหตุการณ์ที่จะเกิดบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

7. เลือกแบบบันทึกพฤติกรรมให้เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมนี้ผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเองและจะต้องไม่สัมพันธ์โดยมุ่งเน้นสอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา

ซึ่งพ่อพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 39 - 40) กล่าวถึงการเลือกแบบสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้คือ

1. การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะเหตุการณ์ที่ประสงค์จะศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยนับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวจะไม่บันทึก

2. การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาคอกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่นสังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 5 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมงจะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ที่ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้จะเห็นพฤติกรรมของนักเรียนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยการสลับช่วงเวลาละ 1 คน เช่น สังเกตพฤติกรรม

การตั้งใจหาแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน และใช้เวลาในการสังเกตช่วงละ 10 วินาที เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 ช่วงเวลาที่ 2 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จนครบ 20 คน จะใช้เวลา 200 วินาที แล้วกลับมาเริ่มต้นสังเกตคนที่ 1 อีก จนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นเหตุการณ์ของนักเรียนแต่ละคนหรือรวมเป็นเหตุการณ์ของนักเรียนทั้ง 20 คนได้

นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลา สามารถสังเกตเหตุการณ์ได้หลายประเภทพร้อม ๆ กัน โดยจำแนกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลากำหนดเป็นเหตุการณ์ใดอย่าง และเพื่อความสะดวกในการบันทึก ควรจะกำหนดรหัสของเหตุการณ์แต่ละประเภทด้วย หากประเภทของเหตุการณ์ที่จะสังเกตและบันทึกมีหลายประเภท

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สมิทสัน เอ็มมัสกาบิต (2524 : 267 - 273) ได้กล่าวถึงหลักในการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้ คือ

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งที่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดค่านี้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด.ช.สมชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถามและตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้มันจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกันและจะต้องใช้เวลาในการบันทึกในแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้นเพียงแต่หารอละแบบจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมนี้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรมการคุยในท่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้นออกเป็นช่วงเวลานั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลา 20 วินาที 30 นาที หรือ 1 นาที ก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาไหนหรือไม่

ถ้าไม่เกิดขึ้นให้ใส่ 0 ลงในชวงเวลานั้น ๆ แต่ถ้าวฏิกกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในชวงเวลานั้นก็ตาม ให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในชวงเวลาที่เกิดขึ้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฏิกกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฏิกกรรมตามระยะเวลาของพฏิกกรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฏิกกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลาแล้วดูว่า พฏิกกรรมนั้นใช้เวลานานเท่าใด ทำเช่นนี้เรียกว่าจนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตพฏิกกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Wright, 1966) โดยใช้สูตร

จำนวนชวงเวลาที่บันทึกตรงกัน

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนชวงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนชวงเวลาที่บันทึกตรงกัน + จำนวนชวงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฏิกกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ ซึ่งงานกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฏิกกรรมเดียวหรือหลาย ๆ พฏิกกรรมของบุคคลเดียวกันหรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฏิกกรรมของหลาย ๆ บุคคลหรือหลาย ๆ พฏิกกรรมของบุคคลเดียวกัน การสร้างโปรแกรมเพื่อที่พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฏิกกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฏิกกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลจากกราฟนั้นจะบอกถึงพฏิกกรรมที่สังเกต วันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เกียรติสุภาณิต, 2526 : 20)

3.5 ประโยชน์ของการฟังและการบันทึกพฤติกรรม

ฟองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 50) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการฟังและการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีรับพฤติกรรม ให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่ประสงค์จะปรับและเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการปรับแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นวิธีการนำเอาปริมาณแบบเพชฌัญญุความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล น่าจะสามารถพัฒนานำไปใช้ในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้ การสังเกต

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่เข้าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาธรรม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 148 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาธรรม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2537 ที่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่ายจากประชากรโดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ประเมินวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยอธิบายความหมายของวินัยในตนเอง ด้านการเรียนของนักเรียนให้ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาทราบก่อนการประเมิน นาคะแนนวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนวิชาพระพุทธศาสนาในแต่ละห้องที่ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาประเมินมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงไปหาคะแนนต่ำ เพื่อหาจำนวนนักเรียนที่มีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาได้ 148 คน จากนักเรียนทั้งสิ้น 590 คน จำนวน 14 ห้องเรียน ซึ่งมีในห้องต่าง ๆ ดังนี้ ห้อง ม.2/1 จำนวน 9 คน ห้อง ม.2/2 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/3 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/4 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/5 จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/6 จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/7 จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/8 จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/9 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/10

จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/11 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/12 จำนวน 10 คน ห้อง ม.2/13
จำนวน 12 คน ห้อง ม.2/14 จำนวน 10 คน

2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนอีกครึ่งหนึ่ง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน ในวิชาพระพุทธศาสนา ผลการสังเกต ผู้วิจัยสังเกตได้ผลสอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ครูผู้สอน วิชาพระพุทธศาสนาประเมิน

3. ผู้วิจัยคัดเลือกห้องเรียนที่นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนทำในวิชาพระพุทธศาสนา เกินกว่า 8 คนขึ้นไป) ที่สอนโดยครูผู้สอนคนเดียวกันและสามารถให้ความร่วมมือต่อการวิจัย คือ ม.2/6, ม.2/7, ม.2/8, ม.2/9, และ ม.2/10 แล้วสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนทุกคนให้ความพึงพอใจ ผู้วิจัยสุ่มห้องเรียนมา 2 ห้อง คือ ม.2/6 และ ม.2/7 แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครึ่งหนึ่งมาห้องละ 3 คน จึงปรากฏว่ามีนักเรียนชายล้วน

4. สุ่มห้องเรียนอย่างง่ายอีกครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 คือ ห้อง ม.2/7 และกลุ่มทดลองที่ 2 คือ ห้อง ม.2/6

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน
3. ใบปรกษาการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
4. ใบปรกษาการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาตาราง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียน

1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูที่ปรึกษาและครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาของโรงเรียนอยุธยาธรรม เกี่ยวกับพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และผู้วิจัยไปสังเกตอีกครึ่งหนึ่ง

1.3 ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในขณะทำการทำการสอนและขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ พบว่า นักเรียนมีวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียน ผู้วิจัยนำข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทมจิรา แสนคำเครือ อาจารย์วิไลลักษณ์ หงษ์โสภา และอาจารย์นาคาล อันประเสริฐ ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวิชาพระพุทธศาสนา คือ อาจารย์ชูจิตต์ พันธุ์สุข อัมรินทร์มศึกษาปีที่ 2 ประเมินพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียน (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาตาราง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต การบันทึก การสังเกต และพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียน

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเอง ด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 - 2/14 โรงเรียนอยุธยาธรรม จังหวัดนครราชสีมา โดยผู้วิจัยอยู่ตามตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้ชัดเจน และบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้ โดยนั่งอยู่ตรงประตูทางเข้าด้านหลังของห้องเรียน

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 และคำตอบจากแบบประเมินพฤติกรรมวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาที่สอดคล้องกับการสังเกต

ของผู้วิจัยมาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ชัดเจนตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่แก้ไขแล้ว นำไปทดลองให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุชานนุสรณ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 8 คน ที่มีกลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรม

แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาซึ่งเหตุการณ์เกิดขึ้นในคาบการสอนวิชาพระพุทธศาสนาในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยบันทึกพฤติกรรมครั้งละ 10 ช่วง ๆ ละ 5 นาที คนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

การให้คะแนน

1. ในช่วงเวลาที่สังเกตนักเรียน ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน ไม่ว่าจะแสดงกี่ครั้งก็ตามให้ใส่เลข 1 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง
2. ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนในช่วงเวลาที่สังเกตนักเรียน ให้ใส่เลข 0 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดง
3. การสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
 - 3.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและวินัยในตนเองด้านการเรียน
 - 3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
 - 3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มที่สร้างขึ้นมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ชัดเจนตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และวิธีการ

3.4 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย นำมาชักกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมกับเนื้อหาวิธีการและเวลาที่ใช้ในการทดลอง

3.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป
สำหรับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มให้กับกลุ่มทดลองที่ 1 โดยทดลองทั้งสิ้น 12 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 วัน คือ วันจันทร์และวันพุธ เวลา 15.30 - 17.00 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. การสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

4.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน

4.2 ศึกษาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

4.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ชัดเจน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหาและวิธีการ

4.4 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย นำมาชักกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมกับเนื้อหาวิธีการและเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป
สำหรับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลให้กับกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 3 และ 4 คน ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ทดลองในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 7.30 - 8.20 น., 12.10 - 13.00 น., 15.30 - 16.20 น. และ 16.30 - 17.20 น. รวมทดลองทั้งสิ้นคณะ 12 ครั้ง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน โดยมีหลักการเลือก ดังนี้คือ ครูผู้ช่วยวิจัยเป็นครูแนะแนว คือ อาจารย์สุจาร์ คล้ายสังข์ และครูผู้ร่วมการทดลองเป็นครูสอนวิชาพระพุทธศาสนา คือ อาจารย์ชูจิตต์ สันติสุข ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนวิชาพระพุทธศาสนา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี และขณะนี้กำลังสอนนักเรียนห้อง ม.2/6 และ ม.2/7 เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยวิจัย และครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว จึงชี้แจงให้ผู้ทดลองทั้งสองดังกล่าวทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง และสิ่งที่ต้องการหาผลของการทดลอง

2. ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักการวิจัย ศึกษาแบบ เพศศึกษาจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล สำหรับการให้คะแนนในการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยฝึกบันทึกและให้คะแนนจนถูกต้อง การฝึกครั้งนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ก่อนการทดลอง

ขั้นตอนการสังเกตพฤติกรรมและบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมกันศึกษาหาความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะพฤติกรรมวิจัยของตนเองด้านการเรียนและแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจตรงกัน เพื่อให้สามารถบันทึกพฤติกรรมการสังเกตได้อย่างถูกต้องโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยฝึกสังเกต บันทึกพฤติกรรม และหาสิ่งประสิทธิผลความสอดคล้องก่อนเริ่มการทดลอง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ จนได้สิ่งประสิทธิผลความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป

2. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเวลา (Time sampling) โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในคาบการสอนวิชาพระพุทธศาสนา จะใช้เวลาในการสังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้งต่อกลุ่ม บันทึกพฤติกรรมวิจัยของตนเองด้านการเรียนก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์ ขณะดำเนินการทดลอง 6 สัปดาห์และหลังการทดลอง 4 สัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงขณะครูกำลังสอน 30 นาที และช่วงขณะที่ครูมอบหมายงานหน้าห้อง 20 นาที โดยมีความละเอียด คือ

กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. และในวันศุกร์ เวลา 14.40 - 15.30 น.

กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันอังคาร เวลา 11.00 - 11.50 น. และวันพุธ เวลา 13.00 - 13.50 น.

ในการสังเกตแต่ละครั้ง จะสังเกตพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนใช้เวลา 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง ๆ รวม 10 ช่วง ๆ ละ 5 นาที ปล่อยให้ 30 นาที โดยพัก 1 นาทีในแต่ละช่วง

3. ผู้วิจัยเขียนแผนผังที่นั่งของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อสะดวกในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมวินัยในตนเอง ด้านการเรียนโดยเข้าไปอยู่ในห้องเรียนและนั่งอยู่ตรงประตูทางเข้าด้านหลังของห้องเรียน ซึ่งมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนได้ชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนหรือให้ความสนใจผู้เข้ารับการทดลองคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นการบันทึกพฤติกรรม

การหาดัชนีความเชื่อมั่นในการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตหาได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตจึงจะเชื่อถือได้ (พ่วงพรวณ เกิดนิทัศน์. 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Rright. 1966) โดยใช้สูตร

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง = -----

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน + จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยฝึกสังเกต จะสังเกตและบันทึกวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนเพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตทั้ง 3 ระยะ จะต้องได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

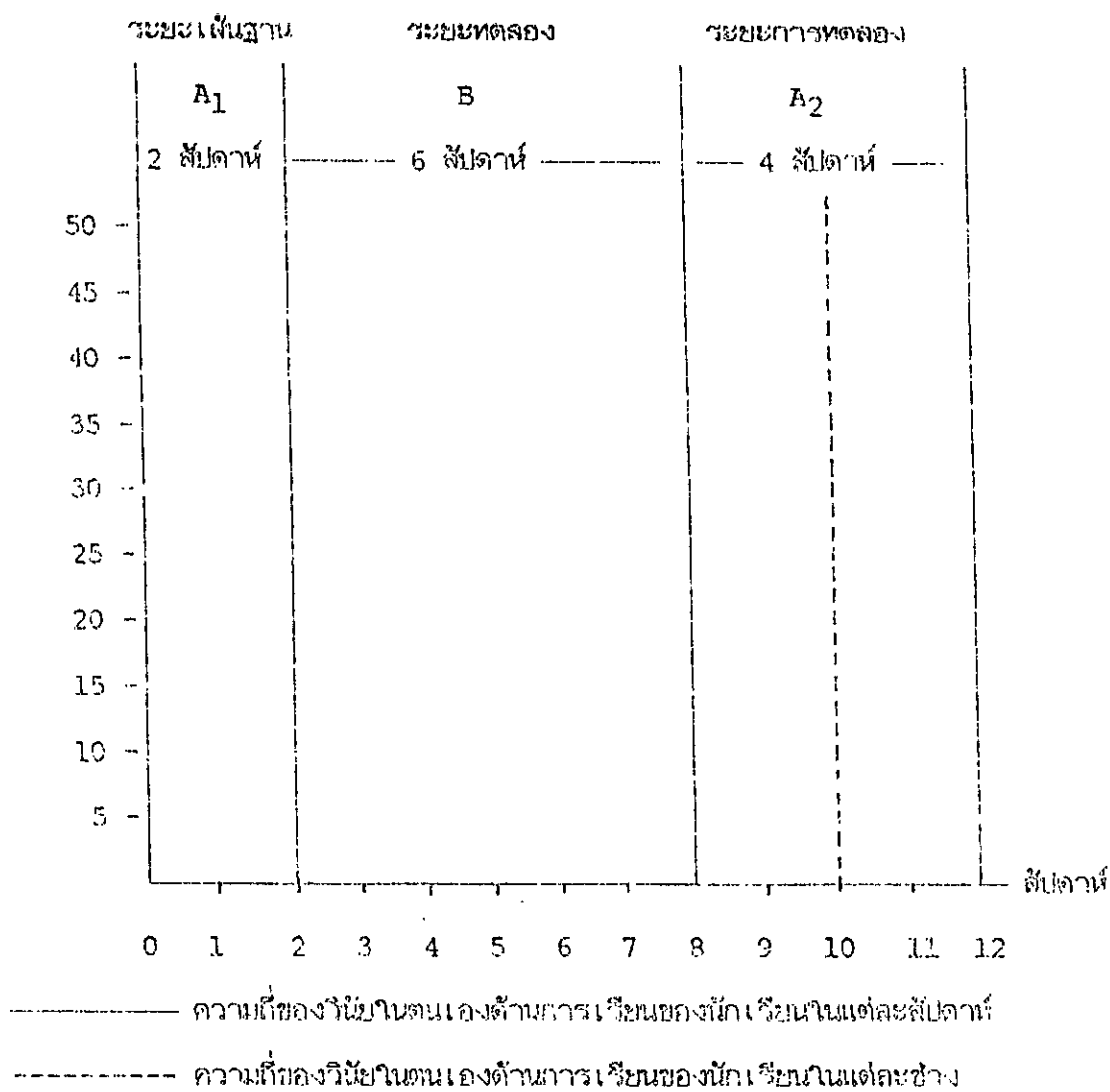
การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (AEA Reversal Design) (พ่องพรรคเกิดดิษฐ์. 2530 : 217 - 218) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสถานการณ์การเรียนการสอนปกติ โดยนักเรียนยังไม่ได้ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสถานการณ์การเรียนการสอนปกติ โดยนักเรียนกลุ่มที่ 1 จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มที่ 2 จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 4 สัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงติดตามผล และช่วงศึกษาความคงทนของวินัยในตนเอง ด้านการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสถานการณ์การเรียนการสอนตามปกติในระบายนี้นักเรียนไม่ได้ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

ภาพประกอบ 1 แสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยผู้วิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง

1.2 ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยผู้วิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยพิจารณาสิ่งเกิดและบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับตนเองด้านการเรียนของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความถี่นี้ของการสังเกตจนได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่น 0.80

2. ระยะดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design)

โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม 2537 ถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2537 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเหตุการณ์วิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในคาบการสอนวิชาพระพุทธศาสนา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยจะทำการสังเกตและบันทึกเหตุการณ์ของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. , วันศุกร์ เวลา 14.40 - 15.30 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 11.00 - 11.50 น. , วันพุธเวลา 13.00 - 13.50 น. ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเหตุการณ์วิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในขณะครูกำลังสอน และขณะครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกเหตุการณ์วิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกวิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.88 และ 0.87 ตามลำดับ แล้วเก็บไว้ในขณะก่อนการทดลอง โดยระยะนี้ยังไม่ได้มีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) ตั้งแต่วันที่ 7 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 16 ธันวาคม 2537 ดังรายละเอียดต่อไป ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้งสองกลุ่ม

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 15.30 - 17.00 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเหตุการณ์ที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในคาบการสอนวิชาพระพุทธศาสนา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยจะทำการสังเกตและบันทึกเหตุการณ์ที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น. , วันศุกร์ เวลา 14.40 - 15.30 น. ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วงผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเหตุการณ์ที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนขณะครูกำลังสอน และขณะครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกเหตุการณ์ที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียน มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไปแล้วจึงบันทึกนักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มที่ 1 เท่ากับ 0.90 แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล สัปดาห์ละ 5 วัน ๆ ละ 3 และ 4 คน คนละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ทดลองในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 7.30 - 8.20 น. , 12.10-13.00 น. , 15.30-16.20 น. และ 16.30-17.20 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเหตุการณ์ที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ในวันอังคารเวลา 11.00-11.50 น. และวันพุธเวลา 13.00-13.50 น. ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วงผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเหตุการณ์ที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนขณะครูกำลังสอนและขณะครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกที่นักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

ของแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.91 แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9 - 12) ตั้งแต่วันที่ 19 ธันวาคม 2537 ถึง 13 มกราคม 2538 แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะติดตามผลหลังการทดลอง และระยะศึกษาความคงทนของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม วิทยากลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น., วันศุกร์ เวลา 14.40 - 15.30 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 19 ธันวาคม 2537 ถึง 13 มกราคม 2538 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการวินัยในตนเองด้านการเรียนในวันอังคาร เวลา 11.00 - 11.50 น., วันพุธ เวลา 13.00 - 13.50 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 20 ธันวาคม 2537 ถึงวันที่ 11 มกราคม 2538 โดยสังเกตและบันทึกในการสอบวิชาพระพุทธศาสนา การสังเกตแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ๆ ละ 2 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วงเมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยจะนำผลการบันทึกพฤติกรรมการวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยผู้วิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.90 และ 0.91 ตามลำดับ แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง ในระยะนี้ไม่ได้มีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมการวินัยในตนเองด้านการเรียนการสอนของนักเรียน มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ

3.2 ใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เมื่อดูการเปลี่ยนแปลงของความถี่พฤติกรรมการวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละระยะ คือ ระยะสังเกตพฤติกรรมการเรียนระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มกับเป็นรายบุคคล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quatile Deviation)
2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533 : 91 - 97)
 - 2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533 : 120 - 128)

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

เมื่อ U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบ

n_1 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 1

n_2 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 2

$\sum R_1$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1

$\sum R_2$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง และแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.(diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิศัลยกรรม
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของแมนนิทน์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบนักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
 2. เปรียบเทียบนักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
 3. เปรียบเทียบผลต่างของนักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
- โดยแสดงไว้ตาราง 1 ถึง 3 ดังนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบวิธีในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	16.00	2.62	0**
หลังการทดลอง	8	25.75	4.12	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่าวิธีในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏเป็นตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับ
การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	15.75	3.25	0 ^{**}
หลังการทดลอง	8	24.75	9.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

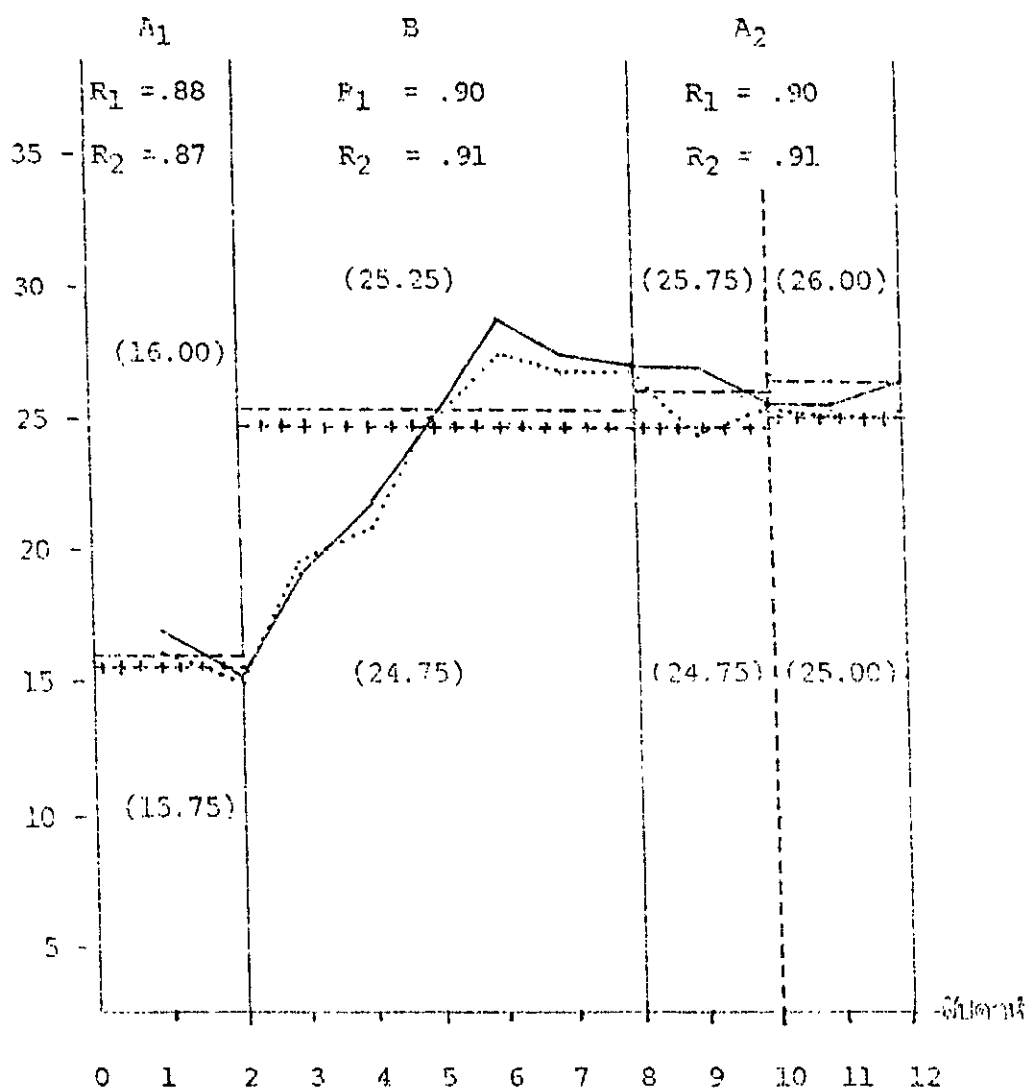
จากตาราง 2 ปรากฏว่าวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 สูงขึ้น
หลังจากการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของวิสัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลัง
การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวินิจฉัยปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการวินิจฉัยปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่	N	Mdn(diff)	Q.D. (diff)	T
กลุ่มทดลองที่ 1	8	17	4.87	29
หลังการทดลอง	8	18	9.75	

จากตาราง 3 ปรากฏว่า วิสัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ที่ได้รับการวินิจฉัยปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการวินิจฉัย
ปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งก่อน
และหลังการทดลองกับสมมติฐานที่ 3 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 3 ในภาคผนวก)

ความถี่ของวินัยงานตนเองด้านการเลือกของนักเรียน

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของวินัยงานตนเองด้านการเลือกของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

- _____ คำนวณฐานของความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์
- คำนวณฐานของความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์
- คำนวณฐานเฉลี่ยของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
ในแต่ละสัปดาห์
- +++++++ คำนวณฐานเฉลี่ยของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2
ในแต่ละสัปดาห์
- R₁ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1
- R₂ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 2

จากภาพประกอบ 2 คำนวณฐานของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มในระยะเห็นฐานพฤติกรรม
และระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 16.00 เป็น 25.25 และเมื่อพิจารณาความถี่ฐานของวินัยใน
ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นจาก 25.75 และในระยะ
ความคงทน เป็น 26.00 แสดงว่าวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม สามารถ
พัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
คำนวณฐานของวินัยในตนเองด้านการเรียน ในระยะเห็นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่ม
ขึ้นจาก 15.76 เป็น 24.75 และเมื่อพิจารณาความถี่ฐานของวินัยในตนเองด้านการเรียน
ของนักเรียนในระยะติดตามผลเป็น 24.75 และในระยะความคงทนเป็น 25.00 แสดงว่า
การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน
ของนักเรียนได้

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมปรากฏว่าค่ามัธยฐานของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน และในระยะทดลองค่ามัธยฐานของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มมากกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ส่วนในระยะหลังการทดลองซึ่งเป็นระยะติดตามผลและระยะความคงทนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย อย่างไรก็ตามค่ามัธยฐานเฉลี่ยของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 สูงกว่าของกลุ่มทดลองที่ 2 ในทุกระยะการทดลอง

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

✓ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้านี้ มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวิสัยทัศน์ตนเอง ด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นกลุ่มกับรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล มีวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ที่ใช้วิทยานิพนธ์เองด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 148 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ที่ใช้วิทยานิพนธ์เองด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน
3. แบบแผนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
4. แบบแผนการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง

1.2 ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยผู้วิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง เข้าใจวิธีการให้

คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยฝึกการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเอง

ด้านการเรียนของนักเรียน เพื่อหาข้อผิดพลาดของการสังเกตจนได้ค่าได้มีความแม่นยำ

0.80

2. ระยะดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design)

โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเสถียรภาพพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม 2537 ถึงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2537 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมวิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสถานการณ์วิชาพระพุทธศาสนา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยจะทำการสังเกตและบันทึก พฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น., ในศุกร์ เวลา 14.40 - 15.30 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 11.00 - 11.50 น., วันพุธ เวลา 13.00 - 13.50 น. ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วง ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมวิจัย ในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในขณะครูกำลังสอน และขณะครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมวิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป แล้วนำค่าที่ได้มา หาค่าเฉลี่ยของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.88 และ 0.87 ตามลำดับแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง โดยระยะนี้ยังไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) ตั้งแต่วันที่ 7 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 16 ธันวาคม 2537 ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ผู้วิจัยและผู้ทดลองทั้งสองกลุ่ม

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มตามโปรแกรม การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 15.30 - 17.00 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกต และบันทึกพฤติกรรมวิจัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในคาบการสังเกตวิชาพระพุทธศาสนา สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยจะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมวิจัยในตนเอง

ด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น., วันศุกร์ เวลา 14.00 - 15.30 น. ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วงผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนขณะครูกำลังสอน และขณะครูมอบหมายงานให้นักเรียน เมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไปแล้วจึงบันทึกเรียนของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มที่ 1 เท่ากับ 0.90 แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล สัปดาห์ละ 5 วัน ๆ ละ 3 และ 4 คน ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ทดลองในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 7.30 - 8.20 น. 12.10-13.00 น., 15.30-16.20 น. และ 16.30-17.20 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 11.00 - 11.50 น. และวันพุธ เวลา 13.00 - 13.50 น. ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วงผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนขณะครูกำลังสอนและขณะครูมอบหมายงานให้นักเรียน เมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกเรียนของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนของแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.91 แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9 - 12) ตั้งแต่วันที่ 19 ธันวาคม 2537 ถึง 13 มกราคม 2538 แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะติดตามผลหลังการทดลอง และระยะศึกษาความคงทนของวิธีบำบัดตนเองด้านการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในวันจันทร์ เวลา 11.00 - 11.50 น., วันศุกร์ เวลา 14.40 - 15.30 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 19 ธันวาคม 2537 ถึง 13 มกราคม 2538 โดยกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้านการเรียน วัน

วันอังคาร เวลา 11.00 - 11.50 น., วันพุธเวลา 13.00 - 13.50 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 20 ธันวาคม 2537 ถึง วันที่ 11 มกราคม 2538 โดยสังเกตและบันทึกงานตามการสัณนิษฐาน พระพุทธศาสนา การสังเกตแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ๆ ละ 2 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 30 นาที และ 20 นาที ในแต่ละช่วง ครอบคลุมเวลาในการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไปแล้ว จดบันทึกวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของทั้งสองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เท่ากับ 0.90 และ 0.91 ตามลำดับ แล้วเก็บไว้เก็บคะแนนหลังการทดลอง ในระยะนี้ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเอง ด้าน การเรียนการสอนของนักเรียน มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ

3.2 วิเคราะห์คะแนนของนักเรียนแต่ละคนเขียนการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลง ความถี่พฤติกรรมในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละระยะ คือ ระยะก่อนและหลังการทดลองและระยะหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลโดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนก่อนและหลัง การทดลองของน้ำเวิ่นในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้ทำกาทำน้ำเวิ่นวิเศษแบบ เพื่อกิจความจริงเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบ เพื่อกิจความจริงเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบ เพื่อกิจความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล มีวินัย ในตนเองด้านการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ✓

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบเพื่อกิจความจริง เป็นกลุ่ม และการให้คำปรึกษาแบบเพื่อกิจความจริงเป็นรายบุคคล ที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการ เรียนของนักเรียน ขึ้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสุราษฎร์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลปรากฏดังนี้

1. วินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 สูงขึ้นอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเพื่อกิจความจริงเป็นกลุ่ม จึงเป็น ไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบเพื่อกิจความจริงเป็นกลุ่ม สามารถพัฒनावินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาลง สุดท้าย มุขยวงศา (2533 : 46) ที่ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดย ำกับแนวความคิดจากแบบพิจารณาความจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนใช้มัธยม ศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวลนรจิต พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้ผ่านกระบวนการของการ ปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม โดยแนวความคิดแบบพิจารณาความจริง สามารถเปลี่ยนแปลง นิสัยและทัศนคติในการเรียนที่ดีกว่าเดิม

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถเปลี่ยนแปลงวิธีในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนให้พัฒนาดีขึ้นหลังจากได้ผ่านกระบวนการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ได้เน้นถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นปัจจุบันที่ควรแก้ไขเกี่ยวกับวิธีในตนเอง ด้านการเรียนให้เปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปสู่ที่ดีขึ้น กันเป็นสิ่งที่หาได้ชีวิตมีคุณค่า และมีความหมายมากขึ้นสำหรับนักเรียน กระบวนการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมุ่งให้นักเรียนรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง ยอมรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้านการเรียนเกี่ยวกับวิธีในตนเอง กล้าเผชิญปัญหา และหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นที่เกิดขึ้น เมื่อจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาพฤติกรรมที่ดีขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มและความสำเร็จของตนเอง ดังที่ วัชรวิทย์ ทรัพย์ดี (2525 : 329) กล่าวว่า สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองโดยชอบ เป็นการได้ระบายความรู้สึกอัดแน่นใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับของตนเองว่าทำอะไรผิดพลาดและได้ทำให้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง คงจะประกอบซึ่งจะมีปัญหาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม คือ การสนับสนุนให้นักเรียนรู้จักตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ให้นักเรียนได้พิจารณาสิ่งที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงและรู้จักประเมินการกระทำว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด โดยมีเหตุผลที่ชัดเจน รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้บรรยายวิธีในตนเองด้านการเรียนที่เป็นปัญหามาของตน ตลอดจนหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นที่เกิดขึ้น วัชรวิทย์วางแผนการพัฒนานักเรียนตนเองด้านการเรียนของตน ตามที่ตนเองสามารถจะกระทำได้และจะปฏิบัติตามแผนด้วยความเต็มใจ รวมทั้งสามารถรายงานผลการปฏิบัติตามแผนให้ผู้ปรึกษาปรึกษา และสมาชิกในกลุ่มทราบด้วย ถึงกระบวนการดังกล่าว ส่งผลให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลดีและผลเสียของการกระทำของตนและมองเห็นความสำคัญที่จะต้องรับผิดชอบวิธีในตนเองว่าด้านการเรียนให้สูงขึ้น

จากการสังเกตของผู้วิจัยตลอดทั้ง 3 ระยะ คือ ระยะสำรวจพฤติกรรม ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงโดยกลุ่มช่วยให้นักเรียนยอมรับปัญหาของตนเอง ยอมรับผู้อื่น ช่วยให้นักเรียนมีปัญหานักเรียนตนเองว่า

การเรียนรู้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมาเหมาะสมยิ่งขึ้น นักเรียนมีความกล้า
เผชิญต่อการกระทำของตนเองมากขึ้น และมีผลทางสร้างสรรค์ให้ประสบการณ์ที่มีค่าและมี
ความหมายแก่นักเรียนมากยิ่งขึ้น ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
จริงเป็นกลุ่ม สามารถพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนได้

2. วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
เป็นรายบุคคล สามารถพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับผล
การศึกษายของ จันทรัตน์ ยี่สิบศิริ (2536 : 64) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบ
เผชิญความจริงแบบรายบุคคล ที่มีต่อเหตุการณ์ในใจปัจจุบันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนรัตนวิเบศร์ จังหวัดน่าน พบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแบบราย
บุคคล สามารถลดเหตุการณ์ในใจปัจจุบันของนักเรียนได้

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นราย
บุคคล มีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เป็นอยู่มาปัจจุบันที่ควรแก้ไขเกี่ยวกับ
วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนให้เปลี่ยนแปลงเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างมีระบบ มีเหตุผล
อย่างชัดเจน ที่นอกจากจะให้นักเรียนรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง และยอมรับตนเองจากบทฝึก
การให้คำปรึกษาโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงยังได้เกิดโอกาสให้นัก
นักเรียนได้สำรวจตนเอง และประเมินพฤติกรรมของตนเอง มีการพิจารณาพฤติกรรมของตนเอง
ที่เกิดขึ้นตามสภาพความเป็นจริง ตลอดจนได้มีโอกาสที่จะวางแผนที่จะพัฒนาวิสัยทัศน์
การเรียนที่เป็นปัญหาให้ดีขึ้น และสามารถดำเนินการตามแผนที่ตนได้วางไว้ ภายใต้การคอย
และให้ความสามารถของตนเอง รวมทั้งสามารถรายงานผลการปฏิบัติให้คำปรึกษาทราบ
ได้ด้วย ซึ่งเป็นการเน้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกดีต่อตนเองมากขึ้น และส่งผลให้นักเรียน
ต้องผูกพันกับสิ่งที่ตนกำหนดขึ้น ตลอดจนรักษาปัญหาที่จะปฏิบัติ เพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์
การเรียนให้ดีขึ้น

จากการสังเกตของผู้วิจัยตลอดทั้ง 3 ระยะ คือ ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาตั้งคำถามกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง มีเป้าหมายอย่างชัดเจน จึงทำให้นักเรียนสนใจและมีความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติตาม ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคลแล้ว สามารถพัฒนายินัยในตนเองด้านการเรียนได้

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล มีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเองยอมรับตนเองว่ามีความสามารถมีคุณค่า มีความเชื่อมั่นในความสามาถที่จะปกครองตนเองได้ มีความสามารถในการตัดสินใจและมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง และให้การให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้นักเรียนได้ตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบันสำรวจและพิจารณาพฤติกรรมของตนเอง ตลอดจนกำหนดแผนการปฏิบัติหรือแนวทางการปรับปรุงพฤติกรรมไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นอกจากนี้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษากระทำอย่างมีระบบ มีเหตุมีผลอย่างชัดเจน เป็นผลให้การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนายินัยในตนเองด้านการเรียนได้

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่านักเรียนทั้งในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 สนใจเข้าร่วมการทดลองคล้ายคลึงกัน โดยสังเกตจากการเข้าร่วมกลุ่มในกลุ่มทดลองที่ 1 นักเรียนจะมาตามกำหนดเวลาและทำกิจกรรมทุกขั้นตอน และจากการเฝ้าสังเกตความสนใจแนวพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากการให้คำปรึกษานักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่าเข้าใจกระบวนการในการเข้าทดลองครั้งนี้ ทำให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง และสามารถแก้ไขพฤติกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของตนเอง ตลอดจนบุคลิกภาพ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับที่ออลเซน (Onlsen. 1977 : 177 - 178) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะช่วยให้สมาชิกสามารถประเมินค่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นที่กิจกรรมเอง โดยเฉพาะด้านความสนใจความสามารถ ความถนัดของตนเองนอกจากนี้ยังช่วยให้ความ

เชื่อมั่นในตนเอง ผิดที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง เรียนรู้ข้อผิดพลาดของตนเอง และกล้าที่จะเผชิญกับปัญหา เรียนรู้ที่จะพัฒนาเหตุการณ์และคงไว้ซึ่งข้อจำกัดของเหตุการณ์ของตนเองและสังเกตจากการเข้าร่วมการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 2 นักเรียนจะมาตามกำหนดเวลาเข้าหาคณะสมาชิกจะมากกว่าที่นัดหมาย สมาชิกจะแจ้งล่วงหน้าและจากการเล่าถึงความรู้สึกและอารมณ์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายหลังการให้คำปรึกษาไปแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่จะตอบว่าประสบความสำเร็จในการเข้าทดลองครั้งนี้ นักเรียนเข้าใจตนเองรู้จักตนเองมากขึ้น สามารถแก้ปัญหาและนำเสนอวิธีของตนเองด้านการเรียนได้มากขึ้นได้ความสามารถของตนเอง และผลที่ตามมา คือ ทำให้เข้าเรียนที่ครูสอนมากขึ้น เรียนรู้ข้อผิดพลาดของตนเองมากขึ้น มีความรู้สึกที่ตนเองสามารถทำสิ่งที่ตนต้องการได้ ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองด้านการเรียนได้

ดังนั้น ผลการวิจัยจึงพบว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคล ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนไม่แตกต่าง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้ ผู้ที่จะนำไปใช้ต้องศึกษาและทำความเข้าใจจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ได้แก่ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ตลอดจนการระดมทุนและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ให้ชัดเจนก่อนที่จะนำไปใช้ เพราะการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีวัตถุประสงค์ให้บุคคลรู้จักตนเอง เป็นตัวของตัวเอง สามารถช่วยเหลือตนเองได้ช่วยให้บุคคลรับมือกับปัญหาตนเองโดยพิจารณาความเป็นจริง รู้จักตนเองต้องการของตนเองและสามารถสนองความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่กระทบจิตใจผู้อื่น ตลอดจนช่วยให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีค่า รู้จักพิจารณาว่าอะไรควรอะไรไม่ควรจึงควรทำและควรละเว้น ดังนั้นผู้ที่จะนำไปใช้ต้องศึกษาให้ชัดเจน นอกจากนั้นผู้ที่จะนำไปใช้ยังคำนึงถึงลักษณะบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงด้วยว่ามีลักษณะพิเศษอย่างไรบ้างเหมาะสมกับผู้ที่จะนำไปใช้หรือไม่ หากผู้ให้คำปรึกษาไม่มีคุณสมบัติอาจทำให้การให้คำปรึกษา

ไม่ประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงได้ สำหรับกระบวนการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงผู้ที่จะนำไปใช้ต้องมีการศึกษาอย่างละเอียด และจะต้องมีการฝึกฝนก่อนการนำไปใช้ทุกครั้งและฝึกฝนบ่อย ๆ โดยเฉพาะเทคนิคการตั้งคำถาม อาจจะสื่อความหมายไม่ได้ตรงวัตถุประสงค์ หากผู้ให้คำปรึกษาไม่ชำนาญในการถาม เทคนิคการช่วยให้บุคคลวางโปรแกรมพัฒนาตนเอง เหล่านี้เป็นต้น ไม่เช่นนั้นการให้คำปรึกษาค้างครั้งนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จหากผู้ที่จะนำไปใช้ไม่ศึกษา ไม่ทำความเข้าใจ และไม่ฝึกฝนเสียก่อนการดำเนินการ

1.2 กระบวนการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เหมาะสำหรับผู้รับคำปรึกษาที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาจำเป็นต้องมีความสามารถในการพิจารณาเหตุการณ์ชีวิตของตนเอง ตามความเป็นจริงที่เป็นปัจจุบัน สามารถกำหนดแนวทางที่จะตอบสนองความต้องการของตนเองและมีความรับผิดชอบในการเลือกและปฏิบัติ ตลอดจนสามารถดำเนินการตามแผนที่ตนต้องการพัฒนาให้ดีขึ้น เกิดความตระหนัก รู้ค่าความเป็นอยู่ของชีวิตและพร้อมที่จะแก้ไขเหตุการณ์ของตนเองด้วยตัวเอง ดังนั้นวิธีนี้จึงไม่ควรรำนำไปใช้กับผู้ที่มีความอายุน้อย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคลไปทดลองพัฒนาวิจัยตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในระดับการศึกษาอื่น เช่น ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น

2.2 ควรทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม แก่บุคคลกับนักเรียนที่มีปัญหาด้านอื่น ๆ เช่น ปัญหาการแต่งกายผิดระเบียบ ปัญหาการหนีเรียน การพูดที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น

2.3 ควรทำการเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม กับกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ที่ปิดต่อการพัฒนานักเรียนตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

2.4 อาจารย์วิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล
ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มที่มีแนวโน้มของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น
เยาวชนในสถานพินิจ กรมประชาสงเคราะห์ เป็นต้น

2.5 ควรติดตามผลเป็นระยะหลังจากการเสร็จสิ้นการทดลอง เช่น ระยะ 1 เดือน
3 เดือน และ 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทนวิสัยในตนเองด้านการเรียนรู้ของักเรียน

המחלקה

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์. การศึกษาศิลปะเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- กรรณ กิจชัยน. ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อุดรธานี.
- กาญจนา หาสิตะพันธุ์. "วินัยในตนเอง," กรมสามัญศึกษา ชุมทางวิชาการ. โรงพิมพ์คุรุสภา, 2510.
- กันหา ประสงค์เจริญ. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517.
- คมเพชร ไตรสุกกุล. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- _____. กิจกรรมกลุ่มโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- จันทร์รัตน์ ปิรัชศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัฒนาภิเษก จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อุดรธานี.
- จำเนียร ช่างโชติ และ นวลศิริ เปาโรหิตย์. เทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- _____. "จิตวิทยาพื้นฐานในการให้คำปรึกษา," ในจิตวิทยาและสังคมวิทยา : พื้นฐานเพื่อการแนะแนว. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.

ท. ชนบท. "วิสัยในตนเองสอนให้เกิดได้อย่างไร," ประชากรศึกษา. 37(3) 21 -- 23 กันยายน 2529.

ชม ภูมิภาค. บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย ผลการศึกษาเพื่อคุณธรรม. กรุงเทพฯ : สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย, 2525.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

ทองเรือน อมรัชกุล. "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม," งานกิจกรรมกลุ่มในโรงเรียนพิเศษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2530.

ก๊วย มุกกิมยะ. ผลการให้คำปรึกษาแบบวีโวจอร์ที่มีต่อการพัฒนาทัศนคติด้านความประพฤติทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

นางศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาราช, 2520.

นิภา ศรีโพธิ์จรณ์. สถิติของนารามเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วิศ. เกษ. วิทยาลัยราชภัฏ, 2533.

นิภา เสงี่ยม. "เขาวงกตกับความมีวินัย," ครูสภานับเนื่องและเขาวงกต. 5(1) : 47 - 56 ; มิถุนายน - ตุลาคม 2523.

พองพรวณ เกิดนิทัศน์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สัทธิพิทักษ์, 2529.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทางมหาวิทยาลัย, 2520.

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539). กรุงเทพฯ : กอ.พ. 3(2/2535) สิงหาคม 2535.

นายแพทย์ เกาทัณฑ์ทอง. การศึกษานิติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

- นเขียว นุสเจริญ. การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับรายบุคคลที่มีต่อการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาลโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. ข้อค้นพบ
 พรรณิณห์ พันทอง. การเปรียบเทียบผลการให้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทที่มีต่อนัยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมุขทูลิก กรุงเทพมหานคร
 จังหวัดอุบลราชธานี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. ข้อค้นพบ.
- ภัทรา นิตมานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีล 1 ความรู้สึกผิดชอบ
 ใจในตนเอง ความเกรงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. ข้อค้นพบ.
- มาลีลา ทองทวี. การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความ
 เขื่อนมั่นในตนเอง. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. ข้อค้นพบ.
- บุญดี เดชะสังกูร. การทดลองใช้บทนั่งตะลุงเป็นสื่อกลางเพื่อพัฒนาวิชาธรรมด้านวินัยเบื้องต้น.
 ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. ข้อค้นพบ.
- สัสดาพรรณ ณ ระบอง. การทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาวินัยในตนเอง. ปริญญาโท
 กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. ข้อค้นพบ.
- วรรณวิภา ทองเอก. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีล 1 วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์
 ในการเรียนการสอนของนิสิตฝึกสอน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
 วิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517.
- วัชรวิทย์ ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : จิตวิทยา คณะจุฬาลงกรณ์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

วัชร ฐาคำ. "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม," ในจิตวิทยาการแนะแนวการให้คำปรึกษา.

กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศ์ กรมการฝึกหัดครู, 2523.

วิภาวัน มุลสถาน. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและวินัยในตนเอง. ปรินญาณินธ์

กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.

อัสสาเนา.

วิวัฒน์ อัสสาเนา. ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความที่คลั่งไคล้ของเจ้าไทย.

ปรินญาณินธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2523. อัสสาเนา.

ศิริบุรณ สายโกศล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-7.

นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.

สุชา จันทน์เอม. "เด็กกับการสร้างระเบียบวินัย," วารสารแนะแนว. 2(6) : 49 -

53 ; กรกฎาคม - พฤศจิกายน 2511.

_____. จิตวิทยานักเรียน. กรุงเทพฯ : แพริศทยา, 2521.

สุภาพร จันทร์ศิริวัฒน์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาวินัยในตนเองของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ. ปรินญาณินธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

สุดฤทัย มุขยางศา. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดที่ชาวเขา

ความเป็นจริงที่มีผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.

วิทยานิพนธ์ คม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัสสาเนา.

สมโภชน์ เข้มสุภาณิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2524.

_____. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," ครูปริทัศน์. 3 : 26 -

31 กรกฎาคม 2526.

อุบล มงคลสวัสดิ์. "ระเบียบวินัยและการควบคุมตนเอง," มิตรจร. 22(8) : 13 -

16 ; เมษายน 2523.

Abbott, William John. "The Effect of Reality Therapy Based Group Counseling on The Self-Esteem of Learning Disabled Sixth Seventh and Eighth Graders," Dissertation Abstracts International. 45(A7) : 1989 ; January, 1983.

Bryant, Brenda Kay. "Student-Teacher Relationships as related to Internal-External Locus of Control," Dissertation Abstracts International. 32(8) : 4854-B ; February 1972.

Burke, H.m, B. and Stefflre. Theories of Counseling. 3rd ed
New york : Mc Graw-Hill Company, 1979.

Caplan, S.W. "The Effects of Group Counseling on Junior High School Boys Concept of Themselves in School," Journal of Counseling Psychology. 5 : 124-128 : February, 1957.

Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy.
Pacific Grove, California : Brooks/Cole Publishing Company,
1991.

Dyer, Wayne W. and John Vriend. Counseling Techniques at Work.
Washington D.C. : A.P.G.A. , 1975.

English, H.B. and A.C. English. A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. New York : Mckay, 1958.

Gawrys, John Jr. and Bruce O.Brown. Group Guidance and Counseling in the Schools. New York : McGaw-Hill Book co., 1970.

Glasser, W. Reality Therapy : A new Approach to Psychiatry. New York : Harper and Row, 1965.

Gometz, Lym and Clyde A.Parker "Disciplinary Counseling : A Contradiction?," Personnel and Guidance Journal. 46(9) : 437-443 ; January 1968.

Hart-Hester, Susan. "The Effect of Reality Therapy Techniques on The Behaviors of Elementary School Students Across Setting," Dessertation Abstracts International. 48(10 A) : 2599 ; April, 1986.

Kamm, Robert B. "Restoration in Discipline," Personnel and Guidance Journal. 33(9) : 524-526 May 1955.

Mahler, Clarence A. Group Counseling in Schools. New York : Houghton Mifflin, 1969.

Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Harper and Brothers, 1970.

Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. 2 nd ed. New York : Harper & Row, 1973.

Pepinsky, H.B., and p. Pepinsky. Counseling : Theory and Practice. New York : Ronald Press, 1954.

Robinson, F.P. Principles and Procedures in Student Counseling. New York : Harper, 1950.

Rogers, Carl R. Client Centered Therapy. Boston : Houghton Company, 1951.

Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. "Group Counseling," in Fundamentals of Counseling. New York : Houghton Mifflin Company, 1968.

Spann, Milton, "Reality Counseling : and Approach to Disciplined Caring," in Development and Remedial Education. p. 6-9, 1972.

Tyler, L.E. The Work of The Counselor. (3rd ed.) New York : Appleton Century-Crofts, 1969.

Vincent, Elizabeth Lee. Human Psychological Development. New York :
He Ronold Press Company, 1961.

Walker, Elizabeth Warren Hines. "Interpersonal Cooperation or
Exploitation as a Function of Sex, Internal-External Control
and Psychological Effectiveness," Dissertation Abstracts
International. 32(12) : 7328-B ; June 1972.

Wiggins, J.S. and Others. The Psychology of Personality. Addison
Wesley Publishing Company, Inc., 1971.

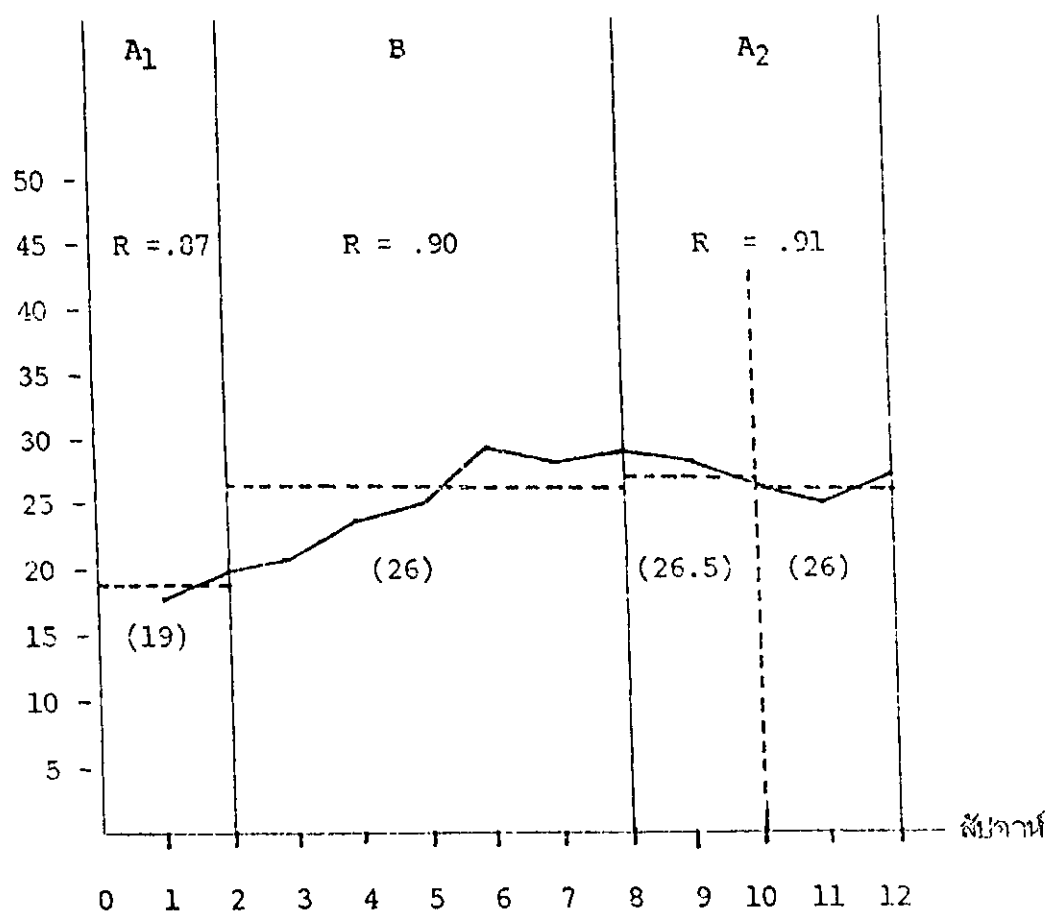
Williamson, E.G. "The Fusion of Discipline and Counseling in
Educative Process," Personnel and Guidance Journal. 34(7) :
74-79 ; October 1955.

חברת מילר

ภาคผนวก ก

1. ภาพแสดงความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงในกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

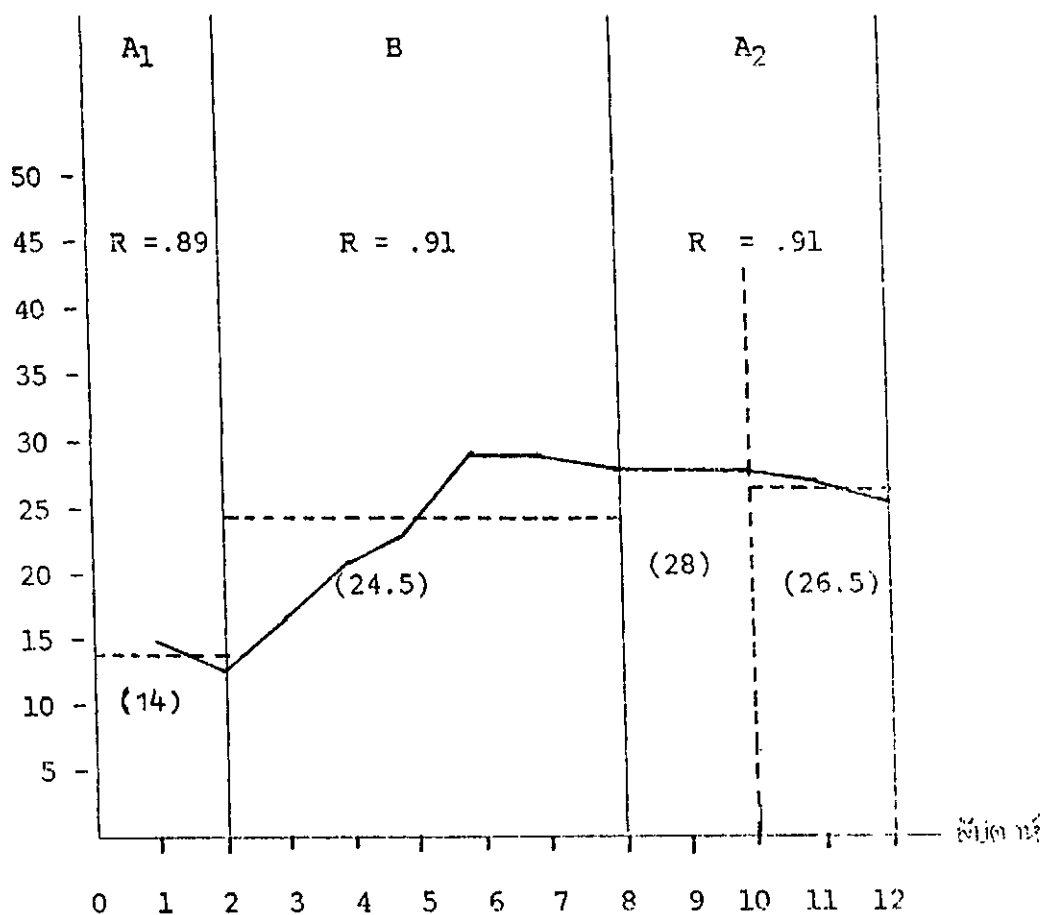

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

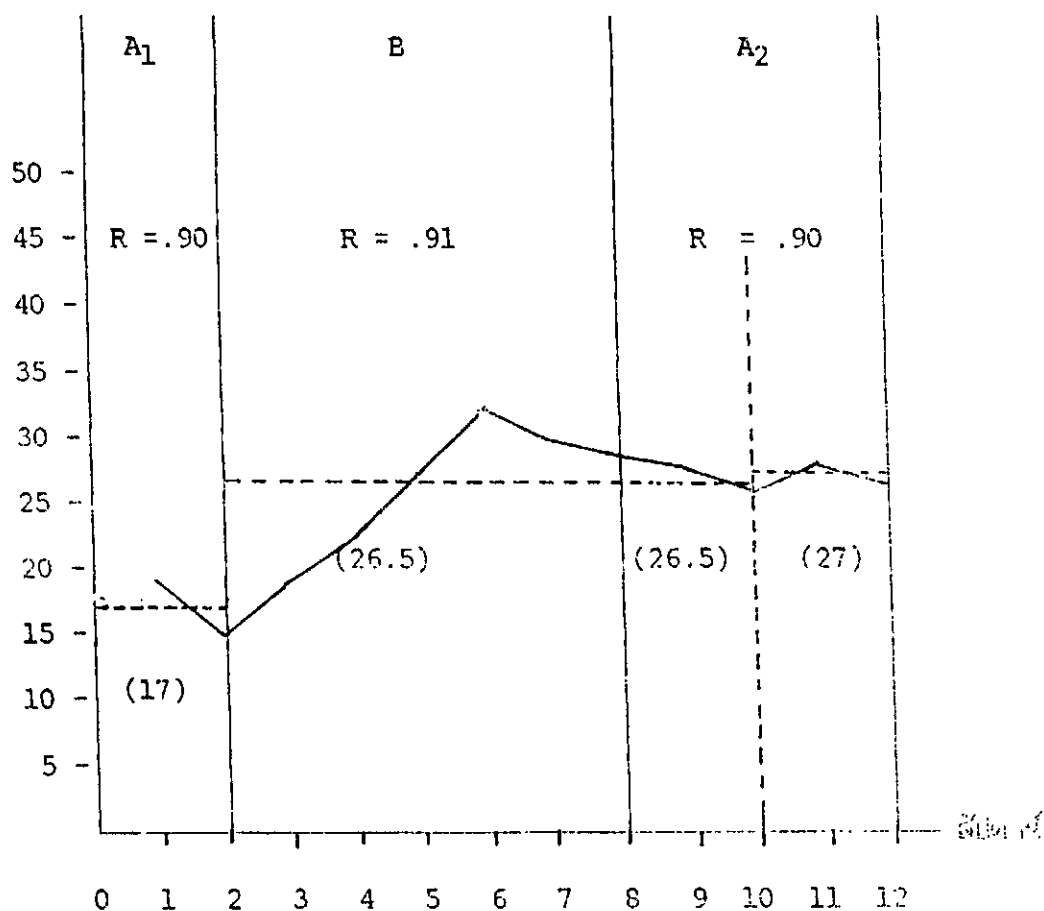

_____ ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละถ้ำ

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

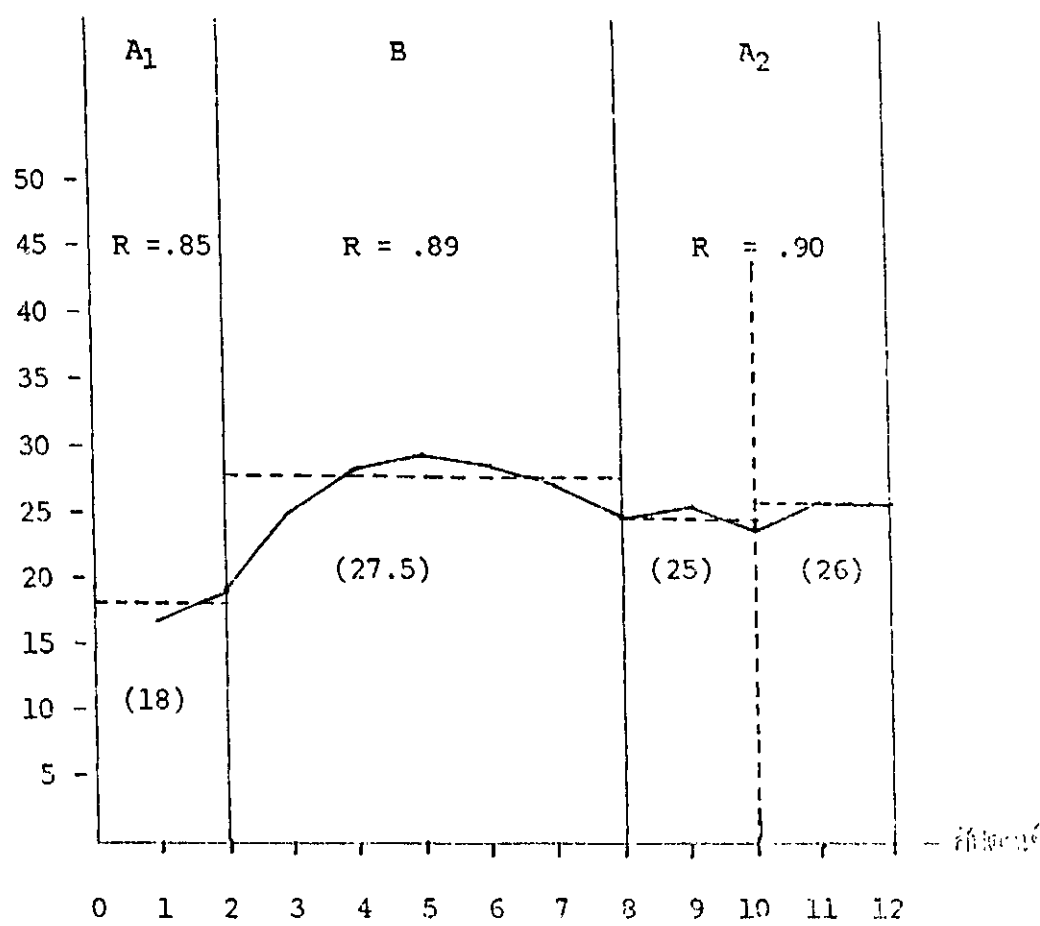
_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

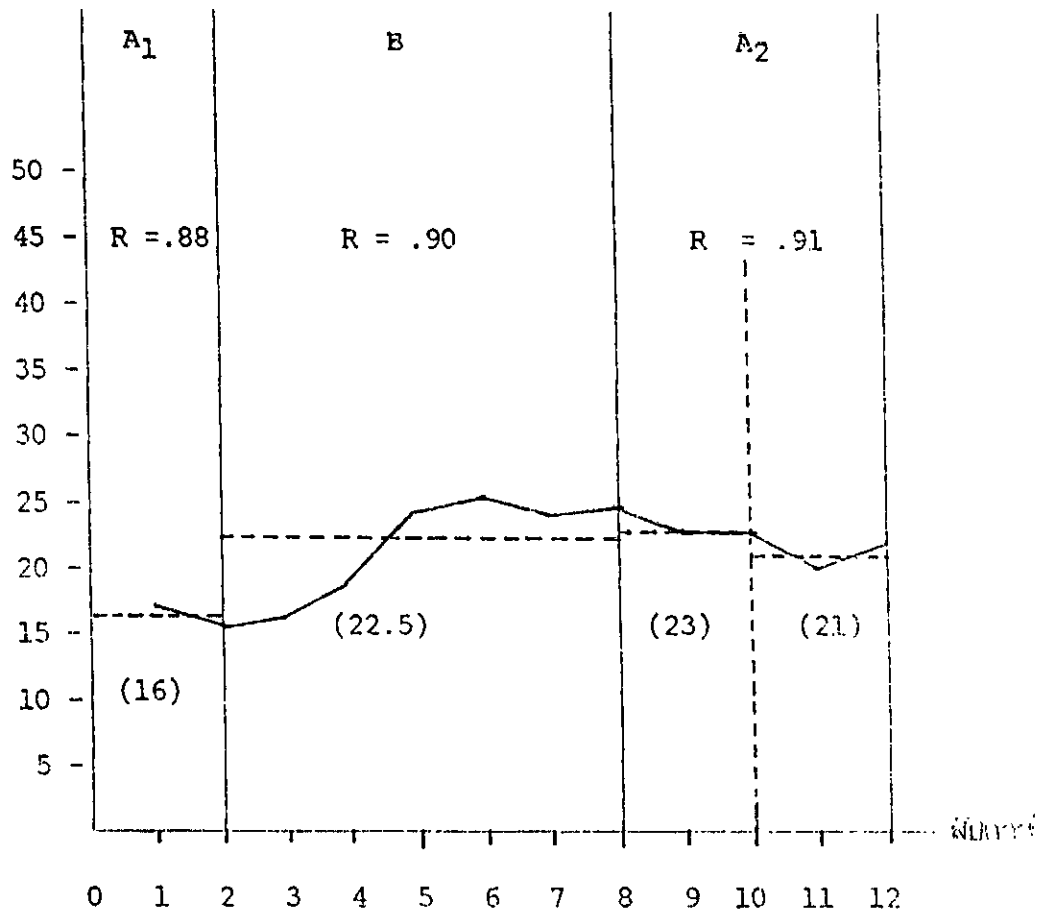
ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

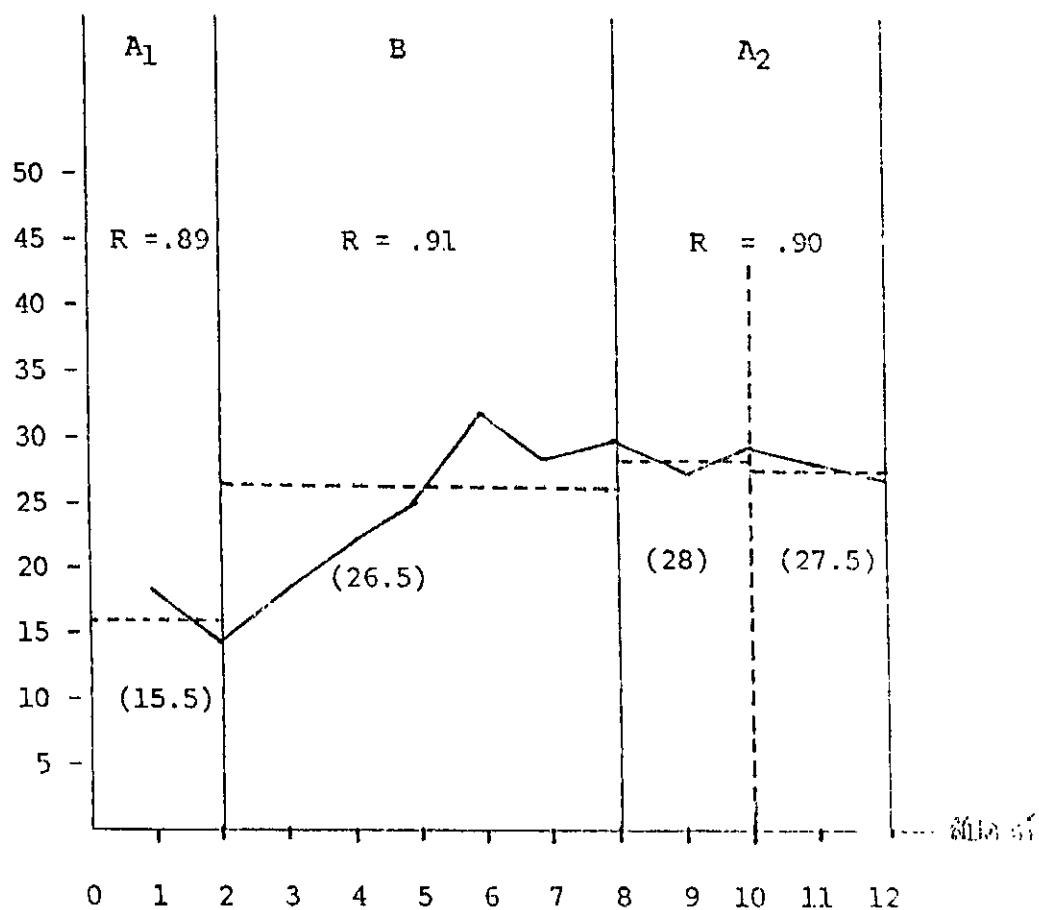

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

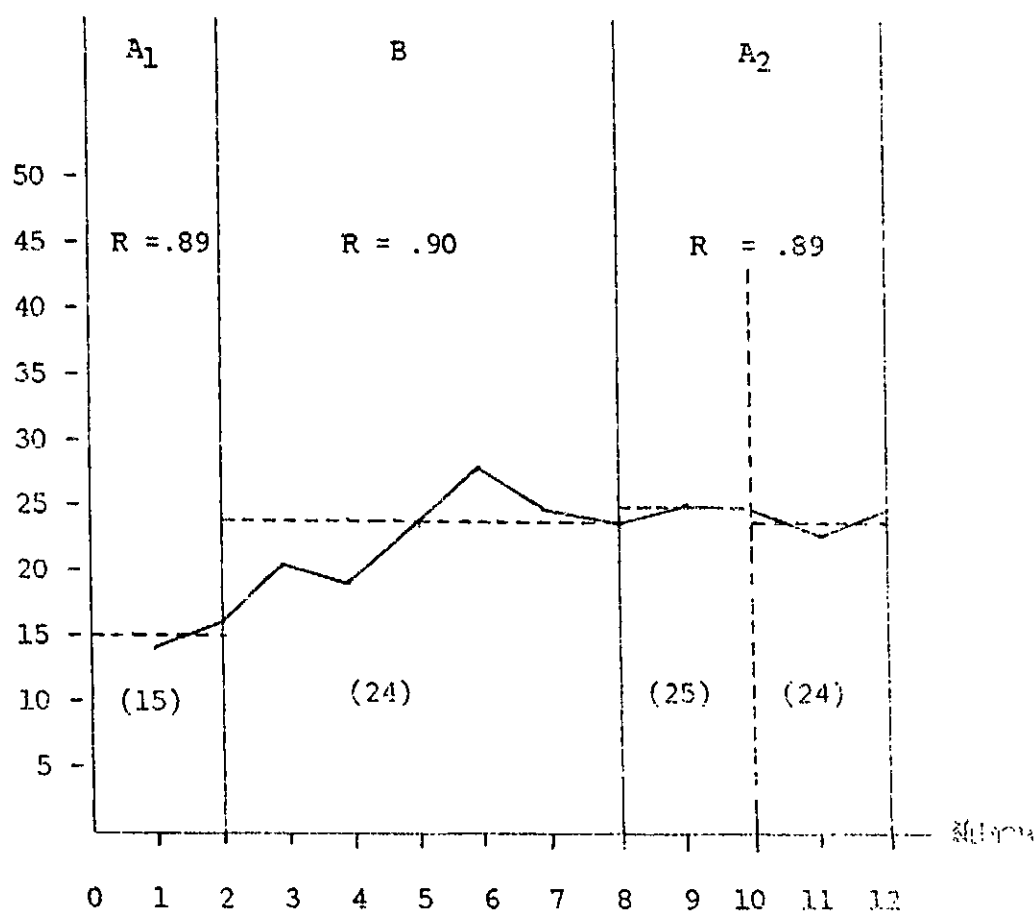
ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่ม
 ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

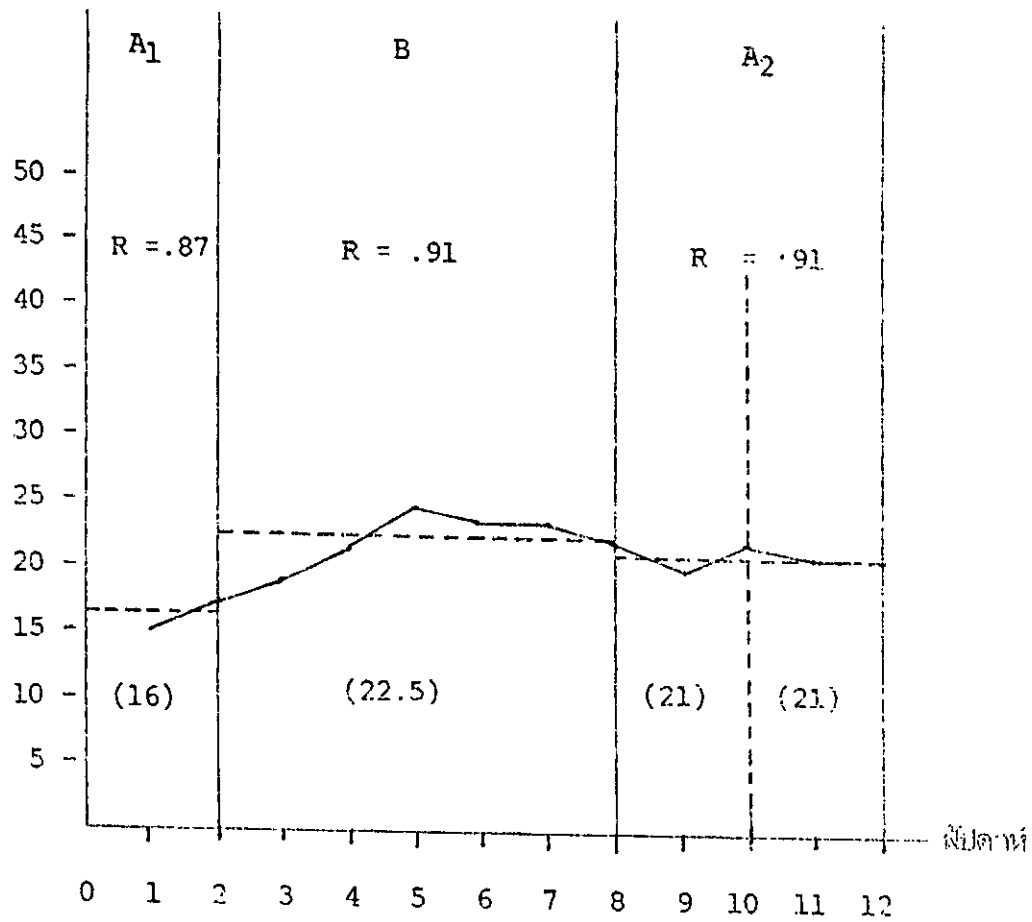

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคน

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

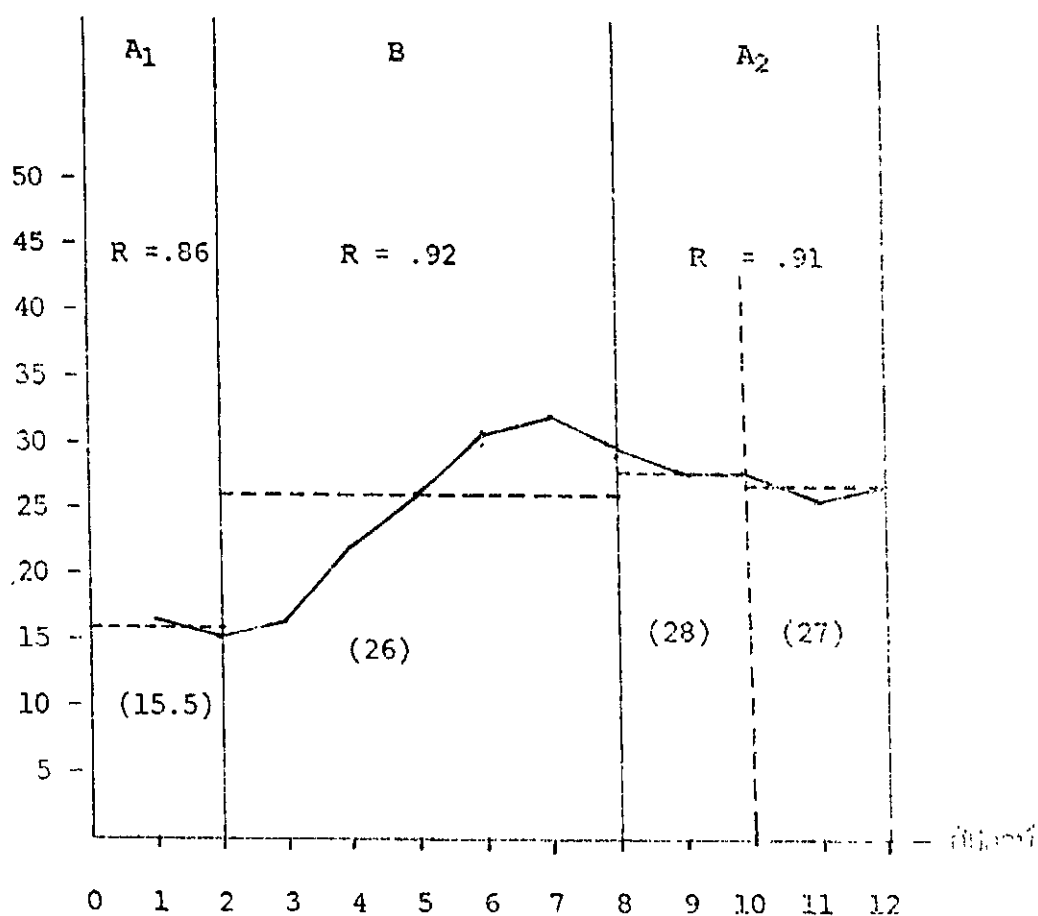
———— ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

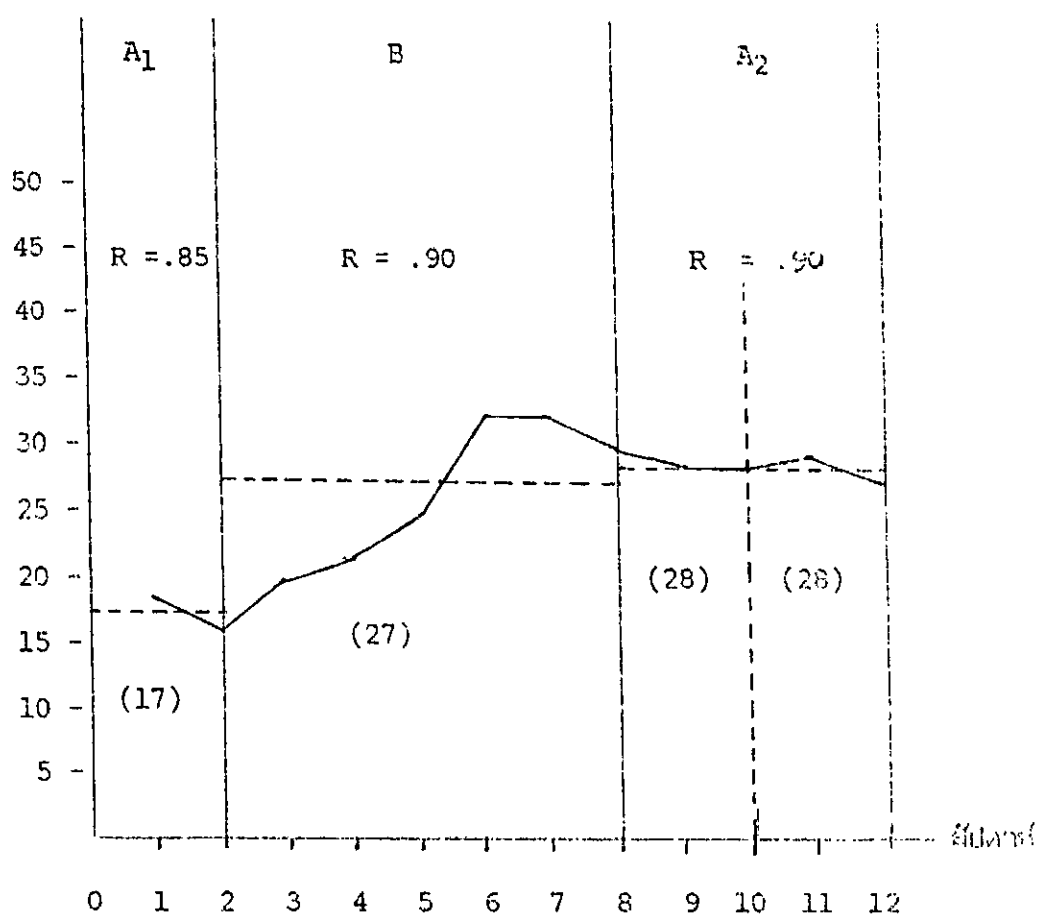
_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละคน

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

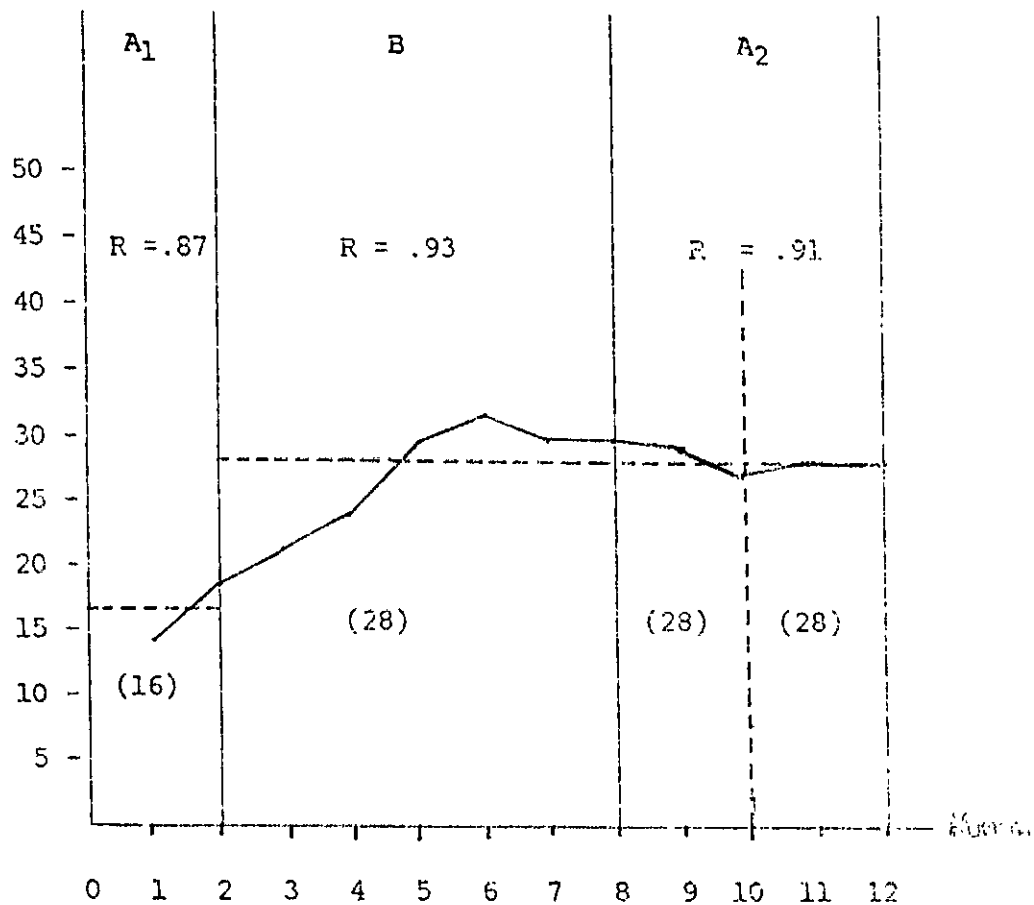
ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่ม
 ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญหน้าความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

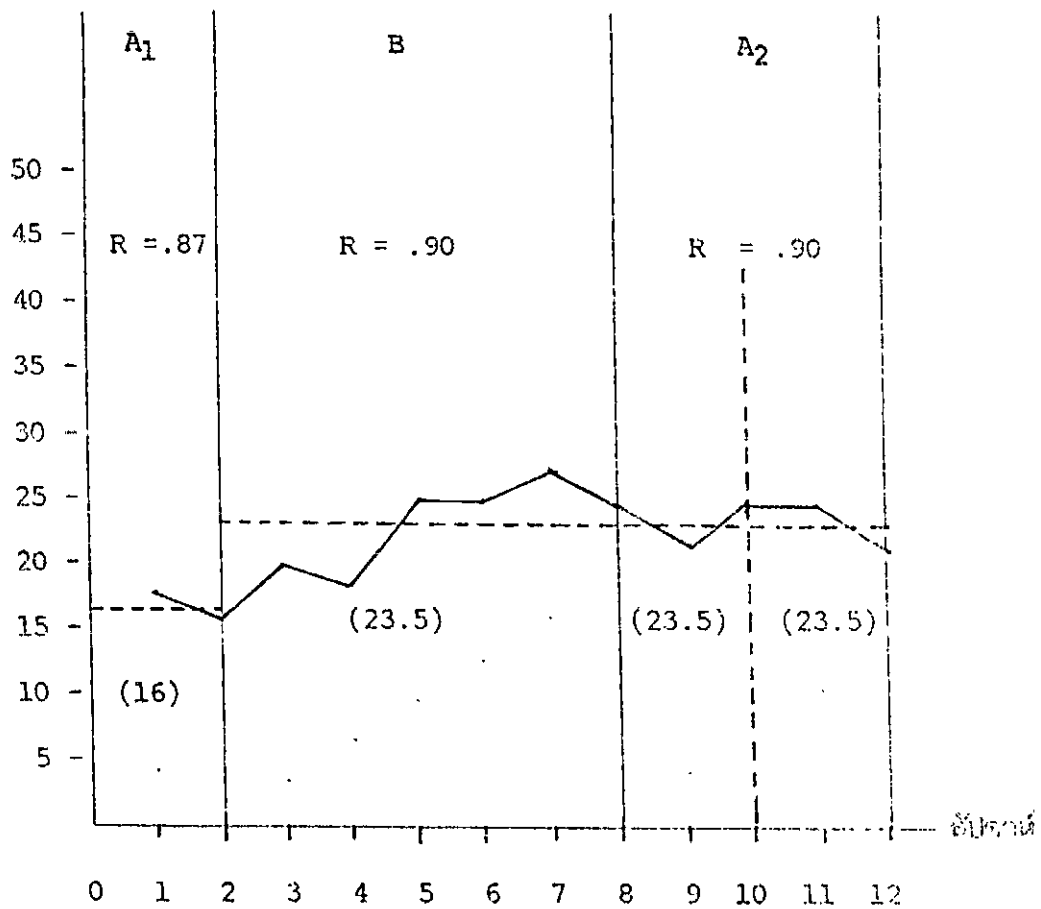
_____ ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละระดับ

----- ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

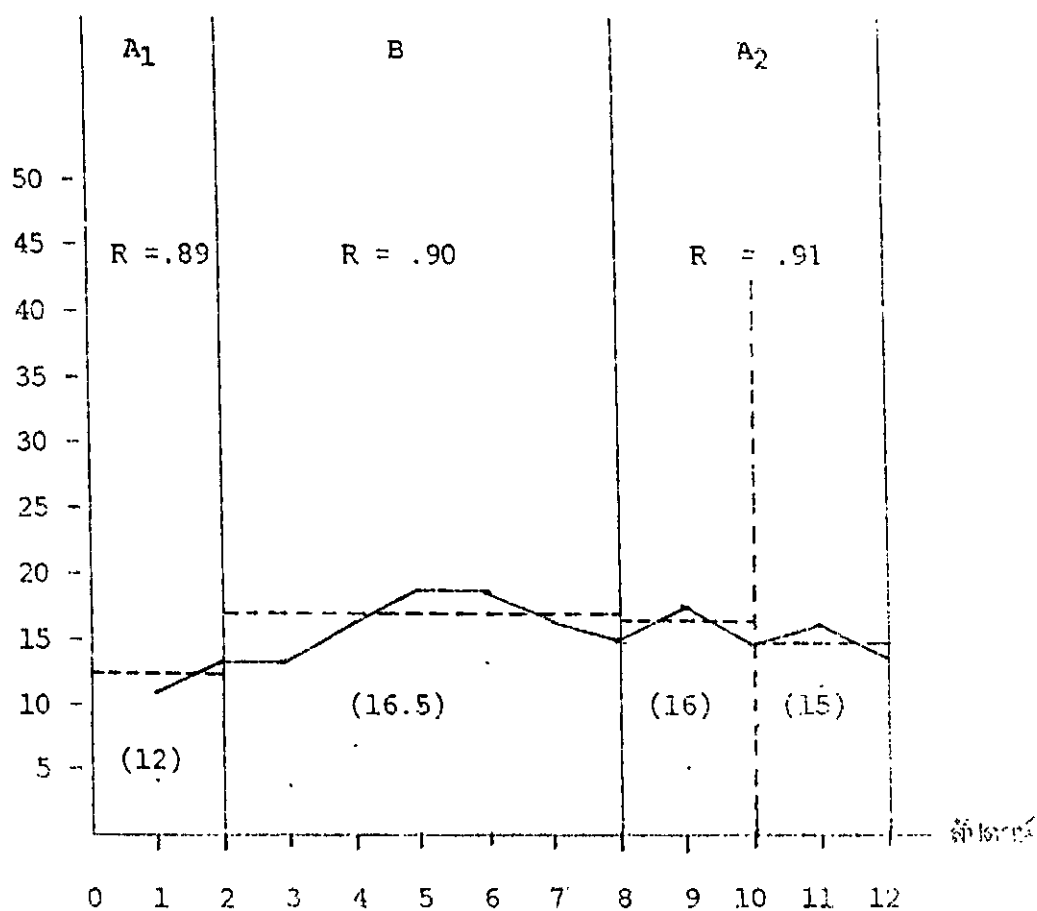
_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละท่าง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 เดือน

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

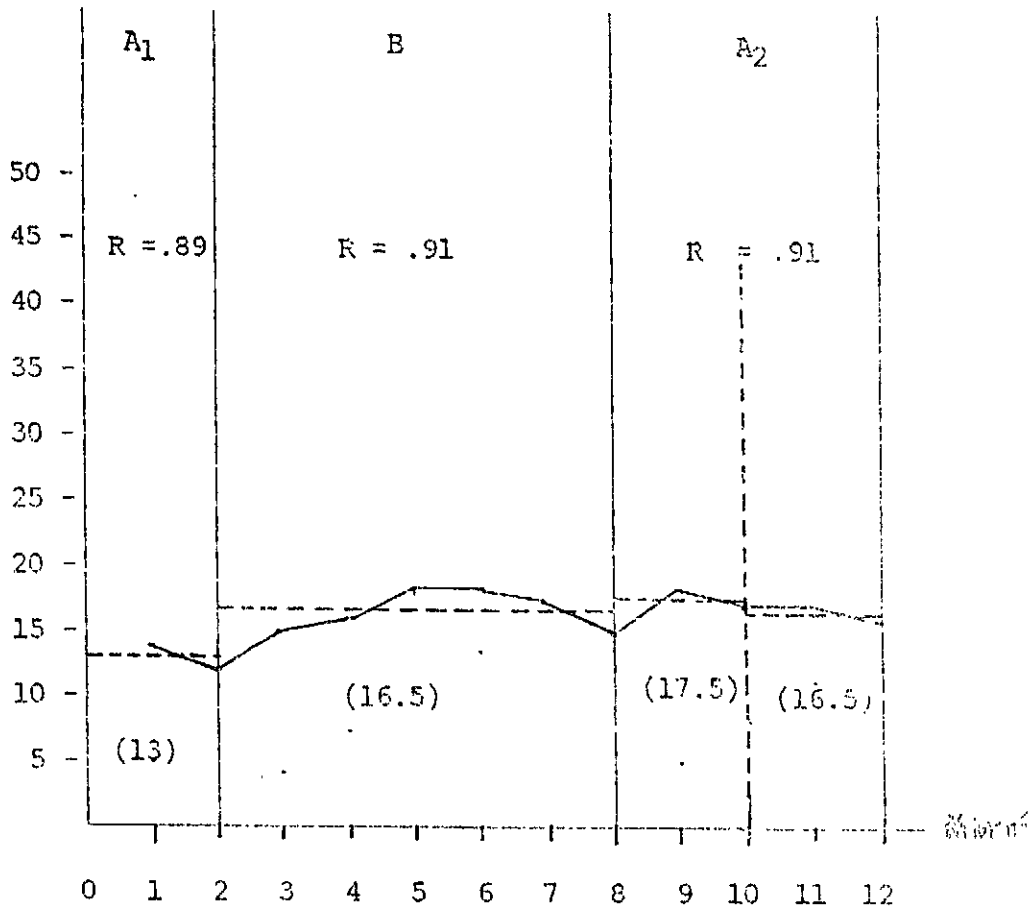
_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

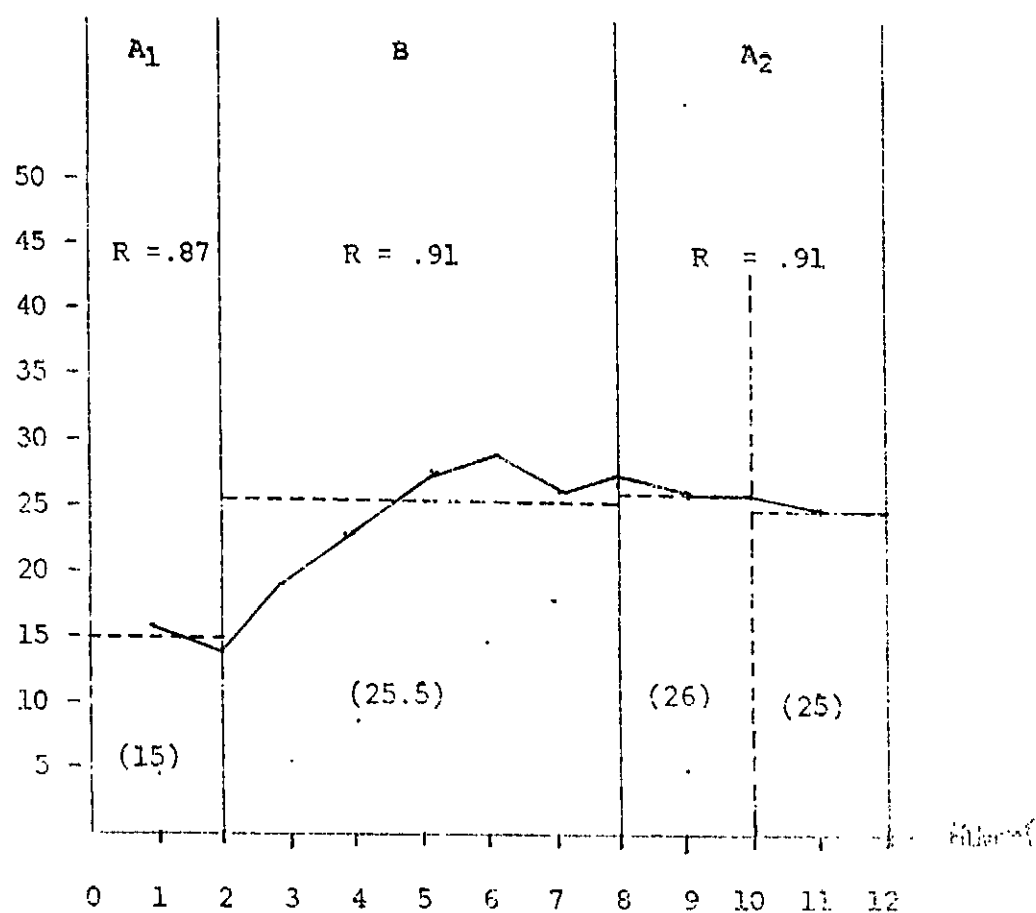
_____ ความถี่ของวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละปีการศึกษา

----- ความถี่ของวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของวิทยานิพนธ์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่ม

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

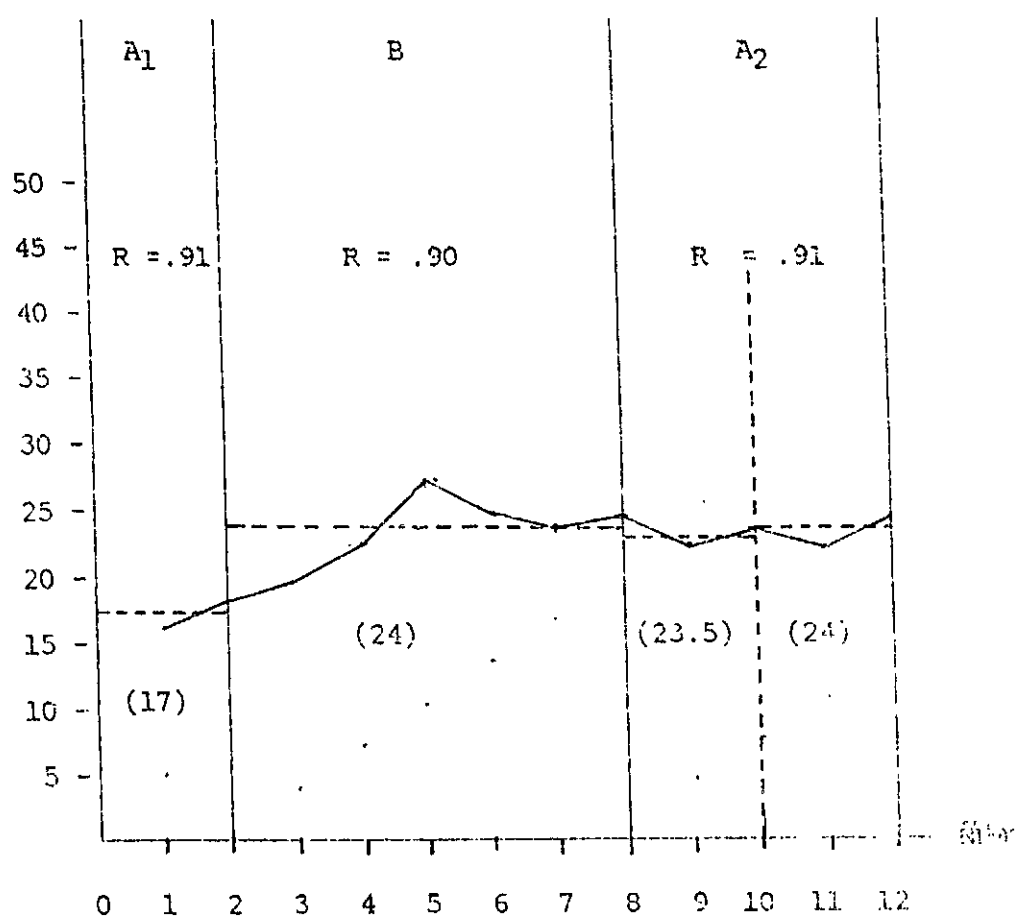
_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนคนที่ 7 จำนวน

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ราย

ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน

_____ ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละราย

----- ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนแต่ละราย

ทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 สัปดาห์

וז' חרמאמארת

ภาคผนวก ข

1. ตารางแสดงความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน ของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ
2. ตารางแสดงความถี่ของวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ
3. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
4. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
5. ตารางแสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวินัยในตนเอง ด้านการเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

ตาราง 4 แสดงวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับ

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มทดลอง 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	18	15	19	17	17	17	14	15	17.0
	2	20	13	15	19	15	14	16	17	15.5
	ค่าเฉลี่ย	19	14	17	18	16	15.5	15	16	16.0
B	3	22	17	19	25	16	19	21	19	19.0
	4	24	21	23	28	19	23	19	22	22.5
	5	25	24	27	30	24	27	25	25	25.0
	6	29	29	32	29	26	32	28	24	29.0
	7	27	29	30	27	24	28	26	24	27.0
	8	29	28	28	25	25	30	24	22	26.5
	ค่าเฉลี่ย	26	24.5	26.5	27.5	22.5	26.5	24	22.5	25.25
A2	9	27	28	27	26	23	27	25	20	25.5
	10	26	28	26	24	23	29	25	22	25.5
	ค่าเฉลี่ย	25.5	28	26.5	25	23	28	25	21	25.75
	11	25	27	28	26	20	28	23	21	25.5
	12	27	26	26	26	22	27	25	21	25.0
	ค่าเฉลี่ย	26	26.5	27	26	21	27.5	24	21	26.0

ตาราง 5 แสดงวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับ
การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								ค่าเฉลี่ย
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A1	1	16	18	14	17	11	14	16	16	16
	2	15	16	18	15	13	12	14	18	15
	ค่าเฉลี่ย	15.5	17	16	16	12	13	15	17	15.75
B	3	16	20	21	20	13	15	19	20	19.5
	4	22	21	24	18	16	16	23	23	21.5
	5	26	25	30	25	19	18	27	27	25.5
	6	31	33	32	25	19	18	29	25	27.0
	7	32	33	30	27	16	17	26	24	26.5
	8	30	30	30	25	15	15	28	25	26.5
	ค่าเฉลี่ย	26	27	28	23.5	16.5	16.5	25.5	24	24.75
A2	9	28	28	29	22	17	18	26	23	24.5
	10	28	28	27	25	15	17	26	24	25.5
	ค่าเฉลี่ย	28	28	28	23.5	16	17.5	26	23.5	24.75
	11	26	29	28	25	16	17	25	23	25.0
	12	28	27	28	22	14	16	25	25	25.0
	ค่าเฉลี่ย	27	28	28	23.5	15	16.5	25	24	25.0

ตาราง 6 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวิสัยตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม
ทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม

คนที่	วิสัยตนเองด้านการเรียนของนักเรียน		ผลต่างของวิสัย ในตนเองด้าน การเรียนของ นักเรียน	อันดับ	R-	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	38	53	15	4	-	+4
2	28	56	28	8	-	+8
3	34	53	19	5	-	+5
4	36	50	14	2.5	-	+2.5
5	32	46	14	2.5	-	+2.5
6	31	56	25	7	-	+7
7	30	50	20	6	-	+6
8	32	42	10	1	-	+1
				รวม	0	+36

$$T = C^{***}$$

***ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ตาราง 7 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวิทยานิพนธ์ในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม
ทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

คนที่	วิทยานิพนธ์ในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน		ผลต่างของวิทยานิพนธ์ในตนเองด้านการเรียนของนักเรียน	อันดับ	R-	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	31	56	25	8	-	+8
2	34	56	22	5.5	-	+5.5
3	32	56	24	7	-	+7
4	32	47	15	4	-	+4
5	24	32	8	1	-	+1
6	26	35	9	2	-	+2
7	30	52	22	5.5	-	+5.5
8	34	47	13	3	-	+3
				รวม	0	+36

$$T = 0^{**}$$

**ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ตาราง 8 แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียน
ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่างของ วิสัยทัศน์ตนเอง ด้านการเรียน ของนักเรียน	อันดับ	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่างของ วิสัยทัศน์ตนเอง ด้านการเรียน ของนักเรียน	อันดับ
1	38	53	15	4	31	56	25	2
2	23	56	28	8	34	56	22	3.5
3	34	53	19	5	32	56	24	7
4	36	50	14	2.5	32	47	15	4
5	32	46	14	2.5	24	32	8	1
6	31	56	25	7	26	35	9	2
7	30	50	20	6	30	52	22	3.5
8	32	42	10	1	34	47	13	5

$$\sum R_1 = 71$$

$$\sum R_2 = 65$$

$$U = 29$$

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_1 = 8 \times 8 + \frac{8 (8 + 1)}{2} - 71$$

$$U_1 = 29$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

$$U_2 = 8 \times 8 + \frac{8 (8 + 1)}{2} - 65$$

$$U_2 = 35$$

การพัฒนาค

ภาคผนวก ค

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1.)
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2.)
3. รายละเอียดการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม
4. รายละเอียดการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
5. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยของตนเองด้านการเรียน (สำหรับครู)
6. แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยของตนเองด้านการเรียน
7. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยของตนเองด้านการเรียน (สำหรับนักเรียน)
8. แบบการปฏิบัติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมวินัยของตนเองด้านการเรียน
9. หนังสือสัญญา

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม

(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
1	ประเมินตนเองและเริ่มต้น ให้คำปรึกษา	1. เพื่อสร้างสัมพันธ- ภาพและบรรยากาศที่ดี ในการให้คำปรึกษา เกิดความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย และเป็น กันเอง 2. เพื่อให้ผู้รับคำ ปรึกษาทราบและเข้าใจ วัตถุประสงค์ วิธี- การ หน้าที่ของตนเอง และผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้ง และ สถานที่ให้คำปรึกษา	1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวถึงตัวเอง ชักชวนผู้รับคำปรึกษาให้มาร่วมกันสนทนา ตนเองให้ผู้รับคำปรึกษาช่วย 2. ให้ผู้รับคำปรึกษาร่วมแสดงความคิดเห็น ตนเอง 3. ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำให้ผู้รับคำ ปรึกษาดูรายละเอียด เกี่ยวกับจุดประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเองและ ผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ให้คำปรึกษา คำปรึกษา 4. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษา ซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับขั้นตอนและ สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง 5. ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา ร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้รู้จากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน 6. ปิดท้ายครั้งที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-11	พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน	1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักพฤติกรรมของตนเองในสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียน 2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักแก้ไขพฤติกรรมวินัยในตนเองที่เป็นปัญหา 3. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตนเพื่อพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียนให้ดีขึ้น	ตั้งแต่ครั้งที่ 2-11 ผู้ให้คำปรึกษาได้ดำเนินการตามกระบวนการให้คำปรึกษาแบบเพชฌัญญุตาจริง 6 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ผู้สร้างเสริมสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มด้วยกัน ขั้นที่ 2 ทบทวนพฤติกรรมและปัจจุบันโดยผู้ให้คำปรึกษายึดหลักการตั้งคำถามเมื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาคนใดคนหนึ่งแสดงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน เกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียนที่เคยเรียนมาในอดีตเป็นประจำ ขั้นที่ 3 ผู้ให้คำปรึกษาได้แสดงพฤติกรรมโดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถามและสะท้อนความรู้สึกให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจและประเมินพฤติกรรมของตนเองตามความเป็นจริงว่าพฤติกรรมที่

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ตนเองปฏิบัติให้เป็นเหตุการณ์ที่ดีถึง ประสงค์หรือไม่อย่างไร และเห็น ความสำคัญที่จะต้องแก้ไขเหตุการณ์ ดังกล่าว โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกัน อภิปราย ขั้นที่ 4 ที่นางแผนผู้ให้คำปรึกษา ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันพิจารณา เหตุการณ์ที่ดีถึงประสงค์อื่น ๆ ที่ สามารถนำมาใช้พัฒนาตนเองให้ ดีขึ้นตนเองด้านการเรียนและใน ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนได้เห็นว่า เหตุการณ์ใดบ้างที่เขาต้องการที่จะ ต่อจากนั้นผู้รับคำปรึกษาทุกคนจะ ผู้ให้คำปรึกษาร่วมมือกันกำหนด แผนการปฏิบัติตนเพื่อพัฒนาเหตุการณ์ ในตนเองด้านการเรียนให้ดีขึ้น และแผนที่ปฏิบัติจะต้องมาจากความ คิดเห็นของกลุ่ม และใช้เหตุผล สมาชิกสามารถปฏิบัติได้ ขั้นที่ 5 ขึ้นสร้างข้อผูกมัดหรือสัญญา ขั้นนี้ผู้รับคำปรึกษาสร้างข้อผูกมัด

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ยุติการให้คำปรึกษา และัจฉินนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้รับคำ ปรึกษาสรุปผลเข้าร่วม	หรือส่งมอบให้ผู้ให้คำปรึกษาพิจารณา พยายามลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เกี่ยวกับวินัยของตนเองด้านการเรียน ของตนให้เป็นพฤติกรรมที่ดีเป็นประโยชน์ ถ้าผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามจน สำเร็จ ผู้ให้คำปรึกษาอาจมีให้ผู้รับ คำปรึกษาแก้ตัว แต่จะดำเนินการตาม หรือกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้จน ต่อไป รวมทั้งให้กำลังใจจนกว่าลด พฤติกรรมครั้งต่อไป ขั้นที่ 6 ขึ้นอยู่กับผล ผู้ให้คำ ปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ร่วมกัน คิดตามผลการปฏิบัติงานและสิ่งที่ทำจน ได้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะยอมรับ สำเร็จหรือไม่ และพยายามช่วย ช่วยกันสรุปสิ่งดีและข้อเสีย และ พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของนักเรียน จากการให้คำปรึกษา 1. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ร่วมกันสนทนา ทบทวนผล

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		ทดลองการให้คำปรึกษาแบบเผชิญหน้าความจริงที่มีต่อผู้เรียนตนเองด้านการเรียน 2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ของตนเองหลังจากการให้คำปรึกษาแล้ว	สิ่งที่เขาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนด 2. ให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความรู้สึกและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังเข้าร่วมการทดลองแล้ว ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง 3. ผู้ให้คำปรึกษามาให้กำลังใจ ให้ความมั่นใจ รวมทั้งการดูแลผู้รับคำปรึกษารู้สึกถึงความรับผิดชอบของตนเอง เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกมั่นใจ มีกำลังใจในการพัฒนาตนเองต่อชีวิตของตนเองด้านการเรียน 4. ผู้ให้คำปรึกษาขอปรึกษาเรียนแล้วกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

โปรแกรมให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล
(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1.	ปฐมนิเทศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศที่ดีในการให้คำปรึกษา เกิดความรู้สึกอบอุ่นไว้วางใจ ปลอดภัย และรู้สึกเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา 2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนโปรแกรมในการให้คำปรึกษา 3. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกมั่นใจในการแก้ไขพฤติกรรมวิสัยของตนเองผ่านการเรียนโดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยให้ความช่วยเหลือ	1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษา พร้อมชี้แจงแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก เพื่อสร้างความคุ้นเคย และเบื่อกันเอง ตลอดจนสนทนาเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป 2. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการในการให้คำปรึกษา ตลอดจนรายละเอียดเกี่ยวกับบทบาท หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษา ช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา 4. ให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนาและผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม เพื่อความเข้าใจตรงกัน 5. นัดหมายครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-11	พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน	1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักพฤติกรรมของตนเองในสถานที่เป็นจริงในปัจจุบันเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียน 2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาปรึกษาปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมวินัยในตนเองที่เป็นปัญหา 3. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามองหาทางปฏิบัติตนเพื่อลดวินัยในตนเองด้านการเรียน	ตั้งแต่ครั้งที่ 2-11 ผู้ให้คำปรึกษาได้ดำเนินการตามกระบวนการทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง 6 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 สร้างสัมพันธ์สภาพแวดล้อมให้ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาให้เกิดความคุ้นเคยและรู้สึกเป็นกันเอง ขั้นที่ 2 ขึ้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน โดยผู้ให้คำปรึกษาดึงคำถามเมื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้พูดถึงพฤติกรรมของตนเองตามสภาพเป็นจริงในปัจจุบัน เกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านการเรียน ขั้นที่ 3 ขึ้นตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรม ในขั้นนี้ให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจพฤติกรรมและประเมินพฤติกรรมของตนเองว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่ดี ประสงค์หรือไม่ อย่างไร โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถามเพื่อสะท้อนความรู้สึก

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ขั้นที่ 4 ขึ้นวางแผน ขึ้นนี้ให้ผู้รับคำปรึกษาวางแผนแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยกำหนดแผนการปฏิบัติตนเพื่อพัฒนาพฤติกรรมในตนเองด้านการเรียนที่สูงขึ้น และแผนที่วางนั้นผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้กำหนด และสามารถปฏิบัติได้ ขั้นที่ 5 ขึ้นสร้างกำลังใจกับผู้รับคำปรึกษา ขั้นนี้ให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างกำลังใจหรือสัญญากับผู้ให้คำปรึกษาว่าจะพยายามลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับนิยามตนเองด้านการเรียน ถ้าผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตรงตามเป้าหมายสำเร็จ ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่นำผู้รับคำปรึกษาแก้ตัว แต่จะเน้นแนวทางหรือกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษายกย่องลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าวต่อไป รวมทั้งนำกำลังใจในทางลดพฤติกรรมครั้งนี้ด้วย ขั้นที่ 6 ขึ้นติดตามผล ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาร่วมกันติดตามผลการทำงานตามแผนที่วางไว้

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ยุติการให้คำปรึกษา และปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลการเข้าร่วมทดลองการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวิสัยทัศน์ของตนเองด้านการเรียน 2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา สรุปถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันหนึ่งของตนเองหลังจากการให้คำปรึกษา	ไว้ว่าผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติได้สำเร็จหรือไม่และให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปถึงความรู้สึก และเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากการให้คำปรึกษา 1. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสนทนา ทบทวน และเล่าถึงสิ่งที่เขาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนด 2. ให้ผู้รับคำปรึกษา เล่าถึงความรู้สึกและเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากการให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาให้กำลังใจ ให้ความมั่นใจรวมทั้งกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกถึงความรับผิดชอบต่องานของตนเอง เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเชื่อมั่น มีกำลังใจที่จะพัฒนาตนเองให้ป็นอิสระด้านการเรียน 4. ผู้ให้คำปรึกษายกมโนทัศน์เรื่องกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

สรุปผลการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 1 ประเมินเหตุและเริ่มต้นให้คำปรึกษา

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเองและผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ให้คำปรึกษา อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง
3. ตารางการทดลอง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษา พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก
2. ให้ผู้รับคำปรึกษาแนะนำตนเองที่ละคนจนครบทุกคน
3. ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางการทดลองให้ผู้รับคำปรึกษาจนครบทุกคน
4. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ ระยะเวลา หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา ช่วงเวลา จำนวนครั้ง สถานที่ในการให้คำปรึกษา และโปรแกรมการให้คำปรึกษา
5. ภายหลังการชี้แจง ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้อธิบายไป
6. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปเรื่องที่สนทนา เน้นความเข้าใจตรงกัน
7. นัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

ประเมินผลจากความเข้าใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม การยอมรับตนเอง และการสรุปของผู้รับคำปรึกษา

สรุปผลการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท ทักษะของตนเองและผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ให้คำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แลบนับทิกเสียง
3. ตารางการทดลอง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษา พร้อมแนะนำตนเอง

ให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก

2. ให้ผู้รับคำปรึกษาแนะนำตนเองทีละคนจนครบทุกคน
3. ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางการทดลองให้ผู้รับคำปรึกษาทุกคน
4. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท

หน้าที่ของผู้รับคำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา ช่วงเวลา จำนวนครั้ง สถานที่ในการให้คำปรึกษา และโปรแกรมการให้คำปรึกษา

5. ภายหลังการชี้แจง ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามเรื่องใดๆ เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป

6. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปเรื่องที่สนทนา เพื่อความเข้าใจตรงกัน

7. นัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

ประเมินผลจากความเข้าใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม การถามคำถาม และการสรุปของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 2 การสร้างสัมพันธภาพ

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่น ใจกว้างใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับและศรัทธาในตัวผู้ให้คำปรึกษาว่ามีความหวังดีจริงใจต่อเขาและเป็นผู้ที่สามารถชี้แนะแนวทางให้แกเขาได้

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาสนทนาซักถามผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับข้อมูล ซึ่งเป็นรายละเอียดในส่วนต่างๆของผู้รับคำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ เช่น อายุ การศึกษา จำนวนพี่น้อง อาชีพของบิดามารดา การเดินทางมาเรียน กิจกรรมประจำวันของผู้รับคำปรึกษา เป็นต้น

2. ให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความต้องการของตนเองว่า มีความกังวลใจเรื่องปรับปรุงหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่แสดงออก ในขณะที่ครูกำลังสอนและขณะเวลาพักทำข้อสอบ ซึ่งเป็นการบอกถึงความไม่มีวินัยของตนเองให้เป็นพฤติกรรมที่ใหม่ เหมาะสม ถูกต้องตามที่ต้องการเพียงใด โดยครูตั้งคำถามว่า พฤติกรรมของตนเองที่เห็นว่ามันไม่เหมาะสมในขณะพักครูสอนหรือในห้องเรียนทำเช่นอะไรบ้าง พฤติกรรมดังกล่าวแสดงออกบ่อยครั้งเพียงใด พฤติกรรมที่แสดงออกมาในตนเองต้องการหรือไม่ หากไม่เป็นที่ต้องการตนเองคิดว่าจะแก้ไขปรับปรุง และให้เขาตนเองให้ คิดวิธีแก้ไขตนเองอย่างไร

3. หลังจากผู้รับคำปรึกษาเปิดเผยถึงความต้องการของตนเองแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้กำลังใจแก่ผู้รับคำปรึกษาว่าเขาสามารถทำตามความต้องการของตนเองได้โดยมีที่เขาสื่อตั้งใจไว้ ถ้าเขามีความตั้งใจจริง

การประเมินผล

ประเมินจากความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 3- 4 สํารวจพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของตนเองชัดเจนมากขึ้น

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสสำรวจพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน และพิจารณาพฤติกรรมของตนเองตามความเป็นจริง

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง
3. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถาม เพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาช่วยกันพิจารณาพฤติกรรมของตนเองว่าได้แสดงพฤติกรรมอะไรในทางบวกและเชิงลบ แล้วให้ผู้รับคำปรึกษาช่วยกันพิจารณาตามความเป็นจริงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นร่วมกัน โดยถามว่า ในขณะที่ครูสอนหรือมอบหมายงานให้ทำนั้น นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง บวก บวก บวก หายอกล่อ หักงานอื่นที่ไม่งานที่ครูกำลังสอนที่มอบให้ ลูกชายที่นั่งโต๊ะไม่ซนจนเกินไป เป็นต้น หลังจากนั้น ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาช่วยกันสรุปว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่วินัยในตนเองด้านการเรียนมีอะไรบ้าง

ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถาม เพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาถึงพฤติกรรมต่าง ๆ และสรุปว่า พฤติกรรมใดที่ตนเองแสดงบ่อยครั้งที่สุดหรือพฤติกรรมใดที่ตนเองเห็นว่า เป็นปัญหาการที่จะแก้ไขก่อน จนถึงพฤติกรรมที่ตนเองแสดงออกนาน ๆ ครั้ง แล้วถามกับผู้ให้คำปรึกษาว่าแบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนให้ผู้รับคำปรึกษาสะดวกหรือไม่ พฤติกรรมของตน โดยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดอันดับพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่แสดงออกบ่อยครั้งที่สุดไปหาพฤติกรรมที่แสดงออกนาน ๆ ครั้ง

การประเมินผล

ประเมินจากความสนใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม จากภาระงานมอบหมาย

ครั้งที่ 5-6 การตัดสินคุณค่าพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงผลเสียของการแสดงออกที่ไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนและเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความไม่เหมาะสมของการแสดงออกที่ไม่มีวินัยในตนเอง และเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีการในการ

ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับการแสดงออกถึงความเป็นวินัยในตนเองด้านการเรียนจากผู้รับคำปรึกษา จัดอันดับพฤติกรรมของตนให้ผู้ให้คำปรึกษา ทบทวนการพิจารณาพฤติกรรมดังกล่าวอีกครั้งจากอันดับแรกไปหาอันดับสุดท้าย

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมดังกล่าวของตนเองว่า เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ถูกต้องหรือไม่ เกิดผลดีและผลเสียต่อตนเองอย่างไร เช่น การไม่แก้ไขหรือไม่ โดยถามว่านักเรียนคิดว่าในขณะที่ครูกำลังสอนหรือขณะเรียนในวิชาใดวิชาใดปฏิบัติตนอย่างไร พฤติกรรมที่แสดงถึงความถูกต้อง เหมาะสมนั้นเริ่มเมื่อไร นักเรียนเคยทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม พฤติกรรมที่ไม่ดีเริ่มเมื่อไร ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมจะมีผลดีหรือมีประโยชน์ต่อตนเองอย่างไร ฯลฯ เป็นต้น

หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาช่วยกันสรุปถึงผลดี และผลเสียของการแสดงออกที่ไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ไม่เหมาะสม ถูกต้องว่า ส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนอย่างไร

การประเมิน

ประเมินจากความสนใจ ตั้งใจในการร่วมกิจกรรมและการสรุปของผู้ให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 7-8 การวางแผน

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่เป็นปัญหาลองตน แล้วกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่ชัดเจน

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนด

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง
3. กระดาษเปล่า

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาทบทวนพฤติกรรมวินัยในตนเอง ด้านการเรียน ที่เ็นปัญหา จะต้องแก้ไขของตนเองก็ครั้งหนึ่งว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้าง

ให้ผู้รับคำปรึกษาช่วยกันกำหนดแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่เ็นปัญหาลองดูว่า จะเ็นปัญหาว่จะแก้ไขอย่างไร จะเริ่มต้นเมื่อใด โดยให้ผู้รับคำปรึกษาให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีวางแผน การปฏิบัติในการแก้ไขเ็นปัญหาพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนว่าจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขต ความสามารถของนักเรียนที่จะปฏิบัติได้จริง และให้ผู้รับคำปรึกษา เ็นแนวทางการแก้ไข เ็นปัญหาดังกล่าวลงในกระดาษให้ผู้รับคำปรึกษาเตรียมไว้ให้ หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับ คำปรึกษาช่วยกันพิจารณาแนวทางการแก้ไขเ็นปัญหาดังกล่าวอีกครั้งหนึ่งว่าสามารถปฏิบัติได้ จริงหรือไม่

การประเมิน

ประเมินจากความตั้งใจและกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 9 การสร้างข้อผูกพันหรือสัญญา

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นการผูกมัดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามแผนปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนด
อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง
3. หนังสือสัญญา

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาทบทวนแนวทางการแก้ไขปัญหายุติการด้วยตนเองด้านการเรียนตามที่ได้เตรียมแนวทางไว้ หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะเรียก "สัญญา" มาแสดงให้ผู้รับคำปรึกษา พร้อมกับชี้แจงให้เข้าใจว่าหนังสือสัญญานี้ จะเป็นเครื่องมือที่บันทึกความตั้งใจจริงของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้เพื่อแก้ไขปัญหายุติการของตนเองด้านการเรียนแล้วจึงให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนข้อความลงในหนังสือสัญญา ๓ ข้อ ๒ ฉบับ โดยให้ผู้รับคำปรึกษาเก็บรักษาไว้ 1 ฉบับ และให้ผู้ให้คำปรึกษาเก็บรักษาไว้ 1 ฉบับ

การประเมินผล

ประเมินจากความตั้งใจและความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 10-11 การติดตามผล

เวลาที่ใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตนตามแผนการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในภาระแก้ไขพฤติกรรม

วิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของผู้รับคำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษายื่นผู้รับคำปรึกษา รายงานผลการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในการแก้ไขพฤติกรรมวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของตนเอง ตามความเป็นจริงโดยผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงแนวทางในการรายงานผลการปฏิบัติ เช่น นักเรียนปฏิบัติตนเองอย่างไรในระยะเวลาที่กำหนด สอนหรือมอบหมายงาน ผลการปฏิบัติที่กำหนดไว้ที่สามารถแก้ไขได้ คือ วิธีปฏิบัติที่ตนเองรู้สึกว่าได้ผลที่ได้รับเป็นเช่นไร

หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษากล่าวชมเชย ในที่กำลังใจ ที่ผู้รับคำปรึกษาสามารถแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ตามที่กำหนดไว้ และอาจจะแนะนำให้ทำสิ่งใหม่ และเน้นให้ปฏิบัติตามแผน เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขปัญหาและพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนด้วยตนเองต่อไป

ในการนี้ที่นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะบันทึกคำทักท้วง ไม่คำกล่าวข้อผิดพลาด รวมทั้งไม่ฟังข้อแก้ตัวหรือเหตุผล ในความแก้ไขพฤติกรรมวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนและในที่กำลังใจ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขปัญหาด้านตนเองต่อไป

การประเมินผล

ประเมินจากการรายงานผลการปฏิบัติและการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 12 บุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลาดำใช้ 1 - 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลการเข้าร่วมทดลองการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ของตนเองหลังจากการให้คำปรึกษา

3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสนทนา ทบทวน และเล่าถึงสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนด
2. ให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความรู้สึกและเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากการให้คำปรึกษา
3. ผู้ให้คำปรึกษาให้กำลังใจ ให้ความมั่นใจ รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกถึงความรับผิดชอบต่องานของตนเอง เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกมีกำลังใจ มีกำลังใจที่จะพัฒนาตนเองให้มีวินัยด้านการเรียน

4. ผู้ให้คำปรึกษาขอใบแจ้งเรียนและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

ประเมินจากความสนใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม และจากการร่วมสนทนาอภิปรายและการสรุป

สรุปการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล

ครั้งที่ 1 ประเมินเหตุและเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

เวลาที่ให้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตนเองและผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ให้คำปรึกษา อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง
3. ตารางการทดลอง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับและทักทายผู้รับคำปรึกษา พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก
2. ให้ผู้รับคำปรึกษาแนะนำตนเอง
3. ให้ผู้ให้คำปรึกษาแจกตารางการทดลองให้ผู้รับคำปรึกษา
4. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตนเองและผู้รับคำปรึกษา ช่วงเวลา จำนวนครั้ง สถานที่ให้คำปรึกษา
5. ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามหรือสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่สงสัยหรือไม่
6. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปเรื่องที่จะสนทนา เพื่อความเข้าใจตรงกัน
7. นัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

ประเมินผลจากความเข้าใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมการทดลอง และการสรุปของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 2 การสร้างสัมพันธภาพ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่น ใจกว้าง ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับและศรัทธาในตัวผู้ให้คำปรึกษาว่ามีความเข้าใจจริงใจต่อเขาและเป็นผู้ที่สามารถชี้แนะแนวทางให้แก่เขาได้

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาสงวนซักถามผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับข้อมูล ทั้งเป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ เช่น อายุ การศึกษา จำนวนพี่น้อง อาชีพของตัวผู้รับคำปรึกษา การเดินทางมาเรียน กิจกรรมประจำวันของผู้รับคำปรึกษา เป็นต้น

2. ให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความต้องการของตนเองว่า มีความต้องการอะไร ปรับปรุงหรือแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่แสดงออก ในขณะที่ครูกำลังสอนและยกตัวอย่างมาให้ทำ ซึ่งเป็นการบอกถึงความต้องการที่ไม่มีขึ้นกับตนเองให้เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ยกตัวอย่าง คำว่า ต้องการเพียงใด โดยครูจึงถามว่า พฤติกรรมของตนเองที่เห็นว่าเหมาะสมและดี ครูสอนหรือให้นักเรียนทำเช่นเคยหรือไม่ พฤติกรรมดังกล่าวแสดงออกบ่อยครั้งเพียงใด พฤติกรรมดังกล่าวออกมาในตนเองต้องการหรือไม่ หากไม่เป็นที่ต้องการตนเองคิดว่าจะแก้ไขปรับปรุง และตนเองอยากให้เกิดขึ้นตนเองอย่างไร

3. หลังจากผู้รับคำปรึกษาเปิดเผยถึงความต้องการของตนเองแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้กำลังใจแก่ผู้รับคำปรึกษาว่า เขาสามารถทำตามความต้องการของตนเองได้ และสิ่งที่เขาได้ตั้งใจไว้ ถ้าเขามีความตั้งใจจริง

การประเมินผล

ประเมินจากความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 3-4 สำนวณพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของตนเองชัดเจนมากขึ้น

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสสำนวนพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนและพิจารณาพฤติกรรมของตนเองตามความเป็นจริง

อุปกรณ์

1. เคื่องบันทึกเสียง
2. แถบเทปบันทึกเสียง
3. แบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษานำพฤติกรรมของตนเองมาให้ได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้างในขณะที่ครูกำลังสอนหรือมอบหมายงานให้ทำ โดยให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาตามความเป็นจริงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นขึ้น เช่น โดยถามว่า ในขณะที่ครูสอนหรือมอบหมายงานให้ทำนั้น นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง เช่น พูดคุย หยอกล้อ หยิบงานอื่นที่นำมาซึ่งงานที่ครูกำลังสอนให้มาทำ ลุกจากที่นั่งโดยไม่มีเหตุผล ฯลฯ เป็นต้น หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาช่วยกันสรุปว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนคืออะไรบ้าง

ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ได้สรุปว่า พฤติกรรมใดที่ตนเองแสดงออกบ่อยครั้งที่สุด เมื่อพฤติกรรมใดที่ตนเองเห็นว่าเป็นปัญหาวorstที่จะแก้ไขก่อน จนถึงพฤติกรรมที่ตนแสดงออกมาก ๆ ครั้ง หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำแบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตน โดยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดอันดับพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่แสดงออกบ่อยครั้งที่สุดไปหาพฤติกรรมที่แสดงออกมาก ๆ ครั้ง

การประเมินผล

ประเมินจากความสนใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมและรายงานการเปลี่ยนแปลง

ครั้งที่ 5-6 การตัดสินคุณค่าพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงผลเสียของการแสดงออกที่ไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนและเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความไม่เหมาะสมของการแสดงออกที่ไม่มีวินัยในตนเองและเห็นความสำคัญที่จะต้องแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษา สอนนาฬิกาตามผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับการแสดงออกถึงความไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนจากที่ผู้รับคำปรึกษาจัดอันดับพฤติกรรมของตน โดยให้ผู้รับคำปรึกษาทบทวนการพิจารณาพฤติกรรมดังกล่าวอีกครั้งจากอันดับแรกไปหาอันดับสุดท้าย

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาศึกษาและพฤติกรรมดังกล่าวของตนเองว่า เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ถูกต้องหรือไม่ เกิดผลดีและผลเสียต่อตนเองอย่างไร ผลกระทบอย่างไรหรือไม่ โดยถามว่า นักเรียนคิดว่าในขณะที่ครูกำลังสอนหรือมอบหมายงานหน้าที่ว่า การแสดงออกอย่างไร พฤติกรรมที่แสดงถึงความถูกต้อง เหมาะสมนั้นเป็นเช่นไร นักเรียนมีความสนใจที่จะร่วมมือที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ผลที่ได้รับเป็นเช่นไร ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้อง ผลที่ได้รับมีผลดีหรือมีประโยชน์ต่อตนเองอย่างไร ฯลฯ เป็นต้น

หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาช่วยกันสรุปถึงผลดี และผลเสียของการแสดงออกที่ไม่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ไม่เหมาะสม ถูกต้องว่า ส่งผลต่อตัวนักเรียนอย่างไร

การประเมินผล

ประเมินจากความสนใจ ตั้งใจในการร่วมกิจกรรมและการปฏิบัติตามของผู้รับคำปรึกษา

ครั้งที่ 7-8 การวางแผน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมวัยเรียน
ตนเองด้านการเรียนที่เป็นปัญหาของตน แล้วกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่ชัดเจน

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนด

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แอปบันทึกเสียง
3. กระดาษเปล่า

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาทบทวนพฤติกรรมวัยเรียนตนเองด้านการเรียน
เป็นปัญหาจะต้องแก้ไขของตนเองอีกครั้งหนึ่งว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้าง

ผู้ให้คำปรึกษากำหนดแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมให้เป็นปัญหาดังกล่าวก่อน
ปัญหาว่าจะแก้ไขอย่างไร จะเริ่มต้นเมื่อใด โดยผู้ให้คำปรึกษาไม่ใช่มุ่งเน้นว่าทำไมถึงมีการ
การปฏิบัติในการแก้ไขปัญหามติกรรมวัยเรียนตนเองด้านการเรียนว่า จะต้องดูผู้คำปรึกษาจะ
ความสามารถของนักเรียนที่จะปฏิบัติได้จริงและให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนแนวทางการแก้ไข
ปัญหาดังกล่าวลงงานตามที่คุณให้คำปรึกษาเตรียมไว้ให้ หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาช่วย
พิจารณาแนวทางการแก้ไขปัญหานี้วัยเรียนตนเองด้านการเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า สามารถปฏิบัติ
ได้จริงหรือไม่

การประเมินผล

ประเมินจากความตั้งใจและกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 9 การสร้างข้อผูกพันหรือสัญญา

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นการผูกมัดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามแผนปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนด
อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง
3. หนังสือสัญญา

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาทบทวนแนวทางในการแก้ไขปัญหายุติธรรมที่มี
ในตนเองด้านการเรียนตามที่ได้เตรียมแนวทางไว้ หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะนำใบ
มาแสดงให้ผู้รับคำปรึกษาดู พร้อมทั้งชี้แจงให้เข้าใจว่าหนังสือสัญญานี้จะเป็นเครื่องมือยืนยัน
ความตั้งใจจริงของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้ เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่มี
ในตนเองด้านการเรียนแล้วจึงให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนข้อความลงในช่องข้อสัญญาจำนวน 2 ข้อ
โดยให้ผู้รับคำปรึกษาเก็บรักษาไว้ 1 ฉบับ และให้ผู้ให้คำปรึกษาเก็บรักษาไว้ 1 ฉบับ

การประเมินผล

ประเมินจากความตั้งใจและความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 10-11 การติดตามผล

เวลาที่ให้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตนตามแผนการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในแผนการแก้ไขพฤติกรรม
วินัยในตนเองด้านการเรียนของผู้รับคำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ผู้ให้คำปรึกษานำให้ผู้รับคำปรึกษา รายงานผลการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในแผนการแก้ไข
พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนของตนเอง ตามความเป็นจริงโดยผู้ให้คำปรึกษา
แนวทางการรายงานผลการปฏิบัติ เช่น บันทึกเรียนปฏิบัติตนอย่างไรในขณะที่คุณกำลัง
หรือมอบหมายงาน ผลการปฏิบัติที่กำหนดไว้ที่สามารถแก้ไขได้ คือ ปัญหา
..... ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติมีอะไรบ้าง จากผลการปฏิบัติตามแผนการ
ไว้ตนเองรู้สึกว่าคุณได้เป็นเช่นไร

หลังจากนั้นผู้ให้คำปรึกษาควรกล่าวชมเชย ให้กำลังใจให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถ
ปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ตามกำหนดไว้ และกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษา
นำปฏิบัติตามแผน เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียน
ของตนเองต่อไป

ในการนี้ที่นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ ผู้ให้คำปรึกษาควรไม่ตำหนิ
ไม่ค้นหาข้อผิดพลาด รวมทั้งไม่โทษแก่ตัวหรือเหตุผลในความล้มเหลวนั้น แต่จะช่วยให้
ต่าง ๆ ใจแก่การตั้งคำถาม การหาข้อมูลวิธีการแก้ไขพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน
และให้ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเองต่อไป

การประเมินผล

ประเมินจากการรายงานผลการปฏิบัติและการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 12 ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปผลการเข้าร่วมทดลองการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่ไม่ตลกวิเศษในตนเองด้านการเรียน

2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมาใหม่ของตนเอง หลังจากการให้คำปรึกษา

3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง

2. แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสนทนา ทบทวน และเล่าถึงสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนด

2. ให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความรู้สึกและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการให้คำปรึกษา

3. ผู้ให้คำปรึกษาให้กำลังใจ ให้ความมั่นใจ รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษา รู้สึกถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกมั่นใจ มีกำลังใจที่จะพัฒนาตนเองให้มีวินัยในการเรียน

4. ผู้ให้คำปรึกษาขอจับมือและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

ประเมินจากความสนใจ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรม และจากการร่วมสนทนาอภิปรายและการสรุป

ประเมินผลพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

ผู้ประเมิน

เป็นครูสอนวิชาพระพุทธศาสนา ชั้น ม.2/

ถ้าถี่แฉง

วินัยในตนเองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกมาในขณะที่มีการเรียนการสอน ซึ่งปฏิบัติตามกฎ ระเบียบและข้อบังคับของการเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนการสอนหรือกระทำกิจกรรม ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและเป็นผลดีต่อกตนเองและผู้อื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนในขณะที่ครูกำลังสอน ได้แก่
 - 1.1 ไม่พูดคุย หยอกล้อ ทำเสียงดัง
 - 1.2 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ
 - 1.3 ไม่ลุกจากที่นั่งก่อนได้รับอนุญาต
 - 1.4 ไม่ก่สั่นแก่ง รบกวนเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังตั้งใจเรียน
 - 1.5 ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ครูอธิบาย
2. พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ได้แก่
 - 2.1 ลงมือปฏิบัติงานตามคำสั่งของครู
 - 2.2 ทำงานเสร็จทันเวลาที่ครูกำหนด
 - 2.3 ไม่นำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานที่ครูมอบหมายขึ้นมาทำ
 - 2.4 ไม่ชวนเพื่อนคุย เล่น ส่งเสียงดังรบกวน

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน โดยให้ผู้ประเมินนึกถึงพฤติกรรมวินัยในตนเอง ด้านการเรียนที่เกิดขึ้นจริงตามเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

การให้คะแนน

ให้นักเรียนเครื่องหมาย / ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดง

- 5 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมเป็นประจำ
 4 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อย
 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบางครั้ง
 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง
 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมนาน ๆ ครั้ง

นักเรียน คนที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรม ที่เกิดขึ้น					รวม
			5	4	3	2	1	
		1.พฤติกรรมวินัยในตนเอง ด้านการเรียนในขณะที่ ครูสอน 1.1 ไม่พูดคุย หยอกล้อ ทำเสียงดัง 1.2 ไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำ 1.3 ไม่ลุกจากที่นั่งก่อน ได้รับอนุญาต 1.4 ไม่กลั่นแกล้งรบกวน เพื่อนในขณะที่เพื่อน กำลังตั้งใจเรียน						

บันทึก เรียน คนที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรม ที่เกิดขึ้น					รวม
			5	4	3	2	1	
		1.5 ไม่พูดสอดแทรก ขณะครูอธิบาย 2. พฤติกรรมวินัยในตนเอง ด้านการเขียนในขณะทำ มอบหมายงานให้ทำ ได้แก่ 2.1 ลงมือปฏิบัติงานตาม คำสั่งของครู 2.2 ทำงานเสร็จทัน เวลาที่ครูกำหนด 2.3 ไม่นำงานอื่นที่ไม่ เกี่ยวข้องกับงานที่ ครูมอบหมายขึ้น มาทำ 2.4 ไม่ชวนเพื่อนคุยเล่น ส่งเสียงดัง รบกวน						
	รวม							

แบบบันทึกพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

ครั้งที่ ใช้มัธยมศึกษาปีที่ 2/.....
 วิชาหรือหุทธศาสนา วันที่
 ผู้สังเกต เวลาที่สังเกต

คำชี้แจง

วิสัยในตนเองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกว่าในขณะที่มีการเรียนการสอนหรือกระทำกิจกรรม ที่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระบบ และวิถีได้แก่การที่นักเรียนให้การเรียนการสอนหรือกระทำกิจกรรม ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและไม่มีผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนในขณะที่ครูกำลังสอน ได้แก่
 - 1.1 ไม่พูดคุย หยอกล้อ ทำเสียงดัง
 - 1.2 ไม่ทำงานอื่นขึ้นมาทำ
 - 1.3 ไม่ลุกจากที่นั่งก่อนได้รับอนุญาต
 - 1.4 ไม่ก่อกวนแกล้ง รบกวนเพื่อนในขณะที่เป็นกำลังตั้งใจเรียน
 - 1.5 ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ครูอธิบาย
2. พฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนในขณะครูมอบหมายงานให้ทำ ได้แก่
 - 2.1 ลงมือปฏิบัติงานตามคำสั่งของครู
 - 2.2 ทำงานเสร็จทันเวลาที่ครูกำหนด
 - 2.3 ไม่ทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานที่ครูมอบหมายขึ้นมาทำ
 - 2.4 ไม่ทวนเพื่อนคุย เล่น ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน

แบบประเมินพฤติกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนจัดอันดับพฤติกรรมด้านการเรียนของตนเองตามความจริงจาก
พฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งที่สุดไปหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง

ตอนที่ 1 พฤติกรรมด้านการเรียนในขณะที่ครูกำลังสอน

พฤติกรรมด้านการเรียน	ลำดับ
	
- นุดคุย หยอกล้อ หัวเราะเสียงดัง	
- นั่งงานอื่นขึ้นมาทำ	
- ลุกจากที่นั่งก่อนได้รับอนุญาต	
- กลับแก่งหรือรบกวนเพื่อนในขณะที่ไม่เรียน	
กำลังตั้งใจเรียน	
- นุดสอดแทรกในขณะที่ครูกำลังอธิบาย	

ตอนที่ 2 พฤติกรรมด้านการเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

พฤติกรรมด้านการเรียน	ลำดับ
- ไม่ลงมือปฏิบัติทำงานตามคำสั่งของครู	
- ทำงานไม่เสร็จทันเวลาที่ครูกำหนด	
- ทำงานอื่นหรือทงเล่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานที่ครู	
มอบหมายขึ้นมาทำ	
- ขวนขวายคุย เล่น ส่งเสียงดังรบกวน	

แผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนานวัตกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียน

1. นวัตกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงแก้ไขอันดับ 1 คือ

 ข้าพเจ้าจะปรับปรุงนวัตกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงนวัตกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.... เดือน.....พ.ศ.
2. นวัตกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงแก้ไขอันดับ 2 คือ

 ข้าพเจ้าจะปรับปรุงนวัตกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงนวัตกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.... เดือน.....พ.ศ.
3. นวัตกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงแก้ไขอันดับ 3 คือ

 ข้าพเจ้าจะปรับปรุงนวัตกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงนวัตกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.... เดือน.....พ.ศ.
4. นวัตกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงแก้ไขอันดับ 4 คือ

 ข้าพเจ้าจะปรับปรุงนวัตกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงนวัตกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.... เดือน.....พ.ศ.
5. นวัตกรรมวินัยในตนเองด้านการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงแก้ไขอันดับ 5 คือ

 ข้าพเจ้าจะปรับปรุงนวัตกรรมนี้โดย.....

 ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงนวัตกรรมนี้ตั้งแต่วันที่.... เดือน.....พ.ศ.

หนังสือสัญญา

เขียนที่

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าชื่อ.....นามสกุล.....

ขอให้สัญญาว่า จะปฏิบัติตนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของข้าพเจ้า
ดังต่อไปนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัญญา
(ผู้รับคำปรึกษา)

ลงชื่อ.....นางสาว.....
(ผู้ให้คำปรึกษา)

ประวัติของผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางวัชรินทร์ แยมโสภี
เกิดวันที่	21 กันยายน 2493
สถานที่เกิด	6/5 ซอยของครีเก้ บางกระบือ ตำบลถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ในปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 60/19 หมู่ 7 ตำบลบ้านไผ่ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนอยุธยาธานี ตำบลหัวรอ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2509	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษานารี จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2511	ประกาศนียบัตรการศึกษา โรงเรียนฝึกหัดครูธรรมาภิบาล
พ.ศ. 2513	ประกาศนียบัตรการศึกษา วิทยาลัยครูสงขลา
พ.ศ. 2517	การศึกษามัธยมศึกษา (วิชาเอกภูมิศาสตร์) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2538	การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร